SHERLOCK HOLMES MACERALARI TÜM HIZIYLA DEVAM EDİYOR

TRACY BARRETT

ZAMANIN ESKİTEMEDİĞİ DAVA

MARTI GENÇ

SHERLOCK HOLMES MACERALARI TÜM HIZIYLA DEVAM EDİYOR

SHERLOCK DOSYALARI

ZAMANIN ESKİTEMEDİĞİ DAVA

TRACY BARRETT

DÂHİ DEDEKTİF SHERLOCK HOLMES'UN ÇÖZÜLEMEYEN KAYIP TILSIM DOSYASI TOZLU RAFLARDAN GÜN YÜZÜNE ÇIKIYOR...

Xander, eski Mısır tanrısı Thoth'a ait gizemli bir tılsım ve onun her elli yılda bir zamanı durdurabilme gücü hakkında bir efsane duyar. Üstelik o efsunlu güne sadece bir hafta kalmıştır!
Fakat tılsım yıllar önce Londra'daki bir müzede kaybolmuş, büyük büyük büyükbabaları Sherlock Holmes bu davayı sonuçlandıramamıştır.

Xena ve Xander kardeşler yarım kalan davayı tamamlamaya karar verirler. Fakat bu maceraya atıldıklarında, hâlâ tılsımın peşinde olan gizli düşmanların varlığından habersizlerdir!

İki kardeş, Sherlock Holmes'un bile çözemediği, tehlikelerle dolu bu davanın üstesinden gelebilecek midir?

MARTI GENÇ
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTIYAYINLARI

www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-348-242-0
9 786053 482420
internetten sipariş : okuoku.com

14 TL

SHERLOCK DOSYALARI 3

Zamanın Eskitemediği Dava

Tracy Barrett

1. Baskı: Mart 2014
ISBN: 978-605-348-242-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©TRACY BARRETT
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Sistem Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 16086
Davutpaşa Cad. Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 212 482 11 01

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı	: The Case That Time Forgot
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: İnci Doğan
Editör	: Gamze Tuncel
Dizgi	: Elif Yavuz
Redaksiyon	: Güneş Güldürmez
Kapak	: Sevil Şener

SHERLOCK HOLMES MACERALARI TÜM HIZIYLA DEVAM EDİYOR

TRACY BARRETT

ZAMANIN ESKİTEMEDİĞİ DAVA

MARTI

BİRİNCİ BÖLÜM

Xander Holmes defterinin arasından katlanmış bir kâğıdın düştüğünü sandı. Daha kâğıdı eline almadan, diğer insanların göremeyeceği bazı detayları fark etmişti. Bu kısmen genetik, kısmen alışkanlıktı; ne de olsa o, meşhur Dedektif Sherlock Holmes'un torunun torununun torunuydu. Londra'ya yerleşmelerinden kısa bir süre sonra, yani birkaç ay önce, o ve kız kardeşi Xena esrarengiz davaları çözmeye başlamışlardı.

Kâğıt; beyaz ve silik mavi çizgili, bilindik defter kâğıdıydı. Katlanmıştı ve bir kez daha katlanıp dar bir dikdörtgen şekline getirilmişti. Xander dolabındaki aralığa baktı, sonra da *ben böyle bir kâğıdı katladığımı hatırlamıyorum* dedi kendi kendine.

Durakladı. Başka ne vardı? Yazıyı kim yazdıysa kullandığı mürekkebi etrafa biraz bulaştırmıştı. Onun kullandığı kalemler bunu yapmazdı.

Bu not büyük ihtimalle ablasından veya arkadaşındandı. Öğrenciler sömestr tatilindeyken yani son zamanlarda, okula kilitli dolaplar takılmıştı. O yüzden henüz alışamamıştı.

Ama genelde insanlar dolaplara notlar bırakıyor olmalılardı. Kâğıdı açtı.

Yan taraftaki dolap çarparak kapandığında hâlâ kâğıda bakıp ne yazdığını anlamaya çalışıyordu. Arkadaşı ve aynı zamanda Ünlü Dedektifleri Koruma Derneği (ÜDKD) üyesi olan, kızıl saçlı Andrew Watson'a bakmak için kafasını kaldırdı.

"Bu dolaplar tam bir eziyet," diye homurdandı Andrew. "Önce eşyaları kimin çaldığını bulman gerekiyor, böylece önceden olduğu gibi sıramızda eşyalarımızı bırakabiliriz."

Xander, Andrew'un yine her zamanki gibi huysuzlaştığını fark etti. Andrew, Xander ve Xena'nın sadece Sherlock Holmes'un defterinde yazılı olan çözülmemiş davaları araştırdıklarını biliyordu. Onlara bu değerli dava kitabını ÜDKD vermişti ve Xander ile Xena içlerindeki en zor iki davayı çözmüştü.

Andrew, "Jill Fenton'ın çalınan müzik çalarını bu sabah bulduğunu duydun mu?" diye sordu.

"Ah, hayır," dedi Xander. Aslında ilgilenmiyordu. Başka bir şey düşünemeyecek kadar kâğıtla meşguldü. Kâğıtta yazılı şey oldukça gereksizdi ama asıl elyazısı ilgisini çekiyordu. Gerçekten birisi böyle yazı yazabilir miydi? Hepsi büyük harfti ve öyle düzgündü ki çocuklar için hazırlanmış elyazısı kitabı sayfası gibiydi.

"Xander!" diye seslendi ablası, koridordan ona doğru gelirken yeni arkadaşı Hannah'yla sohbet ediyordu. Xena'nın sarı gölgeli, uzun koyu renk saçları, Hannah'nın açık kahverengi kıvırcıklarının yanında siyah gibi duruyordu. Shane ve Jake adında iki çocuk da arkalarından geliyordu. İngiltere'de "okul takımı" denilmemesine rağmen Xander'in

"okul futbol takımı" dediği takımda oynuyorlardı. Onlardan iki yaş küçük olan Xander, Amerika'da birinci sınıf öğrencileri takımına denk gelen bir takımda oynuyordu.

Diğerleri Andrew'la konuşurken, Xena da Xander'in yanına gelmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Seni üç kez aradım. Sana okuldan sonra Hannah'yla olacağımı söyleyecektim. Annemi arayıp senin futbol antrenmanından sonra birlikte eve döneceğimizi söyledim." Xena durakladı. "Kâğıttaki çok ilginç olan şey ne?" diye sordu.

Xander kâğıdı ona uzattı. "Garip bir şey. Ne olduğunu çözemiyorum."

Xena kâğıttaki birkaç satırı okudu:

"'*Yani kurşun ıska mı geçmiş?' diye sordu dedektif.*"

"Evet, kadın kaçmış ya da..."

"Ya da ne, evlat?"

"Fakat o, yola koyulmuştu bile. Omzunun üzerinden, 'baba!' diye arkaya seslendi. 'Dışarı çıkarken kapıyı kilitlediğinden emin ol. Ben evlere gidiyorum.'"

"Bu ne?" dedi Xena şaşkınlıkla. "Hiçbir anlamı yok! Kim yazdıysa İngilizceyi iyi konuşamıyor." Okullarındaki çoğu öğrenci ya İngilizdi ya da Amerikan, ancak kısa bir süredir Londra'da olan az sayıda öğrenci İngilizce konuşmakta zorlanıyordu.

Xander sırıtarak, "Sanırım buldum," dedi "Yüksek sesle okusana."

"İşte!" dedi Xena. "'Kaçmış, ya da, ne, evlat, emin, kilit,

evler'* bu kelimeler kulağa 'Doktor Watson ve Sherlock Holmes' gibi geliyor! Biri bize Sherlock Holmes'la bir bağımız olduğunu bildiğini söylemek istiyor!"

Xander kafasını salladı.

"Ama neden? Bir sürü insan bizi kayıp tabloyu bulduğumuzda televizyonda gördü." Xena ve Xander'in çözdüğü ilk dava Sherlock Holmes'un zamanında ortadan kaybolan bir tabloyla ilgiliydi. Xena kâğıdı kardeşine geri verdi. "Sanırım okuldaki herkes Sherlock'un soyundan biri olduğumuzu biliyor. Neden yüzümüze bir şey demiyorlar da not bırakıyorlar?"

"İşte çözmemiz gereken şey bu!"

"Ne? Şimdi mi? Dersimiz var!"

Xander duvardaki saate baktı. "Benim zamanım var. Hâlâ öğle yemeği saati ve ben hızlıca yemeğimi yedim. Annem bana ton balığı vermişti." Yüzünü buruşturdu ve başka bir şey söylemedi. Xena onun ton balığından hoşlanmadığını biliyordu. Xander devam etti, "Zaten senin boş saatin değil mi? Bayan Perella'nın derse geç kalmana bir şey demeyeceğini söylemiştin."

"Tamam." Xena biraz dedektiflik yapmaya istekliydi. "Bakalım. Koridordan kimler geçmiş olabilir?" Dolapların yanındaki odalara bakındı. Fen laboratuvarı, öğretmenler odası, hademe odası ve altıncı sınıfların dersliği vardı.

"Neredeyse herkes geçmiş olabilir. Öğretmene tuvalete gideceğini söylemiştir."

"Burada tuvalet yok ki."

** Orijinal metinde geçen "ducked, or, what, son, sure, lock, homes kelimeleri art arda okunduklarında "Doktor Watson" ve "Sherlock Holmes" seslerini oluşturuyorlar. Burada anlatılan, mektubun şifreli olduğudur. (ç.n.)*

"Hayır, ama öyle *söyleyip* buraya gelebilir."

"Evet, olabilir." Bu olasılığı da göz önünde bulundurmalıydılar. Sonra Xena, "Peki ya kâğıt ne olacak?" diye sordu.

Xander kâğıdı inceledi. "Olağanüstü bir şey yok. Bunun dışında... bu da ne?" Katlanmış kâğıdın bir katına dokundu ve kâğıdı bırakmaya çalışırken parmağı oraya yapıştı. Tekrar denedi ve yapışkanlı kısmı kokladı. "Bal bu!"

İkisi de arkalarından gelen sese doğru döndüler. Bu yüksek sesle, "Efendim balım?" diye karşılık veren Shane'di.

Xander'in yüzü kızardı ama Xena gülüyordu. Xena şakayla Shane'e, "Kes şunu!" dedi. Shane de Andrew'la sohbetine dönmeden önce Xena'ya gülümsedi.

"Sersem," diye mırıldandı Xander.

Xena kâğıdı alıp inceledi. Çevirip ışığa doğru tuttu. "Bunu kim bıraktıysa, bu kâğıdın üstünde başka bir kâğıda bir şey yazıp iz bırakmış. Bir bakalım." Kâğıdı kendine yaklaştırıp hafif belli olan izlere gözlerini kısarak baktı. "Aşk hakkında bir şeyler yazıyor. Hayır, Lord NEL... hakkında," diye anlayabildiği kadarını yüksek sesle heceledi.

"Lord Nelson mı? Benim sınıfımda biri yazmış olmalı! Çünkü derste Lord Nelson'ın öldürüldüğü Trafalgar Savaşı'nı işliyoruz."

"Senin sınıfında eline bal bulaşmış biri..."

Xander kafasını sallayarak, "Üzgünüm, etrafta dolaşıp kim tatlı olarak ne getirmiş diye bakamadım," dedi.

Xena onunla ilgilenmiyor, sıralanmış dolapların bulunduğu koridora doğru bakıyordu. İnsanlar geçip sınıflarına gidiyorlardı. Öğrencilerin lastik ayakkabıları, cilalı tahta zemin üstüne sürttükçe gıcırdıyordu. Koridorda kitaplarını dolaptan

alan ya da bırakan birkaç kişi kalmıştı. Xena vücut dilinden iyi anlıyordu, insanların yürüyüşünden, davranışlarından ve hatta ayakta öylece dururken neler hissettiklerini söyleyebiliyordu. Gözüne bir şey takılmıştı.

"Bu çocuğu tanıyor musun?" diye sordu Xena. Dolabındaki askıya ceketini asmış, koyu renk saçları olan çocuğu işaret ediyordu.

"Evet, adı Karim Farag. Benim sınıfımda. İyi çocuktur. Neden?"

Xena gözlerini çocuğa dikti. "İyi ama gergin görünüyor. Ceketini askıdan aldı, sonra yine astı ve yine geri aldı, şimdi de tekrar asıyor. Sanki koridorda daha fazla kalmak için oyalanmaya çalışıyor."

"Gidip bir bakayım." Xander sırt çantasını tek omzuna takıp Karim'in olduğu yere doğru gitti.

Çocuk, Xander'e bakıp başını salladı ve ceketini tekrar askıdan aldı.

Xander, çocuğa, "Açlıktan ölüyorum," dedi. "Öğle yemeğim iyi değildi, biraz yiyebildim. Yanında yiyecek bir şey var mı?"

Karim şaşırmış görünüyordu. Cebinden plastik bir kap çıkarıp, "Annem bana bunu verdi," dedi. "Ballı şekerleme. Büyükannem yapmış. Biraz ister misin?"

Xander memnuniyetle karışık bir heyecan yaşadı. "Teşekkürler," dedi. Karim kendi kendini ele vermişti. Xander, "Şey, Bayan Jacopsen'ın Nelson hakkında anlattığı her şeyi yazamadım. Notlarına bir bakabilir miyim?" diye sordu.

Karim kafasını salladı ve çantasını yere koyup didik didik aradı. Sonra içinden bir deste kâğıt çıkarıp Xander'e

uzattı. Xander onlara bir göz gezdirdi, sonra arkasını dönüp Xena'ya bir bakış attı ve gülümsedi. Xena da ona gülümsedi ve iyice azalmış olan öğrencilerin arasından geçerek onlara doğru yürümeye başladı. Xander, Karim'e, "Yeni bir kaleme ihtiyacın var sanırım, mürekkebi her tarafa dağılmış," dedi.

Xena yanlarına gelmişti, "Tamam. Sherlock Holmes ve Doktor Watson hakkındaki notu senin yazıp Xander'in dolabına bıraktığını biliyoruz. Ne yapmaya çalışıyorsun? Eğer ona bizim büyük büyük büyükbabamız hakkında sorular sormak istiyorsan, neden sadece gelip bir şey demiyorsun?" diye sordu.

Karim etrafa baktıktan sonra eliyle yaklaşmaları için işaret etti. Boğuk bir sesle, "İyi birer dedektif olup olmadığınızı bilmem gerekiyordu," diye fısıldadı. "Notun ne anlama geldiğini ve notu benim bıraktığımı anlayabilecek misiniz diye merak ettim. Eğer bunu anlarsanız size bir konuda güvenebilirim diye düşündüm."

Xena da sesini alçaltarak, "Bize hangi konuda güveneceksin?" diye sordu. "Okuldaki eşyaları kimin çaldığıyla mı ilgili?"

"Hayır, okuldaki hırsızlıklarla ilgili değil. Sherlock Holmes ve onun uzun zaman önce çalıştığı ama çözemediği bir dava hakkında." Karim yutkundu. "Onun çözülmesi lazım. Ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Zil çaldı. Karim, sonraki dersine gitmek için hızla koridorda ilerlerken, "Dersten sonra görüşelim!" diye seslendi.

Xena ve Xander afallamış bir şekilde Karim'in gidişini izledi. En sonunda Xena, Xander'e, "Peki! Olanlar hakkında ne düşünüyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum, ama bir davamız daha oldu."

İKİNCİ BÖLÜM

Karim, Xander'e nerede buluşacaklarını söylememişti. İkisinin de okul sonrası futbol antrenmanı vardı. Xander, İngiltere'de "futbol" denilmesine artık alışmıştı. Böylece antrenman yaparken konuşmak için çok fazla fırsatları olacağından emindi.

Fakat işler öyle gitmedi. Serin, gri bir gündü. Isınmaları için antrenör onları birkaç tur koşturdu. Aslında Karim takımın en hızlı koşanlarından biriydi ama Xander'le beraber koşabilmek için adımlarını yavaşlatmaya çalışıyordu. Antrenör bu yüzden Karim'e düdüğünü çalıyor ve bağırıyordu.

Antrenmandan sonra soyunma odasında buluşmayı başardılar.

Xander eşofmanlarını çıkarırken, "Eee, neler oluyor? diye sordu. "Sherlock Holmes'un çalıştığı dava derken ne demek istemiştin?"

"Şişşt!" Karim etrafına bakınıp, "Alçak sesle konuş! Kimin dinlediğini bilemezsin," dedi.

Xander de etrafına bakıp, "Kim?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama kimsenin bunu bilmesini istemiyo-

rum. Bu başkalarının da ilgilendiği bir şey olabilir. Herkes gidene kadar bekleyelim."

Dolaplar çarpıyor, çocuklar konuşup gülüyordu. Uzun sayılabilecek bir süre sonra yalnız kalabilmişlerdi.

Neredeyse yalnızlardı. Hademe Bay Franklin yerleri paspaslıyor, çocukların bıraktığı kirli ayak izlerine söyleniyordu. Xander, "Bunun için yapabileceğimiz bir şey yok gibi. Kramponlu ayakkabılar bütün çamuru topluyorlar," diye mırıldandı. Sonunda Bay Franklin, paspasını ve kovasını alıp koridora çıktı.

"Gitti ama çabuk olmalısın. Yakında okulun kapılarını kilitleyebilirler," dedi Xander.

Karim hemen konuya girdi. "Carberry Müzesi'ni hiç duydun mu?" Xander başını salladı. "Gerçekten küçük bir yer. İçinde 1800'lerde yaşamış Josiah C. Carberry adında bir adamın çoğunlukla fosillerden ve kemiklerden, biraz da sanat eserlerinden oluşan koleksiyonu var. Ayrıca Antik Yunan, Mezopotamya ve bazı Mısır kalıntıları da bulunuyor."

"Kulağa hoş geliyor."

"Evet öyle. Her neyse, Bay Carberry öldükten sonra evi müzeye dönüştürüldü. Çok parası vardı ve vasiyetine vasilerinin, yani müzeyi işleten kişilerin, bu parayı onun hoşuna gidebilecek şeyler alıp müzeye koymaları için kullanabileceklerini yazmıştı."

"Siz hâlâ burada ne yapıyorsunuz!"

Xander ve Karim yerlerinden sıçradılar. Arkalarına baktılar, müdür yardımcısı Bay Singh açık kapıdan başını uzatmıştı. İkisi de aynı anda, "Futbol antrenmanındayız," dediler.

"Bu saatte mi? Peki, acele edin. Ofiste yapacak işlerim

var ama yakında çıkacağım."

"Tamam efendim," dedi Karim. Sonra kapı kapandı.

Karim anlatmaya devam etti. "Yaklaşık yüz yıl önce, vasileri bir Mısır su saati satın almışlar. Onun ne olduğunu biliyor musun?"

Xander antik medeniyetlerle ilgili son araştırmalarını Amerika'dayken yapmıştı, o da diğer birçok insan gibi Antik Mısır'dan çok etkilenmişti. Neredeyse bütün ansiklopediyi okumuş, görsel hafızasının yardımıyla da her şey aklında kalmıştı. Birden aklında bir görüntü canlandı.

"Büyük bir kavanoz gibi, değil mi?" Karim kafasını salladı. Xander devam etti. "Dibinde bir delik var, içinden de çizgilerle işaretlenmiş ve Mısırlılar bunu suyla dolduruyormuş. Su damladıkça, suyun seviyesine göre saati söyleyebiliyorlarmış."

"Doğru. Değişik şekillerde su saatleri var ama vasilerin aldığı saat, sert bir kayadan oyulmuş ve neredeyse bir ton ağırlığında olan bir tür."

Xander hayretle bir ıslık öttürdü.

"Biliyorum. Kocaman bir şey. Neyse, Mısır hükümeti saati başka şeylerle birlikte buraya yolladı. Önce paketinin açılması ve temizlenmesi için depoya getirildi, sonra Carberry Müzesi'ne götüreceklerdi."

"Götürecekler miydi? Yani oraya hiç *götürülemedi* mi?"

"Ortadan kayboldu. Hem de birdenbire. Bazıları tahrip olsa da, Mısırlıların yolladığı diğer her şey orada. Bir mumyanın yeri değiştirilirken bazı yerleri kırılmış, sanki biri onun altında bir şey aramak için yerinden oynatmış. Yine de mumya hâlâ orada duruyormuş, hatta altın bir kolye bile yerin-

deymiş ama su saati kayıpmış."

"Sonra da Sherlock Holmes'u mu aramışlar?" Tabii ki onun atası olan zamanın en ünlü dedektifinden yardım isteyeceklerdi. Xander'in aklına, ÜDKD tarafından verilen çözülmemiş davalar kitabında saksıya benzeyen bir şeyin çizili olduğu geldi. Bu, su saati olmalıydı!

Karim yerinden doğruldu ve sağına doğru baktı. "Bu da ne?"

"Ne?"

"Bir ses duydun mu?"

Xander etrafı dinlemeye çalıştı. "Hayır. Hiçbir ses yok. Paranoyak olma. Bay Singh dışında herkes gitti."

"Ayrıca Bay Franklin dışında."

"O buralarda değil. Bay Singh geri gelmeden anlat. Hadi acele et."

Karim soyunma odasının sağ tarafına doğru yürüdü ve duşlara bir göz atıp geri döndü. "Burada bir şey yok. Tamam." Fakat hâlâ gergin görünüyordu.

"Hadi." Xander meraktan çatlıyordu. "Başka ne var? Çalınmış bir su saatiyle neden bu kadar ilgilisin? Sen bunu nereden biliyorsun ki?"

Karim yutkundu. Anlatmaya devam etmek istemiyor gibiydi. "Saati koruyan korumalar vardı." Karim sesini iyice alçaltmıştı. "Korumalardan biri benim büyük büyük büyük büyük amcamdı ve onu çaldığını itiraf etmişti."

Karim'in bu hırsızlık hakkında konuşurken utandığı kesindi. Xander onun için üzüldü ama şimdi daha da çok merak ediyordu. Eğer Karim'in amcası suçu itiraf ettiyse, dava çözülmüştü. Peki o zaman neden çalıntı saat Holmes'un çözül-

memiş davalar kitabındaydı? Karim nasıl bir yardım istiyordu? Ayrıca Karim, Xena ve Xander'e neden şimdi gelmişti? Neden aylar öncesinde, yüz yıl önce yaşamış en iyi dedektifin akrabası oldukları ortaya çıktığı zaman gelmemişti?

Xander bunları soramadan, Karim'in sırt çantasından müzik sesi geldi. Karim cep telefonunu çıkardı. "Selam, anne. Antrenman uzun sürdü." Tedirgin bir ifadeyle Xander'e baktı. "Hâlâ soyunma odasındayım. Hayır, ben iyiyim. Tamam, beş dakika içinde çıkıyorum. Hoşça kal." Hızla telefonu kapattı. "Hızlı olmam gerekiyor. Su saati, çalınan tek şey değildi."

"Ama öyle söylediğini sanmıştım."

Karim elini kaldırdı. "Lütfen Xander, bitirmeme izin ver. Yaklaşık bir hafta önce büyükanne ve büyükbabamı görmeye gittim. Büyükbabam hasta." Karim yutkundu. "Babam onun iyileşeceğini söylese de, o yakında ölecek diye endişeleniyor. Büyükbabam bana, babadan oğula geçen bir şey anlatacağını söyledi. Babama anlatmış fakat babam ona inanmamış, bu yüzden bana anlattı."

Xander içinde bir heyecan kıpırtısı hissetti. "Ne anlattı?"

"Su saati hakkında bazı şeyler söyledi. Saatin gizli bir bölümü varmış ve onun içinde de kimsenin hiçbir zaman bulamadığı bir sihirli tılsım varmış."

Xander'in aklından bir sürü şey geçiyordu. "Tılsım derken, büyülü gibi bir şey mi demek istiyorsun?" Karim başıyla onayladı. "Ve de *sihirli*?"

"Büyükbabam öyle olduğunu söyledi." Karim sesini biraz daha alçaltarak, "Her elli yılda bir tılsım zamanı durdurabiliyor ve cumartesi günü," şimdi fısıldıyordu, "bu elli yıl dolacak. Tılsımın sihri etkili olacak!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Xander bir süre bakakaldı.

En sonunda, "Elli yıl cumartesi günü mü doluyor? Yani *yarın* mı?" diyebildi.

"Hayır, bir sonraki cumartesiden bahsediyorum. O gün dolacak." Karim birden sustu ve yine sağına baktı. Bu sefer bir şey demesine gerek yoktu, çünkü Xander de hafiften bir ses duymuştu. Xander ayağa sıçradı, Karim de tam arkasındaydı ve duşlara doğru hızla ilerlediler. Kimse yoktu. Durdular ve bütün dikkatleriyle dinlemeye çalıştılar. Bina eskiydi ve gıcırdıyordu. Duyduklarının ne olduğunu ve sesin nereden geldiğini anlamak oldukça zordu. Ayak sesleri miydi? Belki de sadece onların hayal gücüydü... kesinlikle öyleydi, ses kesildi.

Yerde olan bir şey Xander'in gözüne takıldı. Çömeldi. Duş hâlâ nemliydi ve yerler kurumamıştı. Yerdeki şey ayak izleriydi. İzlerde anlayamadıkları bir gariplik vardı.

Islaklık hızla buharlaştı ve zaten hafif olan izler iyice belirsizleşti. Son iz de buharlaşıp kaybolmadan, Xander gördüğü şeyin ne olduğunu anladı.

Sağ ayakkabı tuhaf bir iz bırakmıştı. İz, ayak parmakla-

rının ayakla birleştiği bölgede, tam bir yuvarlak şeklindeydi. Ne tür bir ayakkabı böyle bir iz bırakabilirdi ve neden sadece ayakkabının teki bu izi bırakmıştı?

Karim'in telefonu yeniden çaldı. Telefonun ekranına bakıp, "Gitmem gerekiyor. Sen burada kalıp araştırmaya devam edecek misin?" diye sordu.

Xander onları kimin dinlediğini bulmak istiyordu ama soyunma odasında ve neredeyse kimsenin olmadığı bir binada yalnız kalma fikrini sevmemişti. Eğer birisi onları gizlice dinliyorsa zaten tek başına olmasa da yeterince ürperticiydi. Ya bu tuhaf ayak izini bırakan kişi öğrencilerin eşyalarını çalan kişiyse? Xander bu hırsızlık olayıyla da tek başına uğraşmak istemiyordu.

Uğraşamayacaktı da, çünkü soyunma odasının kapısı çarparak açıldı ve Bay Singh, "Çocuklar siz hâlâ burada mısınız?" diye seslendi.

İkisi de soyunma odasına doğru hızla gidip sıranın üstündeki sırt çantalarını aldılar. Aynı anda, "Şimdi çıkıyoruz efendim," sonra da "Hoşça kal! Pazartesi görüşürüz!" dediler.

Arkasından egzoz dumanları çıkan tek bir arabanın durduğu caddeye doğru koştular. Direksiyonda Karim'in annesi vardı. Biraz uzağında elleri ceplerinde, ısınabilmek için bacaklarını sıkıp birbirine yapıştırmış bir şekilde Xena bekliyordu.

Karim arabaya binmeden biraz durdu. Aceleyle "Sana anlattığım şeyi kimseye söyleme!" dedi.

"Ablama söylemem gerekiyor."

"Peki ama sadece o kadar. Başka kimseye söylemeyeceksin! Söz mü?"

Xander söz verdi. Karim arabanın kapısını açıp içeriye girerken elini yüzüne götürüp, "Beni ara" işareti yaptı. Xander arabanın kapısı kapanmadan Karim'in annesinin azarlamalarını duymuştu. Sonra da büyük adımlarla Xena'nın durduğu kaldırıma doğru ilerledi.

Xena, "Ee, ne oldu?" diye sordu ve sonrasında, "Bana metroyla gideceğimizi söyle. Donuyorum," diye ekledi.

Xander'in konuya girmesi uzun sürmedi. Kimsenin onları dinleyip dinlemediğini anlamak için etrafına bakındı. Artık okulun her tarafı boştu. Sihirli tılsımın zamanı durdurabilme gücü olduğunu söylediğinde, Xena, "Aa! Bir dakika. Sihir mi? Şaka mı yapıyorsun?" dedi.

"Karim öyle söyledi."

"Sen de ona inandın mı?"

Xander neye inanacağını şaşırmıştı. "Peki, sihirli olmasa bile Antik Mısır'dan kalma kayıp bir tılsım!"

İstasyonun merdivenlerinden hızlıca indiler. Her zamankinden daha geç bir saatte metro istasyonuna varmışlardı. İstasyon, işten eve dönen insanlar, küçük çocuklu aileler ve lise öğrencilerine benzeyen bir grup insanla doluydu.

Xena ısıtmak için elleriyle kulaklarını kapadı. O ve Xander, Sherlock Holmes'un çözemeden bırakmak zorunda kaldığı iki davayı sonuçlandırdıkları için kendileriyle gurur duyuyorlardı. Fakat bu seferki dava çözülebilir durmuyordu. Çünkü sihirli bir tılsım kulağa mantıksız geliyordu. Xena, kardeşine, "Eve gidince konuşalım," dedi. "Belki dava defterinde bir şeyler bulabiliriz."

İkisi de Karim'in tuhaf hikâyesini düşünerek, sessizlik içinde yolculuklarına devam ettiler. Metro istasyonundan

çıktıklarında hava kararmaya ve daha da soğumaya başlamıştı; ama evleri –ya da daireleri, artık İngiliz arkadaşları gibi konuşuyorlardı– istasyonun hemen yanında olduğu için şanslıydılar. Koşa koşa istasyonun merdivenlerden çıkıp, kendilerini apartmanın asansörüne attılar.

Asansöre girdiklerinde, Xena yüksek sesle, "Oh, evdeyiz!" dedi.

"Geç kaldınız!" dedi anneleri; bir elinde tuhaf bir alet, diğer elinde kablolarla, çalışmasını yarıda bırakıp gelmişti. Xena ve Xander alete bir daha bakmadılar bile. Çünkü annelerinin elektronik eşya firması için ürünleri test etme işine alışmışlardı. Xander, "Antrenman uzun sürdü, özür dilerim," dedi.

"Biliyorum, Xena beni aradı. Eğer bir daha bu saate kadar sürerse ben gelip alırım sizi. Anlaştık mı?"

"Tamam." Xander, ablasının odasına gitti. Xena yatağına oturmuş, elinde eskimiş, deri kaplamalı, üstünde *SH Davaları: Çözülmemiş* yazan büyük kitabı tutuyordu. Xena eski ajandayı açtı ve Sherlock'un yazılarıyla dolu sayfaları dikkatlice çevirmeye başladı.

"İşte!" Xena tanıdık ama kötü elyazısıyla yazılmış "su saati" kelimelerini gördü. Ama sayfanın geri kalanı, sayfanın arasına koyulmuş bir zarfla kapanmıştı. Xena zarfı alıp Xander'e gösterdi. "Bu da ne?"

"Bilmiyorum!" Xander sabırsızlanmıştı. "Davayla ilgili sayfayı buldun mu?"

Xena mektubu ajandanın arka sayfasına geri koyup başını salladı. "İşte burada." Xander onun yanına oturdu. Birlikte Sherlock Holmes'un su saati hırsızlığıyla ilgili notlarını

ve çizdiği taslakları incelediler:

Şüpheli, Amin adında bir koruma, iki saatten fazla sorgulandı. Sorularımın çoğunu yanıtlamayı reddetti ama suçu işlediğini itiraf etti, hatta bununla övündü. Sebebi ne?

Vasiler eğer böyle bir tılsım varsa çok değerli bir şey olabileceğini söylüyor. Varolduğuna inanmıyor gibiler ama koruma çok inandırıcı duruyor.

Başka bir Mısırlı koruma su saati içinde saklı bir tılsım olduğunu iddia etti. Tahuti ile ilgili olduğu dışında bir şey söylemedi. Su saatinden geriye kalanlar doğrulandı; bütün parçalar açıklandı. Ama tılsım yok.

Mısır büyüsü mü? Saçmalık!

Dava, Mısır'la ilişkileri bozuyor gerekçesiyle YİK emriyle düşürüldü. Lanet olsun!

"Yani tılsım *gerçek* mi?" dedi Xander.

"Olmadığını söylemedim ama büyülü olduğuna inanmalı mıyım bilmiyorum."

"Onu ben de bilmiyorum ama büyülü olmasa da bir tılsım bulmak harika olurdu."

Xena, "Gördün mü? 'Saçmalık!' yazıyor. Sherlock da büyülü olduğuna inanmamış," dedi. Avuç içine göz çizilmiş bir el resmini gösterek, "Bu dövme mi? diye sordu.

"Olabilir. Belki de öylesine bir karalamadır."

"Yani, Amin adında biri su saatini çaldığını itiraf etti öyle mi?" Her zamanki gibi Xena buldukları her şeyi bir araya toplamalıydı.

"Doğru."

"Ve de Amin, o çocuğun..."

"Karim'in."

"Amin, Karim'in büyük büyük büyük büyük amcası olmalıydı," dedi Xena. "Ayrıca Sherlock ve Carberry'dekilere tılsımla ilgili şeyler anlatan başka korumalar da vardı. Ancak Sherlock, tılsımın büyülü olduğuna inanmıyordu."

Xander kaşlarını çatarak, "Tılsımın olduğundan bile yüzde yüz emin değil gibi görünüyor."

"Hayır, bundan emindi. Yoksa dava defterine öyle notlar yazmazdı. Eğer dava sadece kayıp su saati ile ilgili olsaydı, davanın kapandığını söylerdi. Hâlâ çözülmemiş bir şeyler var ve tılsımla alakalı olmalı, çünkü Sherlock, tılsımın olduğuna inanıyordu. Ayrıca tılsım hâlâ kayıp."

"Evet doğru," dedi Xander, heyecandan kalbi hızla atıyordu. Eğer Sherlock Holmes tılsımın olduğuna inanıyorsa, tılsım kesinlikle vardı! Ama şimdi neredeydi? Onu nasıl bulabilirlerdi?

Xena, "Sanırım elimizdekiler bu kadar," dedi.

"Bir şey daha var." Xander, ablasına Karim'le konuşurken birisinin onları dinlediğini anlattı. Ona göstermek için her zaman yanında yaşıdığı not defterine gördüğü garip ayak izini çizdi.

Xena başını yana eğmiş, çizime bakıp düşünürken, "Bilemiyorum," dedi. "Başka şeyler var."

"Sherlock davaya devam edebilirdi. Davayı düşürdü, çünkü biri öyle yapmasını söyledi. Şunu görmedin mi? 'Dava, Mısır'la ilişkileri bozuyor gerekçesiyle YİK emriyle düşürüldü.'"

"Bu öylesine biri değil. Bu, kraliçeydi."

"Ama kraliçenin adı YİK değildi ki!"

Xena derin bir nefes aldı. "Hayır. Hepsi büyük harfle ya-

Şüpheli, Amin adında bir koruma, iki saat sorgulandı. Soruların çoğunu yanıtlamayı reddetti fakat suçu işlediğini itiraf etti, hatta bununla övündü. Sebebi ne?
Vasiler eğer böyle bir tılsım varsa çok değerli bir şey olabileceğini söylüyor. Varolduğuna inanmıyor gibiler ama koruma çok inandırıcı duruyor.
Başka bir Mısırlı koruma su saati içinde saklı bir tılsım olduğunu iddia etti. Tahuti ile ilgili olduğu dışında bir şey söylemedi.
Su saatinden geriye kalanlar doğrulandı; bütün parçalar açıklandı. Ama tılsım yok.
Mısır büyüsü mü? Saçmalık!
Dava, Mısır'la ilişkileri bozuyor gerekçesiyle YİK emriyle düşürüldü. Lanet olsun!

zılmış, görmüyor musun? 'Yüce İngiltere Kraliçesi' demek. O zaman İngiltere'yi Kraliçe Victoria yönetiyordu."

"Aa, evet. O zaman işler değişir. Eğer kraliçe davayı kapatmayı emrettiyse, Sherlock'un başka seçeneği yoktu."

Xena hâlâ ikna olmamıştı.

Xander, "Karim'le konuşup en azından bizden ne istediğini öğrenelim," diye teklif etti. "Belki yardımı olur. Dava kitabında yazandan daha çok şey biliyor olabilir. Belki de bazı ipuçları vardır. Zaten onu aramamı söylemişti."

Xander, Karim'in cep telefonu numarasını zar zor bulmuştu ama Karim onunla konuşamadı. "Yemek yiyorum, yarın bana çay içmeye gelir misin? Yarınki futbol maçından sonra seninle bize geliriz. Ablan da gelir tabii ki. Anneme söyledim. Kesin gel. Size her şeyi anlatırım. Gerçekten yardımınıza ihtiyacım var."

Anneleri ile Karim'in annesi birkaç defa görüşüp tanışmışlardı, yani oraya gitmeleri için bir sakınca yoktu.

Xander, "Gelebiliriz," diyerek teklifi kabul etti. "Maçta görüşürüz."

"Görüşürüz!" Karim rahatlamıştı. "Xander, sana tılsımla ilgili anlatacağım çok şey var. Çok fazla şey..."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Xander, babasıyla Xena'nın tartışmalarını duyup uyanmıştı. *Of, hayır,* diye söylendi. Ya ablası ceza alacak bir şey yaptıysa?

Hızlıca giyindi, güneşin hafif bir şekilde parladığını gördü. İyi bir şeydi, belki maç için iyi bir hava olabilirdi. Mutfağın kapısını açtığında ablasını eli belinde, "Ama baba, okula arabayla gitmek sadece on beş dakika! Metroyla gidersem neredeyse kırk dakika sürüyor," derken gördü.

"Arabayla gidiş dönüş yarım saat tutuyor." Babası, elinde bir fincan kahve ile gazetesini okuyordu. Gazetenin üstünden Xander'e bakıp, "Evlat, ocakta sıcak mısır gevreği var," dedi.

Xander kendine bir kâse almaya gitti, o sırada babası konuşmaya devam ediyordu. "Fen bilgisi projene hâlâ başlamadın mı?"

"Benim fen bilgisi projem mi?" Xena şaşkınlıktan tiz bir ses çıkartmıştı. "Baba, bugün cumartesi. Projenin teslimine neredeyse iki hafta var."

"Bugün en azından konunu seçmelisin. Ancak ondan

sonra seni Xander'in maçına götürürüm. Bugün okula bir kereden fazla gidip gelmem; biliyorsunuz bugün tatil günüm," dedi babası.

Xander mısır gevreğini yerken, Xena ayaklarını yere vura vura mutfaktan çıktı. Kahvaltısını bitirdikten sonra Xena'nın odasının kapısını çaldı ama Xena ona gitmesini söyledi.

Yolda giderken de Xena tek bir kelime etmedi. Okula vardıklarında da babasına hoşça kal bile demeden arabadan inip Hannah, Shane ve Jake'in yanına, tribünlere koştu. Xander, Xena'nın geçen sefer Jake ve Shane'in oynadığı maçı kaçırdığı için hâlâ çok sinirli olduğunu düşünüyordu.

Xander maç boyunca tribünlere baktı ama Xena onu izliyormuş gibi bile yapmıyordu. Hatta gol attığını fark etmemişti bile. Sadece arkadaşlarıyla ilgileniyordu.

Arkadaşlarında çok iyi olan şey neydi ki? Jake iyiydi ama Shane kendinden küçük çocuklara görünmezmiş gibi davranan tiplerdendi; Hannah ise umursamaz görünüyordu. Fakat Xander, onların, ablasının sınıfındaki en havalı çocuklar olduğunu biliyordu.

Tribünlerdeki Xena ise kendini yabancı gibi hissediyordu. Hannah ve Shane sürekli birbirleriyle konuşuyorlardı ve Jake'i de pek iyi tanımıyordu.

"Neden Londra'ya geldin?" diye sordu Jake. Karmakarışık kahverengi saçlarının altında arkadaşça bir yüz vardı.

Xena, "Babamın işi yüzünden; babam müzik öğretmeni ve eski bir arkadaşı üniversitede müzik bölümünde. Bu sene işinden ayrılacakmış ve yerine geçmesi için babamı önermiş," diye açıkladı.

Jake hemen, "Benim annem de üniversitede öğretmen,"

diye atıldı. "Belki de birbirlerini tanıyorlardır!" Sonra Jake'in yüzü birden asıldı, sanki bir şeye canı sıkılmıştı.

Xena ne olduğunu soramadan, Shane ona dönüp, "Büyütecin nerede?" diye sordu.

"Büyüteç mi ? Ne demek istiyorsun?"

"Sherlock Holmes'un akrabasısın sanıyordum."

Xena başını salladı ama şaşırmıştı.

"Ne zaman onun fotoğrafını görsem, elinde bir büyüteç var ve pipo içiyor. Sen pipo içiyor musun?"

"Tabii ki hayır." Xena alınmıştı. "Fotoğraflarda hep büyüteci var, çünkü neredeyse kullandığı tek alet o, onun dışında davalarının hepsini kendi zekâsıyla çözüyor."

"Yani sen ve kardeşin gibi değil! Bilgisayarınız olmadan hiçbir şey yapamıyorsunuz."

Xena'nın yüzü kızarmıştı. "Biz de zekâmızı kullanıyoruz," dedi soğuk bir şekilde. "Bilgisayar, metal dedektörü ve diğer şeyleri, işleri hızlandırmak için kullanıyoruz ama genelde davalarımızın sonucuna onlar olmadan ulaşıyoruz."

"Sizin davalarınız mı?" diye bağırdı Shane. "Demek istediğin..."

Hannah araya girdi. "Shane, lütfen gidip bana biraz çikolata alır mısın?" Hannah ona gülümsedi ve Shane kalkıp yemek standına doğru gitti. Shane geri gelmeden maç bitmişti, o yüzden Hannah ve Jake onun yanına gittiler.

Xena, kaldırımda Xander ve Karim'i bekliyordu. Hava çok soğuktu, saçı tıpkı Shane gibi asker tıraşlı olan ve ona çok benzeyen babasının, eve bırakma teklifini geri çevirmişti. Üstüne laboratuvar önlüğü giymiş, uzun boylu bir kadın olan Jake'in annesinin teklifini de kabul etmemişti. İki

genç çocuk sonunda soyunma odasının kapısından çıktıklarında, Xena ısınabilmek için bacaklarını birbirine yapıştırmış şekilde onları bekliyordu. Futbol sezonu sonunda kapandığı için memnundu.

Xena, Faragların dairesinde montlarını askıya asarken, "Bakalım Mısır yemekleri nasıl oluyormuş," dedi.

Ellerini mutfak önlüğüne silerek yanlarına gelen kısa boylu, esmer kadın, "Korkarım bugün deneyemeyeceksiniz," dedi. "Karim çayın yanında yemek için sevdiği yiyecekleri istedi, yani sandviçler ve meyveli kek var. Mısır yemekleri istediğinizi bilseydim sizin için onları hazırlamaktan mutluluk duyardım."

Xena hemen, "Sandviçler ve kekin yeterli olacağına eminim," dedi.

Karim'in annesi, "Peki, başka zaman yine gelin, Mısır yemekleri günü yapalım! Ülkemin yemeklerini yapmaya bayılıyorum ama maalesef Karim tam bir İngiliz çocuğu gibi."

Sandviçler lezzetliydi ve Karim'in ailesi eğlenceli insanlardı. Karim'in annesi, onların Florida'daki yaşantıları hakkında birçok soru sormuştu ve avukat olan babası, onlara şakayla karışık takılmaktan hoşlanıyordu. Karim'in küçük kardeşi Dalia, büyük kahverengi gözleri olan, küçük bir kızdı ve Xander'den çok etkilenmişe benziyordu. Yemeğini herkesten önce bitirmiş ve mızmızlanmaya başlamıştı. Xander'in kucağına oturmaktan başka hiçbir şey onu memnun edemezdi. Bay Farag, Xander'e gülerek, "Buraya taşınmak zorunda kalacaksın!" dedi.

Xena, "Evet, Xander herkesi etkiliyor," diye ekledi.

"Hatta şımarık küçük kızları bile," dedi Bayan Farag, uykulu küçük kızı Xander'in kucağından alıp yatağına götürürken.

Herkes masadan kalkınca, Xena ve Xander, Karim'e masayı toplamasında yardım etti. Sonra üçü renkli ve rahat bir şekilde modern mobilyalarla döşenmiş, duvarlarında parlak renklerde soyut resimler asılı ve park manzaralı kocaman penceresi olan oturma odasına geçtiler

"Sonunda!" dedi Xander. "Şimdi lütfen bize tılsımla ilgili bildiğin şeyleri anlat!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Sen otur. Ben hemen geliyorum," dedi Karim. Xander tahta bir sandalyeye, Xena ise alçak metal ve cam bir sehpanın önündeki halıya oturmuştu.

Karim elinde taba rengi bir dosyayla göründü. "Büyükbabamın söylediklerini babama sorduğumda, bana bunu verdi." Dosyayı Xena'nın önündeki sehpaya koydu. "Alın, bir bakın."

Dosyada birkaç sararmış gazete kupürü vardı. Xena önce Karim'e bir baktı, sonra en üsttekini alıp incelemeye başladı. "Vay canına, bu, yüz yıldan daha eski!" Xander sandalyesinden kalkıp Xena'nın yanına, yere geldi. Dosyanın küflü kokusunu alabiliyordu.

Xena aldığı gazete kupürünü Xander'e uzattı. Xander yazıları öyle çabuk okurdu ki, Xena ona inanamazdı, üstelik bir şeyi okuduğu zaman o konu ömür boyu ya da en az altı yıl aklında kalırdı. Bu süreden fazlasını henüz test edememişlerdi, çünkü Xander dört yaşında, yani altı yıl önce okumayı öğrenmişti ve hâlâ hiçbir şeyi unutmamıştı.

Xander kupüre hızlıca göz gezdirdikten sonra, "Bu, su

saatini buldukları zamanla ilgili," dedi. "Müzenin yanındaki nehrin kıyısında parçalara ayrılmış."

Xena'nın aklına bir fikir gelmişti. "Nehrin kıyısında mı? Belki de hırsızlar onu tekneyle bir yere, mesela Mısır'a geri götürmeyi planlıyorlardı. Fakat sonra onu düşürdüler."

Xander sayfayı incelerken başını salladı. "I-ıh, Sherlock parçaları araştırdı ve düşmeyle değil, kasıtlı olarak parçalandığını söyledi. Bu makaleye göre nehrin o kısmı bataklıktı. Görünüşe göre orası depoya en yakın yerdi ve böylece hırsızlar kimse onları görmeden su saatini parçalayabilmişlerdi."

Karim, "Doğru olabilir, insanlar gezmek için öyle yerlere gitmezler," dedi.

Xena, "Diğer kupürde ne yazıyor?" diye sordu.

"Amin denilen adamın kayıp olduğunu ve öldürülmüş olabileceğini sandıkları yazıyor. Bazıları ise öyle olmadığını, hırsız olduğu için kaçtığını söylüyorlarmış. Sherlock demiş ki," Xander makaleyi okuyordu, *"Gerçek ortaya çıkacak! Onu bulup adalete teslim edeceğim. Hırsız mı, suç ortağı mı, masum bir görgü tanığı mı, yoksa sadece şanssız bir kurban mı; buna ancak kanun karar verir. Ben sadece adaletin hizmetçisiyim."*

"Vay be!" Xena atalarına ait bir sözü bulmanın mutluluğunu yaşıyordu.

Xander çabucak makalenin devamını okudu. Onu yerine geri bıraktıktan sonra Xena'ya elini uzattı ve Xena ona başka bir kupür daha verdi.

Xander, "Bir hafta sonra," diye belirtti. "Tamam, işte Sherlock'un Amin'i bulduğu zaman. Londra'da yaşayan birinin yanında saklanıyormuş ama kim olduğunu söylememiş.

Ayrıca..." Sesi değişmişti, Xena onun heyecanlandığını anlamıştı. "Sherlock, Amin'i ararken, üstünde bir kâğıt parçası bulduğunu yazıyor."

Xena, "Üstünde bir şey yazıyor muymuş?" diye atıldı.

Xander'in hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Öyle bir şey yazmıyor." Başını üzgün bir şekilde salladı ve kupürü geri koydu. "Önemli bir şey yazıyor olmalı."

Karim hevesle, "Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm," dedi. "Ama sonra düşündüm ki zaten önemliydi ve Bay Holmes, gazetecilere yazmamalarını söylemişti. Tılsımın nerede saklandığıyla ilgili olmalı. Eminim, Bay Holmes onu önce kendisinin bulma ihtimali varken, başkasının bulmasını istemiyordu."

Xander'in gözü başka bir makaleye çarpmıştı. "Hımm."

Xena sabırsız görünmemeye çalışarak, "Ne yazıyor?" diye sordu. Açıkçası böyle durumlarda Xander çok sinir bozucu olabiliyordu.

Bu sefer Xander bir kısmını yüksek sesle okudu. *"Adı verilmeyen başka bir Mısırlı koruma, aynı gazeteciye, Bay Amin Farag'ın eski çağlardaki papaz sınıfının soyundan olduğu için, saatin tabanındaki gizli bir bölmede saklanmış Antik Mısır'ın zaman ve diğer Tanrıların zaman göstergesi Thoth'un altın ve değerli mücevherlerden yapılmış, az bulunan güzel tılsımının yerini bilme ayrıcalığına sahip olduğuyla övündüğünü açıklamıştı."* Xander derin bir nefes aldı. "Of, o zamanlar ne uzun cümleler yazıyorlarmış!"

"Başka ne var?" diye sordu Xena.

"Sherlock Holmes bu konuda bilgilendirildi ama zaten Bay Holmes saatin içine rahatça girebilmek veya orada sak-

lanmış bir şeyi alabilmek için çalınmış olabileceğini önceden tahmin etmişti. Bay Holmes bu ilginç olayın üstüne memnuniyetle gideceğini açıkladı."

Xander dosyaya bakıp, "Sonraki kupür nerede?" dedi.

"Başka yok," diye cevap verdi Karim.

Xena, "Sonra ne oldu peki?" diye sordu. "Amin hapse girdi mi?"

Karim kafasını salladı. "Büyükbabam Mısır hükümetinin bu olaydan çok utandığını söyledi. Çünkü Carberry Müzesi, su saatini dürüstçe satın almıştı ama kendi korumalarından biri onu çalmış ve parçalamıştı. Bu yüzden Amin'in Mısır'a geri gönderilmesini istemişlerdi, orada duruşma düzenlenecekti. Öyle olunca da Bay Holmes davayı durdurmak zorunda kalmıştı."

İncinmiş bir sesle, muhteşem dedektif tarafından yarı yolda bırakılmış gibi konuşuyordu.

"O bunu istemedi. Bırakması gerekiyordu, çünkü kraliçe onu durdurdu. Ama yine de Sherlock tamamen bırakmadı, ilgili raporları çözülmemiş davalar defterinde sakladı."

Xander, "Mısır hükümetinin su saatini neden Amin'le gönderdiğini merak ediyorum," dedi.

"Eminim papazlıkla alakası olduğunu bilmiyorlardı," dedi Karim. "Amin su saatini bulan arkeologlarla çalışmıştı, bu yüzden koruma olarak İngiltere'ye gitmesini teklif etmişlerdi. Böylece Amin de su saatini teslim ettikten sonra İngiltere'deki ağabeyini görebilecekti."

"Amin'in ağabeyi, senin büyük büyük büyük büyükbaban mı?" diye sordu Xena.

Karim başını salladı. "Uzun zamandır Londra'da yaşı-

yordu. Amin'in polisten saklanırken evinde kaldığı kişi de oydu. Amin ona tılsımı anlatmıştı, o kendi çocuğuna, o da kendi çocuğuna, en sonunda büyükbabam da bana anlattı."

Xander merakla, "Büyükbaban sana başka ne anlattı?" diye sordu.

"Amin'in su saatini sattıkları için Mısır hükümetine kızgın olduğunu, bu yüzden de onu çaldığını itiraf ettiğini söyledi. Hatta bu suçu işlediği için gurur bile duyuyordu."

"Neden, satıldığı için bu kadar kızgındı? Saat gerçekten az bulunan bir şey mi?" diye sordu Xena.

"Hayır," dedi Karim. "Tabii ki Antik Mısır'dan kalan her şey çok değerli ama oralarda başka su saatleri de vardı. Büyük ihtimalle bunun ayrıca bir özelliği olduğunu bilmiyorlardı. Amin, tılsımı alamadığı için o kadar kızgın olabilir. Eğer saat İngiltere'de müzeye koyulursa asla onu bulup Mısır'a geri götüremez ya da her ne yapmak istiyorsa yapamazdı."

Xena derin bir nefes aldı. Şimdi en zor kısma gelmişlerdi. "Karim, gerçekten bu tılsımın zamanı durdurabileceğine inanıyor musun?"

Karim başını kaldırıp, "İnanıyorum," dedi. Sesi kararlıydı. "Büyükbabam öyle söyledi ve emindi."

"Peki nasıl zamanı durdurabiliyor?" diye sordu Xander. "Antik Mısır dilinde bir şeyler söylemen gerekiyor mu? Hem hiç Antik Mısır dilinden bir şey biliyor musun ki?"

Karim başını salladı. "Büyükbabam yapman gereken tek şeyin tılsımı elinde tutmak olduğunu söyledi. Elinde tutup bütün gücünle konsantre olduğunda zaman duruyor."

"Peki zamanı tekrar nasıl devam ettiyorsun?" Xena bir an kendisi hariç her şeyin durduğunu ve tekrardan zamanı

harekete geçiremeseydi nasıl olurdu diye hayal etti. Ömür boyu donmuş insanların arasında yaşar mıydı? O yaşlanırken ve günün birinde ölecekken, onların aynı kaldığını seyredebilir miydi? Acaba ölebilir miydi? Eğer yiyecek ve içecekler zamanla birlikte durursa nasıl yiyip içebilirdi ki?

"Tek yapman gereken tılsımı bir yere koymak. Sonra zaman tekrar devam edecek. Büyükbabam tılsımın eski çağlarda Zaman Tanrısı Thoth için yapılan ayinlerde kullanıldığını söyledi. Ancak tılsım sadece elli yılda bir, zamanı durdurabiliyor."

Kulağa çılgınca geliyordu ama Karim mantıklı bir insan olmasına rağmen buna inanmış görünüyordu. İlk defa Xena da zamanı durdurabilme ihtimalini gerçekten düşünmüştü.

"Vay canına!" dedi Xander. "Bir futbol maçının ortasında olduğunu düşün. Doğru pozisyonu alıp gol atabilmek için zamanı durdurabilirsin."

"Ya da teslim edilmesi gereken bir projen varsa," dedi Xena pek inanmamasına rağmen bu fikir ilgisini çekmişti, "projenin teslimine de iki hafta kaldıysa ve daha hiç başlamadıysan, tılsımı kullanıp her şeyi zamanında yetiştirebilirsin!"

Xander, Karim'e, "ÜDKD'den aldığımız Sherlock'un dava kitabından olayı araştırdık," dedi.

"Nereden aldığınız?"

"Ünlü Dedektifleri Koruma Derneği," diye açıkladı Xena. "Geçmişte yaşamış ünlü dedektiflerin anılarını korumak isteyen bir grup insandan oluşuyor. Bize dava kitabını onlar verdiler. Bir laboratuvarı ve her çeşit alan için bir uzmanları var. Okuldaki Andrew Watson'ı tanıyor musun?" Karim başını salladı. "Andrew da derneğin bir üyesi. Büyük büyük

büyük büyükbabası, Sherlock Holmes'un en yakın arkadaşı Doktor Watson'dı. Neyse, dava kitabından bir sürü not var ama çoğu su saatiyle ilgili, tılsım hakkında pek bir şey yok. Anlaşılan Sherlock'un tılsımı araştırmak için pek şansı olmamış."

Karim, annesiyle babasının konuşma seslerini duyduğu hole doğru baktı. Sonra sesini alçaltarak, "Babam, büyükbabama bütün bunlara inanmamın çok saçma olduğunu söyledi. Büyükbabam buna alındı, o yüzden doğruluğunu kanıtlayabilmek için bana başka bir şey daha verdi. Ama bilmiyorum, anlamadım ne olduğunu."

Xander, "Ne verdi?" diye fısıldadı.

Karim ayağa kalktı, arka cebinden cüzdanını çıkardı. Sonra içinden sararmış bir kâğıt çıkarıp sehpanın üzerine koydu. Bu seferki bir gazete kupürü değildi, sadece elyazısıyla yazılmış birkaç kelime vardı. Eski dilde yazılmış yazı öyle silikti ki okumakta zorlanıyorlardı. Xander ve Xena için okuması daha da zordu, çünkü kâğıda tersten bakıyorlardı.

Xena'nın bakmaya çalışırken boynu ağrımıştı. "Bu ne?" diye sordu.

Karim sesini alçaltıp, "Büyükbabam bana, onun büyükbabası daha küçük bir çocukken Mısır'dan bir mektup gönderildiğini söyledi. İçinde de *'Takip başladı'* yazıyordu. İşte bir de bu kâğıt parçası var."

"Takip mi? Ne takibi?" diye sordu Xena.

"Of, Xena, ne fark eder ki?" Xander kâğıtta ne yazdığını öğrenmek için çatlıyordu. "Önce bir okuyalım sonra 'takip' ne demekmiş öğreniriz. Kâğıtta ne yazıyor Karim?"

Karim kâğıdı aldı ve ciddi bir şekilde okumaya başladı.

"Bastet'in hükmettiği topraklar... Bastet hükmedendir. Bu sır güneşte saklanmalıdır."

ALTINCI BÖLÜM

Sessizlik oldu. Sonra, "Tamam," dedi Xander yavaşça. "Bastet'in hükmettiği topraklar."

"Bastet hükmedendir. Bu sır güneşte saklanmalıdır." Xena sözü tamamladı. "Bu bir çeşit takip mi yani?"

"Ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum," dedi Karim. "Bu yüzden size sordum, anladınız mı? Mektup Bay Holmes öldükten sonra gönderilmiş, yani o bunu hiç görmedi. Fakat tılsımla ilgili bir ipucu olmalı."

Xena ve Xander birbirlerine baktılar. Bundan daha fazlası olmalıydı.

Karim anlatmaya devam etti, "Büyük büyük büyükbabam mektubun nereden geldiğini bulabilmek için bir dedektif tutmuş, böylece Amin'i bulup ne anlama geldiğini soracakmış. Ancak Mısır'daki doğru yeri bulabildiğinde, Amin'in mektubu yolladıktan hemen sonra öldüğünü öğrenmiş."

"Yani sen de emin değilsin." Xena onun sözünü kesmişti.

"Büyükbabam, Amin'in tılsımı Londra'da sakladığını söyledi. Amin ondan sonra gelecek akrabalarının onu bulabilmesi için ipuçları bırakmıştı," dedi Karim. "Eminim bu

not da o ipuçlarından biri. Büyükbabam ölmeden önce tılsımın bulunduğunu görmek istiyor. Babamın bu hikâyeye inanmadığını biliyor, o yüzden kayıp tabloyu bulduğunuzu televizyonda gördüğünde, ona Xander'i tanıdığımı söyledim. O da benden sizin yardımınızı almamı istedi."

"Ne kadar sessizsiniz çocuklar!" Üçü de yerinden sıçradı, gelen Karim'in babasıydı. "Neden bir şeyler oynamıyorsunuz? Geç olmadan Xena ve Xander'i evlerine bırakmalıyım." Gözü sehpanın üstündeki kâğıda takılmıştı. Uzanıp kâğıdı aldı. "Bu da ne?"

Karim ona her şeyi açıkladı. Babası kaşlarını çatıp kâğıda baktı, sonra memnuniyetsizce kâğıdı geri bıraktı. "İkinizin de yardım etmek istemesi ne kadar hoş. Karim büyükbabasıyla çok yakın ve bütün o hikâyeye inandığını da biliyorum." Karim bir şey söyleyecekken onu durdurdu. Karim kollarını, göğsünün üstünde bağlayıp konuşan babası yerine camdan dışarı bakmaya başladı. "Babam çok iyi bir hikâye anlatıcısıdır. Büyülü tılsım hikâyesi de kendi çocuklarını ve torunlarını eğlendirmek için uydurduğu başka bir hikâye olmalı. Neyse, eğer doğruysa ve eğer Amin tılsımın yeriyle ilgili ipuçları bıraktıysa bile artık kaybolmuşlardır. Babam, büyük büyük büyük büyük amcam hapse girdiğinde Bay Holmes onun üstünde bazı ipuçları bulmuş ama sonra onlara ne olduğunu kimse bilmiyor."

Xander tam bir şey söyleyecekken dilini tuttu. Xena ona sert bir şekilde baktı.

Karim araya girip, "Eğer öyle bir şey yoksa Amin neden Bay Holmes'a saklanmış bir tılsım olduğunu söylesin ki?" diye sordu.

"Atalarımız tılsım hakkında hikâyeler anlatarak Bay Holmes'la alay etmiş olmalılar. Şimdi, Karim, neden ben misafirlerini evlerine götürmeden, bununla uğraşmayı bırakıp daha eğlenceli şeyler yapmıyorsunuz?"

Xena ve Xander dava kitabına tekrar göz atmak için sabırsızlanıyorlardı. Karim'in babası yarım saat sonra onları götürmek için geldiğinde Bayan Farag'a teşekkür ettiler, Dalia'ya hoşça kal diyerek (Xander'in boynuna sıkıca sarılmıştı) Bay Farag'ın arabasına doğru gittiler. Karim de onlara eşlik etmişti. Saat çok geç değildi ama günler o kadar kısaydı ki dışarısı hemen kapkaranlık olmuştu. Karim'in babası onları apartmanlarının önüne kadar bıraktı.

"İçeri gelmek ister misiniz?" diye sordu Xena.

"Teşekkürler, eve dönmeliyiz." Bay Farag ve Karim, onları apartmanın merdivenlerini çıkarken arabanın camından izledi.

Sadece hava karanlık ve sokaklar neredeyse bomboş diye mi bu kadar tedirginlerdi? Xena kilidin sesini duyunca kapının sıkıca kapandığından emin oldu. İçleri rahat bir şekilde asansörün içine girmeden önce, Xena, Xander'e, "Oradayken ne diyecektin?" diye sordu.

"Ne zaman?"

"Hatırla işte! Bay Farag, Amin'in üstünde bulunan kâğıtla ilgili şeyler söylediği zaman."

"Aa, evet," dedi Xander. "Sanırım kayıp ipucu bizde!"

Koşarak oturma odasına girdiler ama anne ve babası başka bir çiftle birlikte oturduğunu iki küçük çocuğun da halının üstünde oynuyor olduklarını gördüklerinde bir süre dur-

dular. Büyükler de onlara doğru dönmüştü.

"Bu aceleniz ne?" diye sordu babaları. "Xena ve Xander, alt kat komşumuz Bay ve Bayan Sanderson'ı tanıdınız, değil mi?"

"Evet, bir kere çocuklarına bakıcılık yapmıştım, değil mi?" dedi Xena tokalaşmak için onlara doğru ilerlerken.

"Tabii ki!" dedi anneleri. "Bilin bakalım ne yapıyoruz. Hep birlikte dışarıya yemeğe çıkıyoruz."

"Ne, şimdi mi?" diye sordu Xena ama herkes ona gülünce utançtan yüzü kızardı.

Anneleri, "Evet, şimdi! Siz zaten her an açsınız!" dedi.

Yemeği bir Çin restoranında yediler. Yemekten sonra enerjiyle dolan Sylvia ile Brian, karanlık ve nemli havada akşam yürüyüşüne çıktılar.

Xander, iki küçük çocuk dışarıya çıkarken Xena'ya, "Uyku saatleri gelmedi mi?" diye fısıldadı.

"Şımarıklar," diye fısıldayarak cevap verdi Xena. "İstedikleri saate kadar oturuyorlar."

Eve vardıklarında bir şeyler araştırmak için saat çok geç olmuştu. Anne ve babaları yattıktan sonra uyanık kalmaya çalıştılar ama ikisi de öylesine yorgundu ki hemen uykuya daldılar.

Ertesi sabah Xena, Xander'den önce uyandı. Hızlıca bir şeyler atıştırıp hemen Bastet'i araştırmak için oturma odasındaki bilgisayarın başına oturdu.

"*Bast olarak da bilinen Mısır Tanrıçası'dır. Genellikle kedi kafası olan ince bir kadın olarak gösterilir.*" Xena oku-

maya devam etti, *"Aşağı (kuzey tarafı) Mısır'ın koruyucusu olan Bastet, vahşi bir Savaş Tanrıçası ve asıl olarak Güneş Tanrıçası'dır. Daha sonra Mısır, Yunanlılardan etkilenince Ay Tanrıçası olmuştur."*

"Bastet'in hükmettiği topraklar," dedi yüksek sesle.

Annesi, "Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Xena. Bu, Aşağı Mısır'a gitmeleri gerekiyor demek miydi? Ya da aya mı gitmeliydiler? Bastet başka nerelere hükmediyordu? Xena dava kitabındaki ilginç başka bir kelimeyi hatırlayıp –Tahuti– onu da araştırdı. Thoth için kullanılan başka bir isimdi. Thoth, Zaman Tanrısı olduğu gibi aynı zamanda Büyü, Yazı ve Adalet Tanrısı'ydı. Thoth bazen uzun gagalı balıkçıl bir kuş olan ibis bazen de babun olarak gösteriliyordu.

Xander sonunda uyanmıştı. O, kahvaltısını yapmaya giderken, Xena onun odasından dava kitabını alıp masaya oturdu ve okumaya başladı.

Xander kahvaltısını hemen midesine indirip kitabın sayfalarını karıştıran Xena'nın yanına gidip oturdu. Ağzı hâlâ doluyken, "Tahuti hakkındaki ilginç şeyleri ve el resmini Sherlock'a Amin söylemiş olmalı. Onlar da ipucu olmalılar," dedi.

"Belki de Amin onların hepsini uydurmuştur, Sherlock'la alay ediyordur." Xena hâlâ şüpheci yaklaşıyordu. "Belki de Karim'in babası haklıdır ve her şey sadece bir masaldır."

Xander parmağındaki reçeli yalayıp Xena'dan kitabı aldı. "İşte, sana göstereyim," dedi kitabın arka sayfasını açarken. Xander, Xena'nın dava kitabını okurken çıkarıp arka

sayfaya koyduğu zarfı çıkardı. "İşte! Sen arka sayfaya koymadan önce kayıp tılsımla ilgili olan sayfadaki zarf bu, hatırladın mı? Şuraya bak." Zarfın kapağındaki silik harfleri gösteriyordu. "A.F. Amin Farag bu! Harfleri daha önceden görmüştüm ama ne olduklarına dikkat etmemiştim. Bu, Sherlock'un Amin'in üstünde bulduğu kâğıt olmalı."

Xena ona dik dik bakıp, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Dava kitabını aldığımızda her şeye baktık, değil mi?"

"Neredeyse öyle ama."

"Fakat zarftaki not hiç ilgimizi çekmedi, çünkü ne anlama geldiğini anlamıyorduk."

Xander zarfın içinden katlanmış ince bir kâğıt çıkarıp açtı. Her an yırtılabilirmiş gibi görünüyordu. "Elyazısı tanıdık," dedi Xander. "Bastet'le ilgili şeyleri yazan kişi yazmış."

"Ne diyor?" Xena, onun omzunun üstünden okumaya çalışıyordu. Xander yüksek sesle okudu,

"Ben dikiş dikemeyen bir iğneyim,
Gözlerim yok, göremiyorum.
Denizin karşısındaki kız kardeşime bakıyorum,
Ama kardeşime doğru sen gitmelisin."

Altında aynı elyazısıyla, *nehir kıyısındaki anıtın 500 metre ilerisinde* yazıyor ve mektup hiyerogliflerle devam ediyordu.

Xena zarfın hâlâ bir anlam ifade etmediğini düşündü. Ben dikiş dikemeyen bir iğneyim, gözlerim yok, göremiyorum ne demekti?

Ben dikiş dikemeyen bir iğneyim,
Gözlerim yok, göremiyorum.
Denizin karşısındaki kız kardeşime
bakıyorum,
Ama kardeşime doğru sen
gitmelisin.

Nehir kıyısındaki anıtın 500 metre ilerisinde.

Xena, Thames Nehri'nin kenarındaki adı "Londra Gözü" anlamına gelen büyük dönme dolabı düşünerek, "London Eye mı acaba?" dedi.

Xander başını salladı. Sonra, "O, 1999 yılında yapılmıştı, Amin öldükten çok sonra. Ayrıca gözü olmayan bir iğne bulmamız lazım, iğnesi olmayan göz değil. Tepegöz olabilir mi acaba? Onun da tek gözü yok."

Xena ona boş boş baktı. "Tepegöz görebiliyordu, hem o, *Yunan* mitolojisinden. Zaten tepegöz iğneyle ne yapacak ki?"

"Tamam, tamam. Sanırım dava kitabındaki gözle ilgili bir şey, hani o avuç içinde dövme gibi duran, olabilir mi?"

Xena ve Xander biraz düşündüler ama hiçbir yere varamadılar. Bu dava onların cesaretini kırıyordu. İpuçlarını buluyorlardı ama ne anlama geldiklerini çözemiyorlardı.

Xena önüne bir kâğıt çekip tükenmez kalemin kapağını çıkardı. "Bir liste çıkarmanın vakti geldi. Bulduklarımızı düzenlememiz gerekiyor." Kâğıda iki tane tablo çizdi, birine SORULAR diğerine de CEVAPLAR başlığını attı. SORULAR bölümüne,

1. Tılsım gerçekten zamanı durdurabiliyor mu? yazdı.

Xander, *ya bulamazsak* dememeye dikkat ederek, "Sanırım tılsımı bulana kadar bunu kanıtlayamayız," dedi. Araştırmadan soğumalarını istemiyordu çünkü zaten onlar için yeterince zordu. Xena CEVAPLAR bölümüne soru işareti koydu.

2. Çalındıktan sonra tılsıma ne oldu?

"Saati parçaladıktan sonra Amin tılsımı bulduysa onu kimsenin bulamayacağı güvenli bir yerde saklamıştır," dedi Xena. "Daha sonra onu almak için geri gelmeyi planlamış

olabilir, yoksa şu ana kadar kesin ortaya çıkmıştı. Zaman durdurma özelliği olmasa bile üstünde mücevher olduğu için müzeler onu almak isterdi. Tılsım hâlâ bir yerlerde gizleniyor olmalı." Xena bu soru için de soru işareti koydu.

3. Bilmece gibi bir şeyin yazıldığı sayfadaki hiyeroglif ne anlama geliyor?

Xander, "İşte sonunda üstünde çalışmamız gereken bir şey! Bunu Andrew'a yollayalım. ÜDKD'de bizim için resim yazısını çevirebilecek birini tanıyordur."

"İyi fikir!" dedi Xena. Kısaca durumu açıklayıp, yazıyı Andrew'a internetten yolladı. Sonra listesine dönüp, "Sıradaki," dedi.

4. Bastet'in hükmettiği topraklar neresi?

"Nasıl devam ediyordu?" diye sordu Xena.

Xander ezberlemişti. "Bastet'in hükmettiği topraklar, Bastet hükmedendir. Bu sır güneşte saklanmalıdır." Xena sözleri bir kâğıda yazıp dava kitabının arasına koydu. Xander şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Ne oldu? Benim görsel hafızam seninki kadar kuvvetli değil!" dedi. CEVAPLAR kısmına bir soru işareti daha koyduktan sonra yazmaya devam etti.

5. Gözleri olmayan iğne nedir?

Xena bu soru için CEVAPLAR bölümüne soru işareti koymaya bile gerek duymadı. Onun yerine, "Ben gidip iğneler ve gözler hakkında biraz araştırma yapacağım. Sen de annemin aletlerinin arasında araştırmada işimize yarayacak bir şeyler var mı diye bakmaya ne dersin?"

Xander, annesinin aletleri denedikten sonra koyduğu kutuyu karıştırırken, Xena da bilgisayar başına geçti. Hangi aletin nasıl yardımı olacağını asla bilemezsin. Bir metal dedek-

törün yüzyıldır kayıp olan bir tabloyu bulmalarında yardım edeceğini ya da bir ses kaydedicisinin onları şehrin dışında olan vahşi bir yaratığa götüreceğini kim tahmin edebilirdi ki? Ayrıca her zaman da kutunun içinde değişik aletler oluyordu.

Xander ilk önce gece de görmelerini sağlayacak bir gözlük buldu. Eğlenceliydi ama anne ve babası hava kararınca tek başlarına dışarı çıkmalarına izin vermediği için işlerine pek yaramazdı. Telsizler uzakta olan birini duyabilmek için kullanışlı olabilirdi, fakat polis olmayan birinin onları kullanması yasak değil miydi? Xander karar veremedi ve yerine geri koydu. Bir hologram okuyucu buldu. Kılavuzu okurken kafası karışmıştı ama en sonunda resimleri üç boyutlu hale getirip sanki yanındaymış gibi göstermeye yarayan bir alet olduğunu anladı. Harika bir aletti ama işe yaramazdı. Cadılar Bayramı'nda kullanmak için onu bir kenara ayırdı.

O sırada annesi bir alet üzerinde çalışmasını bitirip gelmişti. Çocuklarının aletleri karıştırmasına alışmıştı. Onlara karıştırmaları için izin de veriyordu, çünkü böylece aletlerin dayanıklılığını da test etmiş oluyordu.

Xander kol saatine benzeyen bir şeyi kaldırıp, "Bu ne?" diye sordu.

Annesi aleti elinden aldı. "Bu, sesli bir GPS aleti. Sana nerede olduğunu söyleyip yolları tarif ediyor. Fakat ekranı kullanılamayacak kadar küçük. Okuyamadıktan sonra haritanın bir anlamı kalmıyor."

Xander aleti koluna takıp nasıl çalıştığını denedi. Ekranı gerçekten küçüktü ama Xander haritayı okumakta zorlanmıyordu. Xander, annesiyle, "Artık gözlük takman gerekiyor

galiba!" diyerek şakalaştı.

"Bekle de gör!" dedi annesi gülerek. "Günün birinde küçük yazıları okumak ve ipliği iğneye geçirmek için yardım alman gerekecek."

Bilgisayarın yanından Xena, "Gözü olmayan iğne ne peki?" diye sordu.

"Tığ olabilir mi?" diye tahminde bulundu annesi. Xena ve Xander bir süre düşünüp başlarını salladılar.

Xander, "Gözü olmayan iğne, toplu iğne olmalı," dedi. "Ama bu toplu iğnenin özelliği ne?"

O sırada Xena'nın yanındaki telefon çaldı. "Alo!" Ses gelmiyordu. "Alo!" diye yüksek sesle tekrarladı.

Tam telefonu kapatmak üzereyken boğuk bir ses, "Araştırmayı bırakın, yoksa sizin için kötü olacak," dedi ve Xena bir cevap veremeden telefon kesildi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Xena şaşkınlık içinde telefona bakakaldı.

Bayan Holmes, "Kim aradı?" diye sordu.

Xena başını iki yana doğru sallayıp, "Bilmiyorum," dedi. Arayan kişinin sözlerini annesine söyledi.

Xander, "Nereden aranmış?" diye sordu. Xena arayan kişinin numarasına baktı ama ekrana *Bilinmeyen Numara* yazısı çıktı.

"Sesi tanıyamadın mı?" diye sordu annesi.

Xena başını salladı. "Birisi sesini değiştirmeye çalışıyor gibi geldi," dedi. Ama yine de ses bir yerden tanıdık geliyordu. Acaba nerede duymuştu? Hatırlamaya çalıştıysa da hatırlayamadı. Bu çok sinir bozucuydu, çünkü genelde sesleri çok iyi hatırlardı.

"Telefonlara ben bakarım," dedi annesi.

Anneleri Xander ile Xena'yı kenara çekti ve bir numara tuşlamaya başladı, "Ses çocuk sesi miydi, yoksa yetişkin birinin miydi?"

"Bilemiyorum. Çocuk sesi sanırım." Annelerinin dikkati öyle dağınıktı ki bu soruyu sormak aklına gelmemişti, hatta

sesin "Araştırmayı bırakın," derken ne demek istediğini bile sormamıştı.

"Peki. Teşekkür ederim. Bir şey öğrenirseniz haber verir misiniz?" dedi anneleri telefonda konuşurken. Telefonu kapatıp onlara döndü. "Telefon şirketi polisle irtibata geçeçek ama numarayı bulabileceklerinden emin değiller. Çünkü kısa bir konuşmaydı. Ama endişelenecek bir şey yok. Eminim çocukların yaptığı bir şakadır." Fakat Xena ve Xander, annelerinin söylediğinden daha endişeli olduğunu anlamıştı.

İkisi birlikte Xena'nın odasına gittiler. "Yani birisi tılsımı biliyor!" dedi Xander. "Soyunma odasında gizlenen kişiyle aynı kişi olmalı."

"Her kimse araştırmayı sonlandırmamızı istiyor. Bunun için tek bir sebep olabilir."

"Casus, tılsımı bizden önce bulmak istiyor," dedi sert bir şekilde.

Xena başıyla onayladı. "Böyle olmasına izin veremeyiz. Su saati ile ilgili neler bulabiliriz bir bakalım. Belki bir ipucu daha bulabiliriz." Tekrar bilgisayarın başına geçip arama motoruna *Mısır su saati* yazdı. Çok sayıda internet sitesi çıktı ama bir tanesi dikkatini çekti. "Xander, şuna bak."

Xander yaklaşıp ekrana baktı. "Saat Müzesi, hem de Londra'da! Belki oradan birileri bize yardımı olacak bir şey biliyordur."

"Ama bugün olmaz. Bugün pazar, hatırladın mı?"

Xander kendini kanepeye attı. "Nasıl unuturum? Bir haftadan az kaldı! Bütün gün öylece oturamayız!"

"Yarın okuldan sonra Saat Müzesi'ne gideriz. Orada neler yapacağımızı planlayalım, böylece boşuna vakit harca-

mayız." Xena müzenin sitesine girip adresini aldı.

"Hangi metro istasyonuna yakın olduğunu senden önce bulacağım! İddiaya var mısın?"

Xander cebinden haritasını çıkardı. Ona haritayı Londra'ya ilk geldiklerinde annesi vermişti. Şehirdeki en ünlü turistik yerleri gösteriyordu. Harita o kadar çok kullanılmıştı ki oldukça yıpranmış, katlandığı yerleri yırtılmıştı.

"Kazandım!" dedi Xena. "Müzede su saatiyle ilgili bir şey var mı diye internet sitelerinden onlara elektronik posta yolladım."

Ama Xander onu dinlemiyordu. Evlerinden pek de uzak olmayan bir yer dikkatini çekti. Bir Mısır sfenksi* çizilmişti, hem de tam Thames Nehri'nin yanındaydı. "Xena! Şuna bak!"

Elektronik postayı tamamlayıp GÖNDER tuşuna bastı. Sonra yerinden kalkıp gerindi. "Ne?"

Xander sfenksi gösterdi. Xena öyle bir baktıktan sonra Xander'e döndü. "Ne yani?"

"Hatırlamadın mı? Bilmecedeki nehrin kıyısındaki anıttan bahseden ipucu!"

"Bilmiyorum," diye cevap verirken her zamanki gibi şüpheliydi. "O, gerçek bir anıt değil."

"Of, yapma Xena. Sen değil ben buldum diye böyle söylüyorsun. Büyük bir şey, Mısır'a ait ve nehrin kıyısında. Ayrıca Saat Müzesi' nin yakınlarında. Sonra da oraya geçeriz."

---

* *Kafası koç, kuş veya insan, gövdesi ise uzanan bir aslan şeklini alan heykel. (e.n.)*

Ertesi gün onlar Saat Müzesi'nin önünde dururken, güneş zayıf bir şekilde parlıyordu. Müze, Xena ve Xander'in iyi bilmediği bir yer olan Guildhall'daydı. Müzeye girdiklerinde uzun, loş bir şekilde aydınlatılmış büyük cam dolaplarla dolu odayı gördüler. Cam dolapların içinde parlak tahta ve pirinçten yapılmış saat koleksiyonları vardı.

Danışma masasında durup saatlere bakabilmek için bir kılavuz aldılar. Masanın başındaki adam, "Bugün pek gelen yok, korkarım bu tür şeylerle artık kimse ilgilenmiyor. Sizinmiş gibi dolaşabilirsiniz!" dedi.

Dolaplarda birbirinden değişik, çok güzel saatler vardı. Bir dolap ANTİKALAR olarak etiketlenmişti, içinde altın zincirli büyük cep saatleri vardı. İnce oymalı guguklu saatler, zarif saatlerin ve tepesindeki büyük iki zili de pek yuvarlak olmayan alarmlı saatin yanındaydı. "Çizgi filmlerdekine benziyor," dedi Xander. "Biliyorsun, alarm çaldığında yerinden zıplayanlardan."

Xena dışı camla kaplı olan saate bayılmıştı. Çünkü içini de görebiliyordu. Dakik ve muntazamdı, tam sevdiği gibi.

Onları içeri alan adam, Xander dolabın içindeki eski çağlarda zaman dilimlerini gösteren saate bakarken onun yanına geldi. "Geceleri o kadar işe yaramıyor!" dedi ortadaki güneş saatini göstererek.

"O yüzden mi bunları icat ettiler?" Xander su saatlerini, kum saatlerini ve üstleri işaretlenmiş mum eriyip işaretli noktalara geldiğinde mumun kaç saattir yandığını gösteren diğer mumları incelemek için cama doğru yaklaştı.

Xena onlara katıldığında, adam başıyla onayladı. "Evet, onları gündüz, gece, hava bulutluyken de kullanabilirsin..."

Thoth Saati

"... Bazıları oldukça dakikdir, ama diğerleri zaman hakkında sadece yaklaşık fikirler verdiler. Siz, Mısır saatiyle ilgilenen çocuklar mısınız?"

"Evet, biziz," dedi Xena. " Yani elektronik postamızı aldınız mı?"

"Evet, bu sabah işe geldiğimde okudum. Adım Bay Grayson. Sizin için kütüphaneden birkaç kaynak buldum. Benimle gelin."

Adamın, aydınlık ve zevkle döşenmiş ofisinde aralarına renkli etiketler koyarak işaretlenmiş bir yığın kitap vardı. Bay Grayson onlara su saatinin fotoğraflarını ve çizimlerini göstermek için tek tek kitapları açtı. "Su akan delik, değişmez ölçülere göre delinirdi." Kitabı kaldırdı. "Bir böcek ya da tozlar deliği tıkarsa neler olur düşünebiliyor musunuz?"

Bay Grayson başka bir kitap daha açtı. Bu kitap eskiydi ve sayfalarının arasında üstlerine diğer sayfanın izleri çıkmış ince kâğıt mendillerle sarılmış fotoğraflar vardı. Bir tane fotoğrafta sarımsı, soluk renkli bir kayadan yapılmış saksı gibi dev bir kâse çiziliydi ve altında da *Thoth Saati* yazıyordu.

Xander hemen dava kitabındaki kırılmış su saati parçasıyla aynı olduğunu fark etti. "Bu ne?" diye sordu adama.

Bay Grayson içini çekti. "Ne yazık ki yüz yıl önce bunu parçaladılar."

Xander ve Xena birbirlerini dirsekleriyle dürttüler.

Bay Grayson devam ediyordu. "Kimse onu iyice inceleyemeden kırıldı. Yine de saat hakkında bir şeyler biliyoruz. Çünkü 1950'lerde buna benzer bir saat daha bulundu. Bilimadamları tam şuraya bir delik açıldığını buldular." Parmağını saatin üstündeki oturmuş gibi duran bir şeklin üzerine koy-

muştu. Fakat saat çok tahrip olmuştu ve şekildekinin ne olduğu anlaşılamayacak haldeydi. "Kaya parçası o kadar mükemmel bir şekilde oyulmuş ki üstünde hiçbir iz göremezdiniz."

Xena, "Deliğin içinde bir şey var mıydı?" diye atıldı.

"Bizim bildiğimiz kadarıyla yok," dedi Bay Grayson.

Xena içinde büyük bir heyecan hissetti. Bu delik, özellikle Thoth'un resmedildiği gibi bir maymun oymasının içiyse, tılsım gibi küçük bir şeyi saklamak için harika bir yer gibi görünüyordu. Ayrıca bu kadar mükemmel yapıldıysa tabii ki onu Carberry Müzesi'ndeki kimsenin görmemesi normaldi. Saati tamamıyla inceleyecek vakitleri de olmamıştı, zaten olsaydı da yüz yıl önceki gelişmemiş teknolojiyle o küçük deliği bulmaları pek mümkün değildi.

Xena ve Xander, Bay Grayson'a teşekkür ettiler ve müzeden çıkıp soğuk havaya geri döndüler. Sağa dönüp Yukarı Thames Caddesi'ne çıktılar ve birkaç köprü geçerek geniş gri nehre doğru ilerlediler. En sonunda Charing Geçidi'nin yanındaki Victoria Rıhtımı'nda mola verdiler. Yanlarından vızır vızır arabalar geçiyordu. Sonra içinde tabanı dört köşe tepesine doğru sivrilen bir sütunun olduğu parka girdiler.

"Bak!" dedi Xander sütunun tabanındaki iki sfenksi bir zafer kazanmışçasına işaret ederken.

Xena hayran kalmıştı. "Vay be!" dedi sütunun etrafında dolanırken.

O sırada bir grup geldi, grubun önünde bir adam parlak sarı bir bayrak tutuyordu. Aralarında konuşan bir grup insan onu iyi duyabilmek için bir araya toplanmıştı.

Adam, Xena ve Xander'e, "Siz, çocuklar, uzaklaşın buradan," dedi. "Bu tur sadece ücreti ödeyen müşteriler için."

Xander uzaklaştı ama Xena orada durdu. Eğer orada kalırsa kalabalığın içine yavaşça sızacağını, böylece adamın dediklerini duyabileceğini biliyordu. Bu onun her zaman sahip olduğu bir yetenekti, böyle durumlarda çok işe yarıyordu.

"Bu iki sfenks, İkinci Dünya Savaşı'nda üstlerine atılan Alman bombalarının etkilerini gösteriyor," dedi tur rehberi, sonra da sfenklerin ağırlığı, kaç yıllık oldukları ve üstlerinde ne yazdığıyla ilgili şeyler anlatmaya başladı.

Xena bir an anıtın etrafında sinsi sinsi dolaşan birini gördü. Daha iyi görebilmek için yerini değiştirdi ama o çoktan kalabalığa karışmıştı. Xander bu gölge gibi şeyi fark etmemiş görünüyordu ve eğer ona bir şey söylerse tur rehberi onu fark edebilir ve gruptan uzaklaştırabilirdi. Bir gözüyle kardeşini takip edip, diğer yandan rehberi dinlemeye çalışıyordu.

Adam sütunu işaret edip, "Bu dikilitaş 1877 yılında Mısır'dan getirildi," dedi. "Yüz seksen ton ağırlığında. Mısır Kraliçesi Kleopatra'nın doğumundan bin beş yüz yıl önce inşa edilmesine rağmen ona 'Kleopatra'nın İğnesi' olarak isim takılmıştır."

Xena'nın nefesi kesilmişti. Bir iğne, fakat gözü olmayan bir iğne! Amin'in Londra'ya gelmesinden önce de oradaydı. Bilmecedeki iğne bu olmalıydı. Xander'i bulmak için etrafına bakındı ve onu, kendisinin dikkatini çekmek için çıldırmış bir halde elini sallarken gördü. Xena'nın onu gördüğünü fark ettiğinde ona ağaçların olduğu yeri işaret etti. Oradaki her kimse ağaçların arasından fırlayıp hızla kaldırıma doğru gitmeden önce Xena onun siyah kapüşonlu kazak ve kot pantolon giymiş biri olduğunu seçebildi. Sonra kalabalığı yararak

onun arkasından koşmaya başladı.

Biraz durup etrafına bakındı. Nereye kaybolmuştu? Sonra göz ucuyla birinin yoldan aşağı doğru son sürat koştuğunu gördü. Kapüşonlu kazak ve kot pantolonluydu, koşan oydu! Tekrar koşmaya başladı. İnsanlardan, köpeklerden ve bebek arabalarından sağa sola kaçarak kurtulup onu yakalamaya çalışıyordu. Tam trafik ışığı yayalara kırmızı yanmasına rağmen, takip ettiği kişi yola fırladı. Kornalar çalıyor, fren sesleri geliyordu ama Xena'nın avı çoktan karşıya geçmiş ve kalabalıkta kaybolmuştu.

Xena dinlenmek için elleri dizinin üstünde yere doğru eğilmişti. Takip ettiği kişi evlerine giden ya da alışveriş yapan diğer insanların arasına karışmıştı ve ışık yeşile döndüğünde çoktan uzaklara gitmişti bile.

Xena'nın nefesi normale döndüğünde parka geri gitti. Xander'i, o gizemli kişiyi ilk gördüğü ağacın yanında dururken buldu. "Artık çok geç," dedi Xena.

"Çok geç sayılmaz!" dedi Xander yeri göstererek. Yerdeki çamurda çok net görünebilen iki ayak izi vardı. Xander arka cebinden not defterini çıkarıp okulda gördüğü ayak izini çizdiği sayfayı açtı. "Bak! Benziyorlar, hem de sağ ayakkabıdaki daire şekline kadar aynı." Eğilip eliyle izin boyunu ölçtü.

Xena bir şey söyleyemeden kafasına bir damla yağmur düştü, sonra bir tane daha ve en sonunda yağmur şiddetlendi. Londra'nın havası böyleydi. Eğer yağmur yağmıyorsa ya daha yeni durmuştu ya da başlamak üzereydi. Metro istasyonuna doğru koştular.

Metroda yanyana oturdular, böylece kimse onları duymadan konuşabilirlerdi. Metroya onların sesini bastıracak ka-

dar çok gürültü çıkaran bir grup öğrenci binmiş olduğu için de şanslılardı.

"Onu iyi görebildin mi?" diye sordu Xander. Xena başını hayır dercesine gibi salladı. "Ben de göremedim," dedi Xander. O da Xena kadar hayal kırıklığına uğramış duruyordu.

Xena, "Erkek olup olmadığından bile emin değilim," dedi. "Başına kapüşonunu takmış ve kot pantolon giyen herhangi biri olabilir."

"Neyse, en azından ayakkabısı hakkında bir fikrimiz var. Bu arada tur rehberi ne anlatıyordu?"

"O uzun şey bir dikilitaş. Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Xander başını salladı. "Sütun gibi sadece kare şeklinde ve ince uçlu bir şey, Washington Anıtı gibi."

"Aynen öyle. Thames Nehri'nin yanındaki Mısır'dan getirilmiş ve 'Kleopatra İğnesi' deniliyor. Anladın mı? İşte o, gözü olmayan iğne."

"Vay be!"

"Tılsım çalındığında Londra'daydı ve bilinen bir şeydi. Sherlock'un zamanından bir bilmece olmalı, Mısır dilinde söylenmiş bir şeyin çevirisi değil. Çünkü Mısırlılar dikilitaşa Kleopatra'nın İğnesi demiyorlar."

"Yani bu, tılsımın nerede saklandığıyla ilgili bir ipucu. Bu, Amin'in yazdığı ve tılsımı bulabilmeleri için torunlarına bıraktığı bir not olmalı!"

Xena eve varır varmaz tur rehberinin söylediği şeyleri araştırmaya başladı. Sonra Xander'e gidip nefes nefese, "Şunu dinle, Xander," dedi. "Paris'te bir tane daha dikilitaş var ama o, Kanal'ın karşısında. Ancak üçüncü bir dikilitaş da

New York'ta var, ona da Kleopatra'nın İğnesi deniliyor. 'Denizin karşısındaki kız kardeş' o olmalı!"

"Sonunda bir yere varmaya başladık!" dedi Xander ama suratı asılmıştı. "New York'a mı gitmemiz gerekiyor? Nasıl gidebiliriz ki?"

"Bilmeceyi tekrar okuyalım." Xander'in odasına gidip incecik kâğıdı zarftan çıkardılar. Xander bilmeceyi okudu.

"Ben dikiş dikemeyen bir iğneyim,
Gözlerim yok, göremiyorum.
Denizin karşısındaki kız kardeşime bakıyorum,
Ama kardeşime doğru sen gitmelisin."

"İşte!" dedi Xena. "Diğer dikilitaşa *doğru* gitmeliyiz, bütün yolu gitmemize gerek yok. Altındaki yazıya bak, *'nehir kıyısındaki anıtın beş yüz metre ilerisinde'* diyor! Yani Kleopatra'nın İğnesi'nden başlayarak New York'a doğru Londra' nın içinde beş yüz metre ilerlememiz gerekiyor, ki bu da batı demek oluyor."

Xander cebinden haritasını çıkardı. Anıttan beş yüz metre ileride ne olabileceğini kabaca hesaplamaya çalıştı. Orada düzensiz şekilde bir sürü bina vardı ve bilmecenin hangisini işaret ettiğini söylemek çok zordu. Xander, "Bu arada, New York aslında Londra'nın tam olarak batısında değil. Biraz güneyinde kalıyor," diye belirtti.

"Fakat eğer bir küre alıp New York ile Londra arasında bir çizgi çizersek de beş yüz metre ilerisinin neresi olduğunu söylemek pek doğru olmaz." Bu, kulağa anlaşılması imkânsız matematik problemleri gibi geliyordu: *Eğer Londra X ki-*

lometre kuzeydeyse ve New York'tan Y kilometre doğudaysa, iki şehrin arasına çizilen çizginin ekvatora olan açısı ne olurdu ve bu çizginin beş yüz metre ilerisinde ne bulurdunuz? Xena, problemleri çözebilmek dışında matematik dersinde iyiydi. Problemler, matematik ve dil gibi iki farklı kavramın karışımıydı ve Xena bunları birbirinden ayırmakta zorlanıyordu.

Xander, Xena'dan önce aklına bir fikir gelmesinin sevinciyle pis pis sırıttı. "Hemen döneceğim." Oturma odasına koştu; Xena, onun alet kutusunu karıştırdığını duyuyordu. Xander koluna, annesinin küçük olduğu için kullanışsız olduğunu söylediği GPS saatini takmıştı.

Xander, "Londra. Kleopatra'nın İğnesi," dedi saate doğru. Birkaç defa bip sesi duydular. "New York. Kleopatra'nın İğnesi." Birkaç bip sesi daha geldi. "Bağladı." Sonra, "Beş yüz metre ilerisinde. Genişlet. İşte!" Xander, Xena'ya küçük ekranda Londra haritası üstünde kırmızı bir noktayla işaretlenmiş yeri gösterdi. "İşte bu noktada!"

Xena yaklaştı ve gözlerini kısarak baktı. "Tamam, hadi, gidelim!"

Tam evden çıkmak üzereydiler ki babaları mutfak kapısının orada göründü. "Hey! Siz ikiniz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

"Dışarı çıkıyoruz, baba," dedi Xena aceleyle. "Bir dava üzerine çalışıyoruz ve şu anda elimizde çok önemli bir ipucu var."

"Ödevlerinizi bitirdiniz mi?"

Xena öfkeli bir şekilde ofladı. "Hepsini bitiremedim." Aslına bakılırsa daha yapmaya başlamamıştı bile.

Xander, "Peki, ben giderim. Nasıl olsa metroyla birkaç durak ileride."

"Hayır, gitmeyeceksin," dedi babası. "Metroya tek başına binemezsin, saat geç oldu. Birazdan akşam yemeği yiyeceğiz. Xena, sen işinin başına dön ve Xander, sen de kendine yapacak bir şey bul. Dava işi yarına kalabilir."

Hayır bekleyemez! demek istedi Xena. *Bir haftadan az vaktimiz kaldı!* Ama babasıyla tartışmasının bir anlamı yoktu. O yüzden çalışma masasının başına geçti.

Xander, Karim'e telefon açtı. Karim, "Bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Biraz." Xander ona dikilitaştan bahsetti. "Yarın ne var ne yok diye bakmak için oraya tekrar gideceğiz. Ayrıca sanırım birisi bizi takip ediyor." Ona Xena'nın takip ettiği kapüşonlu kişiyi anlattı. "Yarın okuldan sonra görüşelim mi? Sana olanları anlatırız ve ipucunun bahsettiği şeyi anlamak için oraya birlikte gideriz."

"Harika olur! Salı günü piyano dersim var ama sadece bir saat sürüyor."

O gece Xena ve Xander uykuya zor daldı. En sonunda Xena uyuyabildiğinde Mısır Tanrılarıyla ilgili bir sürü garip rüyalar gördü. Kafası uzun gagalı bir kuş olan, uzun ve zayıf bir insan onun üzerine doğru eğilmiş, parlayan gözlerini ona dikmişti; Xena sıçrayarak uyandı. Bir süre uzandı, uyandığı için kafası rahatlamıştı ama kalbi hâlâ yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Sadece bir rüya, dedi kendi kendine. Ama karanlık ve sessiz odanın içinde her şey olabilirmiş gibi geliyordu. Acaba Thoth onu ziyarete mi gelmişti? Eğer gelseydi, Xena ve Xan-

der'den tılsımı bulmalarını ister miydi?
Ya da bu rüya onlara bir uyarı mıydı?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün yağmur çiseliyordu, o yüzden beden eğitimi dersinde içerideydiler. Biraz zaman geçince Xander soyunma odasına gidip lavaboyu kullanmak için izin istedi. Antrenör umursamaz bir şekilde izin verdi, çünkü birbirlerine pas atan öğrencilerle ilgileniyordu.

Xander tek başına soyunma odasında olmaktan tedirgin olmuştu. Çünkü oranın, genelde konuşan ve gülen çocuklarla dolu olmasına alışkındı. Ama şimdi sessizdi ve eski binadan çıkan bütün çatırtıları duyabiliyordu. Biri duşun musluğunu iyi kapatamamıştı ve sürekli pıt-pıt-pıt eden damlama sesleri iyice sinirine dokunmaya başlamıştı. Duşların olduğu yere gidip musluğu kapattı.

Karim'in ona davayı ilk anlattığı cuma gününü düşünerek etrafına bakındı. Onları gizlice dinleyen kişi nereye saklanmıştı? Duşlar birbirinden ince bölmelerle ayrılmıştı. Kapının önünde durduğunda bile neredeyse hepsini görebiliyorken o ve Karim duşların en dibine kadar gitmişlerdi. Soyunma odasından çıkmak için sadece bir yol vardı. Kimse de

oradan geçmemişti, geçseydi görürlerdi.

Çıkmak için sadece bir yol mu vardı gerçekten?

Xander etrafına bakındı. Bir duvarda altı tane duş bölmesi vardı. Arkadaki duvarda hademenin malzemelerinin bulunduğu dolap vardı. Onun yanında ise –durup tekrar baktı– dolap! Biri orada saklanmış olmalı!

Hayır, orada olamazdı. Onlar içerideyken Bay Franklin yerleri paspaslıyordu. Paspasıyla kovasını koyduğu yerde biri olsaydı fark ederdi.

Ünlü atasının bir sözünü mırıldandı kendi kendine. *İmkânsız olanı ihtimaller dışında tuttuğunuzda, geriye kalan şey ne kadar olanaksız görünse de, gerçeğin ta kendisi olmak zorundadır.* Dolabın içinde birisinin saklanması beklenmedik bir şeydi, ancak başka her şey imkânsız olabilirdi.

Ama yine de dolabın içini araştırmalıydı. *Keşke ÜDKD'den kapıyı açabilmek için bir maymuncuk seti alsaydım,* diye düşündü. Bir ihtimal açılır diye kapının kolunu çevirmeyi denedi. Şansına kapı sessiz bir şekilde açıldı. Sonra bir şey fark etti; orada saklanan kişi duşların olduğu yere gelmiş olmalıydı, böylece o ve Karim hiçbir ses duymamıştı.

Sonra bir şey daha fark etti. Dolabın arkasında ince bir çizgi şeklindeki ışık yere vuruyordu. Başka bir kapı daha vardı! İçeriye kim girdiyse, hademe malzemelerini aldıktan sonra gelmişti. Bu yüzden Bay Franklin onu fark etmemişti.

Kapı nereye çıkıyordu? Xander gözlerini kapatıp aklından okulun giriş katının planını çıkardı. İşte! Dolabının yanındaki aynı hademenin dolabına çıkıyordu. Onları dinleyen kişi koridorun o bölümünden buraya geçmiş olmalıydı.

Şimdi her şeyi anlamaya başlıyordu. Xander kanıtları

bozmamak için dikkatli davranıyordu. Sırt çantasının içinden bir şeyler bulabilmek için soyunma odasına geri döndü. İşte her zaman yanında taşıdığı çok amaçlı eşyalar; küçük bir fener ve büyüteç.

Duşların oraya döndü ve dolabın kapısının önünde çömelip fenerini yere ve duvara tuttu. Toz bezleri, deterjanlar, büyük boy bir elektrikli süpürge gördü. Başka bir şey daha vardı, yere temizlik tozuna benzeyen bir şey saçılmıştı. Ona daha yakından bakabilmek için yaklaştı ama toz burnuna kaçtı ve hapşırdı. Tek bir hapşırık, yerdeki bütün tozun havalanıp etrafa dağılmasına yetti.

Ama o çoktan tozların üstündeki ayak izlerini görmüştü. Tanıdık bir ayak iziydi. Bu, yine, sağ tekinin ortasında küçük daire şekli olan bir spor ayakkabıydı.

Xena ise derslerine konsantre olamıyordu. Buldukları her ipucu onlara davayı çözmeye yaklaştıklarını düşündürüyordu ama sonra birden çıkmaza giriyorlardı. Bu çok moral bozucuydu. Xena'nın düşünebildiği tek şey bir Kleopatra İğnesi'nden diğerine doğru beş yüz metre ilerlediklerinde varacakları noktayı bulabilmekti.

Ama ya bu ipucu hakkında yanılıyorlarsa? GPS aleti beş yüz metre ilerisini kesin olarak gösterse de, ya Sherlock'un zamanında yaptıkları ölçüm yanlışsa? Karim'in büyük büyük büyük büyük amcası Amin bu notu yazdığı zaman ölçüm doğru olsa da, Xena aradan yüz yıl geçtiğini düşünmeden duramıyordu. Binalar yıkılmış, yerlerine yenileri yapılmıştı; insanlar onların içini boşaltmış, eşyalar kırılmıştı. Amin bir şey

bırakmış olsa da hâlâ onun orada olduğunun bir garantisi yoktu. Orada olsa bile, bulduklarında aradıkları şeyin o olduğunu nasıl anlayacaklardı? Üzerinde İPUCU diye bir işaret olmayacaktı herhalde!

Dolayısıyla, dolabına doğru giderken birinin onu çağırdığını duyduğunda dalgın bir haldeydi.

Çağıran Hannah'ydı. "Bir sorun mu var?" diye sordu. Xena'nın alnına hafifçe dokundu, "Hey! Orada kimse var mı?"

Xena zorla gülümsedi. "Üzgünüm! Dalmışım."

"Belli oluyor! Bizimle gelmek ister misin diye merak ettim. Bugün futbol antrenmanı yokmuş, o yüzden Shane'le birlikte köşedeki yerde bir çay içeceğiz. Sanırım Jake de gelecek."

"Sanmıyorum. Kardeşimle yapmam gereken bir iş var."

"Of, Xena. Sen çocuk bakıcısı değilsin!" Hannah suratını astı. "Ne istiyorsa kendisi yapabilir!"

"Ailem onun tek başına dolaşmasından hoşlanmıyor," dedi Xena. "Daha on yaşında."

"Ben on yaşındayken..."

Fakat Xena, Hannah'nın on yaşındayken ne yaptığını öğrenemedi, çünkü o sırada Xander yanlarına geldi.

"Hazır mısın?" diye sordu Xander.

Xena, Hannah'ya, "Yarın görüşürüz," dedi. Hannah ise ona bir şey söylemeden arkasını dönüp montlarını giyen arkadaşlarına katılmak üzere gitti. Xena sinirden kıpkırmızı oldu. Belki de Hannah o kadar da iyi bir arkadaş değildi, ufacık anlaşmazlıklarda hemen kabalaşıyordu.

Xena, Xander'in peşinden koridordan geçerken arkasında kahkahalar patlatan arkadaşlarına bakmamak için kendini

zor tuttu. Bu kahkahaların sebebinin, Hannah'nın onlara kendisi hakkında söylediği bir şeyin olmamasını umuyordu. "Senin acelen ne?" diye sordu kardeşine. "Karim'in piyano dersinin bitmesine kadar daha bir saatimiz var."

Xander onu umursamadı. "Başka bir ipucu var!" Ona ayak izinden bahsetti. "O gün ben ve Karim konuşurken, biri bizi dinliyordu. Büyük ihtimalle o tehdit telefonları edenle, bu aynı kişi."

"Ayrıca bizi nehir boyunca takip eden kişi de o! Korkup davadan çekilmeyeceğimizi anladığı için bizi takip etmeye karar vermiş olmalı," dedi Xena. "Onun kim olduğunu bulma zamanı. Ne tür bir ayakkabı öyle bir iz bırakır onu anlayalım önce."

Xena, Hannah'yı unutmuştu bile. Okuldan sonra ödev yapabilmek için toplandıkları kütüphanenin yoluna koyuldu. Xander onun omzunun üstünde ekrana bakarken, Xena bilgisayara hızlı hızlı bir şeyler yazıp araştırmaya başlamıştı. Birkaç internet sitesi bulmuşlardı ama onlar sadece ayakkabı satıyor, ayakkabıların neye benzediğini göstermiyorlardı. Bir daha denedi ama yine bir şey bulamadı.

"Vazgeç," dedi Xander. "Her şey internette yok."

Birden Xena'nın yüzünde mutlu bir ifade belirdi. "Eminim ÜDKD'den bir ayakkabı uzmanı biliyordur. Bakalım Andrew Watson'ı bulabilecek miyiz."

Fakat Andrew çoktan gitmişti. Xena onu aradı ama cevap vermeyince telefonuna sesli mesaj bıraktı. *Metroda olmalı,* diye düşündü, çünkü orada telefonlar çekmiyordu.

Xander, "Ayak izini daha iyi çizmeliyim. Londra'nın iş merkezlerinin olduğu yere gidiyoruz, orada faks yollayabileceğimiz yerler vardır," dedi. Hafızasından yararlanarak not

defterine bir taslak çizmeye başladı. Bu seferki daha detaylı bir resimdi.

"Tamam," dedi Xena. "Hadi gidelim, yoksa çok geç kalacağız!"

Karim, onları haritanın gösterdiği noktaya çok yakın olan, metro istasyonun çıkışında bekliyordu.

Karim, "Geldiğinize sevindim," dedi Xena ve Xander merdivenlerden çıkarken. Bir omzunun üstünden arkasına tedirgin bir şekilde baktı. "Sanırım takip ediliyorum."

"Takip mi ediliyorsun?" Xena ve Xander aynı anda sordu. Yoksa biri Karim'i de mi takip ediyordu?

Karim başıyla onaylayıp tekrar etrafına bakındı. "Sürekli birini görüp duruyorum ama oğlanı çok iyi inceleyemedim. Hep bir şeylerin arkasında saklanıyor."

"Erkek olduğuna emin misin?" diye sordu Xander.

Karim, "Sanırım öyle ama tam emin değilim," diye cevap verdi.

"Onu atlatmamız gerekiyor," dedi Xena. "Bizim nereye gittiğimizi anlaması ve bizden önce oraya varması riskine giremeyiz. Şimdi ayrılalım ve sonra burada buluşalım." Xena, haritada Xander'in dikilitaştan beş yüz metre ileride olduğunu iddia ettiği noktayı Karim'e gösterdi. "Hazır mısınız? Gidelim!"

Çocuklar ayrı yönlere koşmaya başladılar. Xena ayakkabısını bağlıyormuş gibi yaptı. Çünkü takip eden kişi şaşırıp kimin peşinden gideceğine hemen karar veremeyebilir diye düşünmüştü. Böylece eğer takip eden kişi birinin peşinden gelecekse bu, Xena olabilirdi. *Sana takip ettiğine değecek şeyler vereceğim!* diye düşündü Xena. Son zamanlarda atle-

tizm antrenörü, Xena'yı engelli koşulara hazırlıyordu ve Xena da bu yeni öğrendiklerini uygulamak için can atıyordu.

Birden yerinden fırladı, oradan oraya kaçıp caddeden caddeye giriyordu. Kendini kalabalık arasında saklanmış bulduğunda, nefes nefese kalmış bir halde bir apartmanın kapı girişindeki duvara yaslanıp gizlenmeye çalıştı. Böylece kapüşonlu birinin yoldan geçip geçmediğini görebilecekti. Hiç kimse geçmedi. Yol boşaldığında, kapı girişinden çıkıp diğer yöne doğru hızla koştu. Biri kamyonetten kutuları indirip kaldırıma bırakıyordu. Sonunda! Üstünden atlayacak bir şey vardı. Teker teker hepsinin üstünden atladı. Kutuları indiren adam bağırıp onu azarlamıştı ama diğer insanlar onu alkışlıyordu. Harika bir şey! Bu, onu takip eden "gölgenin" dikkatini çekebilirdi.

Peşinde onu takip eden birinin olmadığını anlayıp, emin olana kadar koştu. Sonra çocuklarla buluşacakları yere gitmek için yola koyuldu ama hâlâ yolda beklenmedik virajlar alıp ara sıra da etrafında dönüp kimse var mı diye kontrol ediyordu.

Xander ve Karim bir güneşliğin altında durmuş, camın arkasındaki şeyleri inceliyorlarmış gibi yapıyordu. Hımm... Bilgisayar donanımı. Galiba bilgisayar donanımıydı. Neyse ki kimse onları fark etmiş görünmüyordu. "Kimseyi gördünüz mü?" diye sordu Xena.

Karim, "Hayır," dedi ve sonra Xander ekledi, "Bu arada Andrew'a faksı yolladım."

"Ne faksı?" diye sordu Karim.

"Sonra sana anlatır," dedi Xena. "Hem burası da neresi?" Meydanın sonunda yükselen bina, sütunlarıyla ve mer-

divenleriyle tepesine bir çan kulesi eklenmiş bir Yunan tapınağına benziyordu.

Karim onları bilgilendirdi. "Bu, 'St. Martin in the Fields."

"O ne ki, müze gibi bir şey mi?" diye sordu Xander.

"Hayır. O, bir kilise."

Kilise mi? İbadet edilen bir yerde kayıp bir Mısır tılsımı saklamak pek olası görünmüyordu. Ama yine de asla kesin olarak bilemezlerdi.

Yağmur tekrar başlamıştı, hem bu seferki öyle pek hafif de değildi. Merdivenlere koşup büyük kapıdan binanın içine girdiler.

Kilisedeki oturma sıralarına dizilmiş insanlarla ve bir müzik sesiyle karşılaştılar. Ayin daha yeni başlamıştı. "Şu an içeri giremeyiz," diye fısıldadı Xena. "Bu saygısızca olur. Şimdi yağmurdan korunmak için başka bir yer bulalım sonra buraya tekrar geliriz."

Kapının önüne çıkıp caddeye göz gezdirdiler. Geniş, açık bir yerden geçerek sığınacak bir yer bulmalıydılar. Köşede dükkânların olduğu bir yer olabilirdi.

Xena sağ tarafı göstererek, "Hadi bu taraftan gidelim," dedi. "Oturup konuşabileceğimiz ilk yerde duracağız."

Neyse ki hemen karşılarına bir kafe çıkmıştı. Kendilerini içeri attılar, üstlerinden sular damlıyordu. Islak eşyalarını kapının girişindeki askıya astılar.

"Vay!" dedi Karim etrafındaki kalabalığa bakarak. "Yağmurdan kaçan tek biz değilmişiz."

Xena kalkmaya hazırlanan bir çifti hemen fark edip üçü için de yer kapmayı başarmıştı.

"Ee, neler oluyor?" diye sordu Karim.

Xena ve Xander ona, telefondaki konuşmayı, dikilitaşın etrafında onları gizlice izleyen garip kişiyi ve en önemlisi iğneyle ilgili çözdükleri yeni ipucunu anlattılar.

"Vay be!" Karim'in gözleri parlamıştı.

"Asıl soru şu ki," Xena ciddi bir şekilde devam etti, "başka kim tılsımın peşinde olabilir?"

Tezgâhı silen adam nemli bezi masalarına fırlatıp silerken, sıcak çikolata siparişi verdiler. "Sizi bu havada dışarıya ne çıkardı ufaklıklar?" diye sordu adam.

"Biz, hımm biz bir şey arıyoruz," dedi Xander.

Xena, "Görev tamamlama, bulup getirme oyunu gibi bir şey," diye ekledi. Xena'nın aklından, eğer kayıp Mısır tılsımından bahsederlerse adam onları ya deli zannederdi ya da onunla dalga geçtiklerini düşünürdü, diye geçti. Aslında bir bakıma bu, bulup getirme oyunuydu.

"Ooo! Yani burada olduğunu kanıtlayacak bir şey mi götürmen gerekecek?" Adam bu fikirden hoşlanmış görünüyordu, bu yüzden Xena, adama karşı çıkmadı. Belli etmeyeceğini umduğu bir şekilde gülümsedi.

"İşte, bunlardan birini al." Yan masadan bardak altlığı alıp ona uzattı. Altlığın üstünde kafenin adı *Kedi ve Taç*, altında da *İşletme Sahibi, R.S. Collins* yazıyordu.

Xander, "Teşekkürler, Bay Collins," dedi.

"Ah, ben Bay Collins değilim!" dedi gülerek. "Bay Collins yıllar önce öldü, zavallı yaşlı adam. Ben sadece burada çalışıyorum. Sahibi onun dul karısı Bayan Rosie Collins. Bugün burada değil ama ailesi bu kafeyi yüz yıldan fazla zamandır işletiyor."

Xena adamı dikkate almamıştı. Öylece bardak altlığına

bakıyordu.

Büyük bir grup oradan ayrıldı ve garson da masayı temizlemeye gitti. Adam onları duyamayacak kadar uzaklaştığında, Xena, "Şuna bakın!" diye kafenin logosunu gösterdi.

"Ne yani?" diye sordu Xander. "Neredeyse bütün kafe ve restoranların garip isimleri var, mesela 'Sümüklü Böcek ve Marul' gibi."

"Kaktüs," diye önerdi Karim.

"Yeşil Adam."

"Papaz Parmağı."

"Adı değil," diye araya girdi Xena. "Yani garip olan adı değil. Resim garip. Taç takan bir kedi var! Bastet, Kedi Tanrıça'ydı ve bu restoranda o, kraliçe. Yani bir hükümdar! Bastet'in hükmettiği topraklar, burası işte."

Karim bardak altlığını inceledi. "Cümlenin, 'Bastet hükmedendir' kısmı ne demek?"

Xena bilmediğini kabullendi. "Bilmiyorum, fakat eminim bulacağız. Cevap da aynı yerde olmalı!"

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Başka bir şey var mı çocuklar?" Konuşurlarken garson üstünden buharları çıkan üç kupa sıcak çikolatayla geri geldi. Xena, Xander'e, *söz sende!* der gibi baktı. Adam cana yakın görünüyordu ama meşgul olduğu belliydi. Belki Xander'in meşhur çekiciliği adamın birkaç dakika durup onlarla muhabbet etmesini sağlayabilirdi.

Xander, adama sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ben ve ablam Amerika'dan geliyoruz," diye söze girdi.

Adam bir kahkaha attı. "Anlaşılıyor!"

Xander insanların, onun aksanı hakkındaki yorumlarına alışmıştı. "Orada böyle kafeler yok, en azından bizim yaşadığımız Florida'da yok. Bu kafe kaç yıllık?"

Garson onların bu ilgisinden hoşlanmış görünüyordu. "İki yüz yıldan fazla oldu. Hep burada, aynı yerdeydi."

"Vay!" Xena gerçekten etkilenmişti.

"İşte, şuna bakın." Garson tezgâhın arkasına geçip onlara gelmelerini işaret etti. "Şuna bakın." Tahtanın üstüne kazınmış şekilde kelimeler, bazı sayılar ve kısaltmaya benzeyen

şeyler vardı. "Bunlar yıllar önce burada servis edilen şeylerin fiyat listesi." Xena ve Xander ipucu olabilecek bir şeyler var mı diye aradı. Hiyeroglif veya Mısır'la alakalı bir şey yoktu. Hiç güneş resmi de çizilmemişti.

Karim, "Kedi ve Taç ismi nereden geliyor?" diye sordu.

Adam çenesini ovuşturarak, "Tam olarak bilmiyorum," dedi. "Yarın tekrar gelip Bayan Collins'e sormaya ne dersiniz? Bugünkü gibi oğlunu ziyaret ettiği günler dışında öğlenleri burada olur. Başka bir soru var mı?"

"Bu dava çok moral bozucu," dedi Xander yağmurluklarını giyerlerken. "Ne zaman bir şeye yaklaşsak bir engel çıkıyor."

Xena da kardeşi kadar sıkıntılıydı. "Tek yapmamız gereken, garsonun dediği gibi yarın yine gelmek." Karim'in annesinin onu alacağı köşeye kadar yağmur altında yürüdüler.

Yağmurdan korunmak için başları öne eğik bir şekilde hızla yürürlerken Xander, "Anlamadığım bir nokta var," dedi. "Amin neden ipuçlarını yazdı? Neden sadece gidip kardeşine ya da birine tılsımın yerini söylemedi?"

"Eminim söylemeye fırsatı olmamıştır," diye cevapladı Xena. "Gizleniyordu. Yakalandığında da kardeşlerinin onunla konuşma şansı olmamıştır."

"Ayrıca kardeşlerinin tılsımı almasını istediğini de sanmıyorum," diye ekledi Karim. "Ancak öleceğini anlayınca sırrı saklamaktan vazgeçmiş ve benim büyük büyük büyükbabama ipucu yollamış. Tılsımın sonsuza kadar saklı kalmasındansa aileden birinde kalmasının daha iyi olacağını düşünmüş olmalı."

Xander, "Neden telefon açmamış ki?" diye sordu.

Karim başını salladı. "O zamanlar Mısır'da telefon açmak oldukça pahalı olmalı. Amin sadece arkeologların yardımcısıydı, sonra da koruma oldu. Büyük ihtimalle Londra'da yaptığı o şeylerden sonra başka hiçbir işi olamamıştı. Çok fakir olmalı. Mektup yollasaydı da muhtemelen polis mektubu alıkoyardı, bu yüzden de ipucu bırakmayı tercih etti. Polis onun tılsımla alakalı olacağını düşünmedi ve yollanmasına izin verdi."

"Neyse, her nasıl olduysa da ben, Amin'in tılsımla ilgili şeyleri uydurduğunu sanmıyorum." Xena artık tılsım konusunda ikna olmuştu. "Belki de sinirlenmiştir ve Sherlock'u bir işe yaramaz gibi göstermek için onu ele geçirilemez bir şeyin peşinden koşturmak istemiştir. Fakat Sherlock işini biliyordu, onu saf yerine koymak, kolay değildi."

Köşeyi döndüklerinde Karim'in annesinin onu beklediğini gördüler ve annesinin onları evlerine bırakma teklifini kibarca geri çevirip onun yerine sıkıntılı bir sessizlik içinde metroyla evlerine döndüler.

Akşam yemeğinden ve ödevlerini yaptıktan sonra Xena, Xander'in odasına gidip, "Bulduğumuz şeyleri sıralamaya ne dersin?" diye teklifte bulundu. "Bir sürü ipucumuz var. Yapmamız gereken onları cevaplamak. Belki dava kitabında fark etmediğimiz bir şeyler buluruz."

"Kitap, okuldaki dolabımda kaldı," dedi Xander. "Yağmur yağarken onu çantamda taşımak istemedim. Ya ıslanıp mürekkebi dağılsaydı?"

Xena afallamış bir halde, "Onu bıraktın mı?" dedi. "Okulda olan hırsızlıkları unuttun mu?"

"Dolap kilitli! Neyse, kim dava kitabını almak ister ki?"

Xander birden yaptığı şeyden dolayı huzursuzlandı ama bunu kabul etmek istemiyordu. "O sadece bizim için değerli bir şey, alt tarafı eski deri bir not defteri. Kim çalar ki? Zaten Sherlock'un tılsımla ilgili şeyleri yazdığı sayfadaki her şeyi hatırlıyorum, yani bugün dava kitabına ihtiyacımız yok."

Bu söylediği doğruydu; Xander görsel hafızasıyla okuduğu şeyi hiçbir zaman unutmazdı. Ama kitabı ellerine almadan Xena'nın içi rahatlamazdı.

"Naylon bir şeyle kaplayabilirdin. Onu nasıl bırakabilirsin?"

Xander konuyu değiştirmeye çalıştı. "Neyi araştırmak istiyordun?"

"Bilmiyorum. İpuçlarına bakabiliriz diye düşündüm, belki bir şeyler bulabilirim. Fakat bunu şimdi yapamayacağız, çünkü sen kitabı okulda bıraktın. Böyle bir şey yaptığına inanamıyorum."

"Endişelenmeyi bırak, Xena. Hep benden daha iyi düşündüğünü sanıyorsun. Ben yanlış bir şey yapmadım. Kitap, dolabımda duruyor. Bu yüzden bize o dolapları verdiler, değil mi? Eşyalarımızı hırsızlardan korumak için." Bu söylediklerine kendisi bile inanmamışken Xena'nın elinden tabii ki kurtulamazdı.

"Evet, eminim," dedi Xena, Xander'in içini korkudan titretecek bir ses tonuyla. "Bu dolaplar yüzde yüz koruma sağlıyor. Bankalarda da onları kullanmalılar!"

Xander, "Okul geceleri kilitlenip kapatılıyor!" diye bağırarak cevap verdi.

Seslerinin gittikçe yükselmesi ailelerini odaya getirdi. "Siz ikiniz, yatağınıza gidin. Sizin uykunuz gelmiş, yoksa böyle bağrışmazsınız. Hem bu tartışma da nereden çıktı?"

Xander ve Xena önce birbirlerine bakıp, sonra kafalarını çevirdiler. Xander suratı asık bir halde, "Hiçbir şey," dedi. Paha biçilemez dava kitabını okulda bırakıp riske attığını babasına itiraf edemezdi. Dişlerini fırçalayıp, yüzünü yıkarken, *kitap tamamen güvende,* dedi kendi kendine.

Ertesi gün okula erkenden gittiler. İkisi de tılsımı bulmak için sadece üç günleri kaldığının umutsuzca farkındaydı. Okulda neredeyse kimse yoktu. Doğruca Xander'in dolabına gittiler. Xena hemen önlerinde Hannah, Shane ve Jake'in köşeyi döndüklerini gördü. Xander ve o, dava kitabını hemen ellerine alabilirlerse dersten önce onlarla vakit geçirebilirdi.

Xander dolabını açtı. Önceki gün dava kitabının üstüne koyduğu kitaplarını çekmek için elini uzattı.

Daha en üstteki kitaba dokunmadan acı gerçeği fark etti. Dizmiş olduğu kitaplar azalmıştı. En üstte bıraktığı matematik kitabıysa tarih kitabının altında kalmıştı.

Dava kitabı çalınmıştı!

Xena'nın ona, *ben sana söylemiştim!* dememesinin tek sebebi, Xander'in yüzündeki o dehşete kapılmış ifadeydi. Yeni yeni toplanmaya başlamış insanların önünde ağlamaya başlamasını istemiyordu. Xander'e, "Kendini topla!" diye fısıldadı. "İpucu ara! İçeride sana ait olmayan bir şey var mı?" Hissettiği korkuyu sesindeki kızgınlıkla bastırdığını umuyordu. Dava kitabı tekti ve büyük büyük büyük büyükbabalarıyla aralarındaki bağdı. Davaları çözmeye daha yeni başlamışlardı. Yoksa kitaptaki davalar sonsuza kadar çözülmemiş olarak mı kalacaktı?

Xander dolabındaki her şeyi dışarı çıkardı; kâğıtlar, kalemler, kirli spor çorapları hepsi yere saçılmıştı. Çıldırmış bir halde dolabın her tarafını eliyle yokluyordu.

Hiçbir şey bulamamıştı. Kimin dava kitabını aldığına dair tek bir iz bile yoktu. Şaşkınlık içinde dağınıklığa bakakaldılar.

Sonunda Xander, "Hırsız bize kimliğini bırakacak kadar beceriksiz olamazdı zaten," dedi. "Belki de artık okuldaki hırsızı araştırmaya başlamamız gerekiyor. Dava kitabını kim çaldıysa diğer bütün eşyaları çalanla aynı oğlan olmalı."

"Oğlan olduğunu nereden biliyorsun?"

Bu, iyi bir noktaydı. Xander, erkeklerin soyunma odasında birinin onu dinlediğinden şüphelendiği için, dinleyenin de erkek olduğunu düşünmüştü. Fakat şimdi okulun kapısından giren herhangi biri olabilirdi.

Xander, "Okula geldiğimizde kimler gelmişti? Senin arkadaşlarını gördüm."

Xena onu tersledi. "Ne fark eder?" Neden hemen onun arkadaşlarından biri olabileceğini düşünmüştü? Yine de Xena hatırlamaya çalışıyordu. Oldukça erken gelmişlerdi ve neredeyse kimse yoktu. "Dün okuldan sonra biri almış olmalı, belki de ders öncesi programlara ya da müzik provalarına katılan biri olabilir. Ya da öğretmenlerden biridir!"

"Öğretmen olduğunu zannetmiyorum." Xander öyle berbat bir haldeydi ki zar zor konuşuyordu. Ama kendini düşünmeye zorluyordu. "Öğretmen için riskli olabilir. Çünkü dolapların arasında dolaşmıyorlar. Eşyaları çalan kişi öğrenci olmalı."

"Dava kitabını da okul hırsızının aldığından nasıl emin olabiliriz?"

Xander kabullenmişti. "Olamayız. Ama aynı kişi olabilir."

Koridor gittikçe öğrencilerle dolarken, onlar durmuş öfkeli öfkeli düşünüyordu. Sonra zil çaldı ve sınıfa gitmek zorunda kaldılar.

Gün çok yavaş geçiyordu. Xena öğle yemeğinde annesinin yaptığı fıstık ezmeli sandviçini eline aldı. Genelde en sevdiği yiyecekti ama yiyemedi. Yanındaki masada bir tepsinin kaydırıldığını duyunca oraya baktı. Andrew duruyordu. Xena ve Xander'in evden yemek getirmelerine sebep olan, okulda servis edilen neyden yapıldığı belli olmayan köfteyi keserken, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Xena yok bir şey der gibi omzunu silkti. Andrew'a kitabın kaybolduğunu itiraf edemezdi. Arkadaş olmaları zaten uzun zaman almıştı ve onun ne kadar çabuk sinirlendiğini de biliyordu. Bu sefer onu suçlayamazdı da, o yüzden sadece, "Dava pek iyi gitmiyor," diyebildi.

"Hımm, hiyeroglifle ilgili bilgi henüz bana ulaşmadı ama elimde yardımı dokunabilecek bir şey var." Ona bir zarf uzattı. Xena gönderenin adresini tanıdı; ÜDKD'den gönderilmişti.

"Ayakkabılardan anlayan birini mi bulmuşlar?"

Andrew başıyla onayladı. Ağzı köfteyle tıka basa doluyken, "Okusana!" dedi.

Xena hızlıca göz gezdirdi. "Bulmuşlar!" Bir an kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu ama sonra sakinleşti. "Of, Atalanta ayakkabısıymış."

"Öyleyse de ne olacak ki?"

"Çok fazla kişi bu ayakkabıdan giyiyor. Araştırma alanımızı nasıl daraltacağız bilmiyorum." Olimpiyat yarışla-

rında ödül alan atletler giydiğinden beri bu marka spor ayakkabı dünya çapındaki en popüler marka olmuştu.

Xena raporun geri kalanını okudu. Erkek ayakkabısıydı; İngiltere'ye göre ayakkabı numarası 9, Amerika ölçüsüyle 9,5'tu. Ayakkabı uzmanı daire şeklindeki izin ne olabileceğini anlayamamıştı.

Yani şimdi yapmaları gereken şey insanların ayakkabılarının altına bakmaktı. Ama bunu nasıl yapabilirlerdi? Ayrıca eğer onları dinleyen kişiyi bulsalar da dava kitabını çalan kişinin de o olduğunu kanıtlayamayacaklardı. Hem bu, onlara tılsımı da buldurmayacaktı.

Xena mektubu zarfa koyup dikkatlice defterinin arasına yerleştirdikten sonra, Andrew'a, "Teşekkürler," dedi.

"Benim için zevkti. Of, hayır, bak kim geliyor." Gelen Hannah'ydı ve hemen peşinde de Shane vardı.

"Aranızda bir sorun mu var?"

"Onlardan hoşlanmıyorum. Hannah züppenin teki, Shane ise çok gıcık."

Shane'in peşinden Jake de kafeteryaya girdi. Xena, "Jake fena değil," dedi.

"Shane kadar aşağılık değil," diye Andrew onayladı. "Ama dengesiz biri."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Xena.

Andrew omzunu silkti. "Bilmiyorum. Sanırım yeteri kadar terbiyeli ama biraz dalgın ya da öyle bir şeyler var."

Andrew kalan grimsi köftelerinin hepsini bir kerede ağzına atıp meyve suyundan büyük bir yudum aldı, sonra da ayağa kalktı. "ÜDKD'den herhangi bir haber alırsam sana söylerim. Sonra görüşürüz."

***

Günün geri kalanı bitmek bilmemişti. Xena ve Xander'in, Kedi ve Taç'a gitmek için umutları bile kalmamıştı. Çünkü Xena'nın çalışması gereken bir sınavı vardı ve ailesi Xander'in yalnız dışarı çıkmasına izin vermeyecekti. Karim'in de piyano resitaline gitmesi gerekebilirdi.

Bundan dolayı, Xander akşam nelere ihtiyaçları olabilir diye düşünerek dolabının etrafında dolanırken, Xena'nın ruh hali de pek de iyi sayılmazdı.

Xena, sanki yüzüncü kez söylüyormuş gibi Xander'e, "Acele *et*," dedi. Koridorda kimse kalmamıştı; herkes ya eve gitmişti ya da kütüphanedeydi.

"Neden bensiz gitmiyorsun?"

"Ah, tabii. Seni bırakırsam babam beni öldürür." Ama gitmek istemişti de.

Sonunda Xander sırt çantasını dolaptan çekip çıkarmıştı. Saçmalık olduğunu biliyordu ama çantasının içine doğru iyice elini sokup dava kitabı orada mı diye kontrol etmeden duramadı. O sırada koluna dikenli bir şey sürtündü. "Bu da neyin nesi?" Çantasını fırlatıp kolunu sıyırdı.

Küçük kıskaçlarıyla dimdik koluna tutunmuş ve tehlikeli görünen kuyruğu yukarı doğru kıvrılmış açık kahverengi bir akrepti.

ONUNCU BÖLÜM

Xena, bir an akrebin tılsım olduğu gibi saçma bir düşünceye kapıldı. Çünkü o an, onun için zamanın durduğuna yemin edebilirdi. Sonra kendine geldiğinde duvardan bir posteri söküp onunla Xander'in kolundaki yaratığı tutup fırlattı. İleriye doğru zıplayıp akrebi yakalamak için bir çöp kutusunu ters çevirip üstüne koydu.

Xena'nın aklından dava kitabı uçup gitmişti; kardeşine sarıldı, tek düşündüğü kardeşinin tehlikede olabileceğiydi. "Seni soktu mu?" Xander titriyordu ama cevap olarak başını sallamayı başarabilmişti. Xander'i sarmalamayı bırakıp biraz geri çekildi ama yine de kardeşinin omzunu tutuyordu. "Emin misin?"

"Burada ne oluyor?" Gelen fen bilgisi öğretmeni Doktor Holloway'di.

Xena, Xander'in dolabında bir akrep olduğunu anlattı.

"Şimdi gidip ailenizi arayacağım," dedi sert bakışlı öğretmen. "Nereye gitti?" Xena ters çevrilmiş çöp kutusunu gösteriyordu. Öğretmen onu onaylar bir şekilde, "İyi fikir," dedi. Çöp kutusunun altından posteri çekip her şeyi laboratuvara götürdü.

Bayan Holmes okula geldiğinde, Doktor Holloway tehlikeli gibi duran akrebi, kâğıt parçaları, peçeteler ve şeker ambalajlarıyla dolu bir kafese yerleştirmişti ve annelerine tekrar tekrar, "Çok üzgünüm, Bayan Holmes," diyordu. "Nasıl oldu anlamıyorum. Akrep kendi kendine kafesten çıkamaz, bunu biliyorum." Ona sıkıca kapatılmış sürgülü kilidi gösterdi.

Anneleri başını salladı. "Anlıyorum. Onun oradan tek başına çıkamayacağına ben de eminim. Sınıfta başka bir değişiklik var mı?"

Doktor Holloway sınıfın içine bir göz gezdirdi. "Henüz bir değişiklik göremedim. Xander bana, akrebin sokmadığını söyledi ama eğer hastaneye götürmek isterseniz..."

Xander, "Hayır," dedi. "Lütfen, anne." Kolunu sıyırdı, annesi kolunu inceledikçe inceledi.

"Akrebin zehiri öldürücü değil," dedi Doktor Holloway, sonra da, "ama oldukça tatsız bir olay. Meksika'da akrebe neden 'üç arı ısırığı' denildiğini anlıyorum, çünkü acısı öyleymiş gibi hissediliyor," diye ekledi.

"Hastaneye gitmeye gerek yok," dedi Bayan Holmes. "Birinin şaka yaptığı açık, komik değil ama yine de şaka işte."

Öğretmen, okul müdürlüğüne haber verip ertesi gün araştırma başlatacağına söz verdi. Sonra da anneleri, onları eve götürdü.

Babaları onları mutfakta bekliyordu. Xander gelince ona sarılıp, "Duyduğuma göre ucuz kurtulmuşsun. İyi misin, evlat?" diye sordu.

"İyiyim." Xander bütün bu ilgiden rahatsız olmuştu.

"Geçen akşam rahatsız edici bir telefon almamış mıydın?"

Xena ve Xander, ailelerine okulun iyi olduğuna, ters giden bir şey olmadığına, olursa da onlara haber vereceklerine dair söz verdiler. Sonra da onları konuşmaları için yalnız bırakıp oturma odasına geçtiler.

"Tamam, bu olay ciddileşmeye başladı." Xena'nın sesi öfkeliydi. "Biri tılsımın peşinde olmalı. Dava kitabımızı çaldı, tehdit telefonları etti, çantana bir akrep koydu..."

"Ayrıca unutma ki biri bizi takip ediyor. Bunların hepsini aynı kişinin yapmamış olma olasılığı da var ama öyleyse bu çok tuhaf bir tesadüf olurdu. Şimdi olayları özetlemeye çalışalım, ne dersin? Soyunma odasındaki her kimse, futbol takımından biri olduğuna iddiaya girebilirim. Böylece, o saatte okulda yakalanırsa antrenmanda olduğunu söyleyebilirdi."

"Ya da sürekli futbol takımından biriyle takılan biri olabilir." Xena'nın aklına ister istemez Hannah geliyordu.

Xander bir şey söyleyemeden, faks makinesinin sesi duyuldu; bir faks gelmişti. Xena hemen makinenin yanına fırladı. "Andrew'dan gelmiş!"

"Sonunda!" Xander de faks makinesinin yanına gidip kâğıdı incelemeye başladı. "Doktor Bowen adlı biri hiyeroglifle ilgili bilgiler vermiş. Yazılanların *zırva* olduğunu söylüyor. Bu ne demek? Mısır dilinde olduğunu sanmıştım!"

"*Zırva*, 'saçmalık' demek oluyor," diye düzeltti Xena. "Harika. Hiçbir yere varmayan başka bir ipucu daha..."

Xander okumaya devam ediyordu. "Doktor Bowen, Mısır sembollerinin hiçbir kelimeye denk gelmediğini söylüyor, sadece harflermiş. Bak, buraya yazmış onları." Sıraya dizilmiş resimlerin altındaki harfleri işaret etti: *f-t-h-r-n-g-l*, sonra bir boşluk, *s-m-y-t-h*.

"Peki, *bu*, büyük bir yardım." Xena'nın cesareti yerine gelmişti. "Kedi ve Taç'a tekrar gitmeliyiz. Orada bir şeyler olmalı. Beş yüz metre ilerledik, Sherlock ve Amin'in zamanından kalma o kafeyi bulduk. Logosunda da Bastet gibi kedi bir hükümdar var. Bu bir tesadüf olamaz."

Xander, "Hadi şimdi gidelim," dedi, ama Xena başını *olmaz* der gibi salladı.

"Saat çok geç. Akrep meselesi çok vaktimizi aldı. Şimdi ödevlerimizi yapalım, olur mu? Yarın okuldan sonra birkaç saatliğine dışarıda olabilir miyiz diye annemden izin alırız. Neden, daha sonra Karim'i arayıp onun gidip gidemeyeceğini öğrenmiyorsun?"

Xander inatla, "Ben dava kitabını aramak istiyorum," dedi.

"Her kim aldıysa tılsımla bir işi olmalı, değil mi? Yani, eğer biz tılsım sorununu çözersek, dava kitabını kimin aldığını da bulabiliriz."

"Belki de bulamayız. Belki dava kitabını çalan okuldaki hırsızdır."

Xena ellerini havaya kaldırdı. "Yapma, Xander. Okuldaki hırsız sadece pahalı, saklaması kolay küçük şeyleri çalıyor, yani saat, Jill'in mp3 çaları gibi şeyleri..."

"Grafik hesaplayıcı gibi," diye ekledi Xander.

"Doğru, bir kızın sırasında bıraktığı kolye ve para gibi şeyler. Aynı kişinin almış olması *mümkün* ama kesin değil. Kitap çok büyük. Cebinde saklayamaz."

Xander başıyla onayladı. "Hırsız dava kitabını aldıysa koridordan geçerken kimse onu görmesin diye herkes çıktıktan sonra evine dönmüştür, belki de kitap hâlâ okulda, birinin dolabındadır."

"Maalesef bütün gün dolapların başında bekleyemeyiz." Xena saklamaya çalışsa da umutsuzluğu sesinden anlaşılıyordu. "Ders bittikten saatler sonra bile, hâlâ okulda olan birini düşünmeliyiz."

"Bu durumda Karim'le beni dinleyen kişi de, büyük ihtimalle o olabilir."

"Evet! Söylediğim gibi, eğer tılsım davasını çözersek, dava kitabı hırsızını da buluruz."

Xander öyle derin derin içini çekti ki, Xena onun haline acıdı. Elini Xader'in omzuna koydu. "Kitabı bulacağız. Tek bildiğim bu, onu bulacağız."

Fakat Xander rahatlamamıştı. Sırt çantasını aldı. "Cuma günü matematik testim var. Şimdi ona çalışacağım, böylece yarın çalışmama gerek kalmayacak, yani yarın dışarı çıkabileceğiz."

Cuma mı? Yarından sonraki gün gerçekten cuma mı? Cumartesiye kadar tılsımı bulabilmelerine imkân yok. Hiçbir ilerleme kaydetmemiş gibiler.

Xander matematik kitabını açarken içinden bir kâğıt parçası çıktı. Kâğıdı eline almadan önce bile onu oraya kendisinin koymadığını biliyordu. Sabırsızlanmıştı. Karim yine saçma kelime oyununu mu oynuyordu? Kâğıdı açtı ama içinden Doktor Watson ve Sherlock Holmes'la ilgili şifreli başka bir hikâye yerine, kabataslak çizilmiş bir akrep resmiyle karşılaştı. Çizimin altında kötü bir elyazısıyla bazı kelimeler vardı: *Tılsımdan uzak durun, yoksa dava kitabını bir daha göremezsiniz!*

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün Karim okula gelmemişti ama Xander'e dişçide olduğunu ve onlar okuldan çıktıktan sonra Kedi ve Taç'ta buluşabileceklerini söyleyen bir mesaj atmıştı. Gerçekten de onlar kafeye girdiklerinde, Karim'i bir masadan onlara el sallarken gördüler. Hava biraz daha iyiydi, kafe de iki gün öncesinden biraz daha hareketliydi. Bazıları dart oynuyor, bazıları büyük sandviçlerden yiyor, bazıları da doğum günü kutluyordu.

Xena, Karim'in yanındaki sandalyeyi çekerken, "Sipariş verdin mi?" diye sordu.

Karim *hayır* der gibi başını salladı. "Sizi bekliyordum." Karim gülümsüyor, gözlerinin içi parlıyordu. "Dün büyükbabamı gördüm. Ona sizin davayla ilgilendiğinizi ve ilerlediğimizi söyledim. Çok mutlu oldu! Hastaneden eve döndüğü zaman sizinle görüşüp size, bizzat kendisinin teşekkür etmek istediğini söyledi. İlk defa eve dönmekten bahsetti!" Xena ve Xander bir karşılık vermedi. "Bu ne?" diye sordu Karim.

"Birkaç sorunumuz var." Xander bir yandan kardeşini

izliyordu. Dava kitabı hakkında konuşmaya katlanamıyordu.

Xena yutkundu. Bunu söylemenin daha kolay bir yolu yoktu. "Biri dava kitabımızı çaldı."

Karim, bir Xena'ya bir Xander'e bakıp durdu, kahverengi gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "*Çalındı* mı?"

Xander başıyla onayladı. "Ayrıca sırt çantama akrep koydu."

"Seni soktu mu?"

Xander kafasını salladı.

"Fakat," dedi Karim, "sokabilirdi ve bunların hepsi benim suçum olabilir."

"Hayır, Karim." Xander ona karşı çıkmaya çalıştı ama o devam etti.

"Evet olabilir. Gittikçe daha da tehlikeli oluyor. Davayı bırakmamız gerekiyor. Peki ya..."

"Büyükbaban ne olacak?" diye Xena araya girdi. Karim sessizliğe gömüldü.

"Dikkatli olacağız," dedi Xander. "Gerçekten. Akrep zehirli değildi. Ayrıca bu davada bizi korkutmak isteyen her kimse, o aşağılığı elime geçirmek istiyorum."

Xena başıyla onayladı. "Hem, biraz ilerleme kaydettik."

Xander üstünde akrep resminin çizili olduğu notu ona uzattı. Karim onu okuyup inceledi. "Anlamıyorum. Bu nasıl bir ilerleme?"

Xena cevapladı. "Bu, akrebi bırakan ile dava kitabını çalanın aynı kişi olduğunu kanıtlar. Ayrıca tılsımı bildiğini de gösterir. Bunu zaten çözdük ama daha somut kanıtlar bulmak iyi olur. Yani, bu iki olaydan hangisiyle ilgili bir kanıt bulursak bulalım, diğerini çözmemize de yardımcı olacak.

Bizden başka birine tılsımdan bahsettin mi?"

"Asla." Karim bunu kesin bir ses tonuyla söylemişti.

"İma bile mi etmedin?" diye sordu Xander.

"Hayır, büyükbabama sizden başkasına söylemeyeceğime dair söz verdim. Sizin şans eseri değil, iyi birer dedektif olduğunuz için tabloyu bulduğunuza emin olana kadar size bile bir şey söylemedim."

"Peki o zaman." Xena sandalyesine yaslandı. "İlk olarak, soyunma odasından, sizi gözetleyen kişiyi bulduğumuzda..."

"Ayrıca bizi takip eden, telefon açan ve sırt çantama not ve akrep bırakan kişiyi de..." diye Xander ekledi.

"Hırsızı *ve* dava kitabını bulmuş olacağız."

"Öğrencilerden biri olmalı," dedi Xander. "Büyük ihtimalle erkek öğrenci. Xena'nın gördüğü kişi bizim yaşımızda biri gibi giyinmişti ve yetişkinlere göre çok kısaydı. Hem de kızlardan çok erkekler Atalanta ayakkabılarından giyiyor."

"Şimdi Bayan Collins'i bulmamız gerekiyor," dedi Karim.

Xena, "Hadi, oyunu oynayalım!" dedi.

"Ne oyunu?" Karim şaşırmış görünüyordu.

Xander ona, onlara babalarının öğrettiği Sherlock Holmes'tan kalma bir oyun olduğunu açıkladı. İnsanlara bakarak onlar hakkında tahminlerde bulunmaları gerekiyordu. "Ders kitabı taşıyanları gördüğünde öğretmen olduklarını söylemen gibi bir şey," dedi Xander. "Belki Bayan Collins'in kim olduğunu çözebiliriz."

Kafede bir sürü kadın vardı; bazıları yaşlı, bazıları genç-ti, bazıları arkadaşlarıyla, çok azı tek bir kişiyle oturuyordu, iki tanesi ise yalnızdı. Xena ve Xander dikkatlice düşündüler, ikisi de Bayan Collins'i tahmin eden ilk kişi olmak istiyordu.

Garson, Bayan Collins'in kocasının yıllar önce öldüğünü söylemişti, bu, Xander'in aklına geldi. Kadın yaşlı olmalıydı. Ya da en azından çok genç değildi.

Kadın, bu kafenin sahibi, diye düşündü Xena. *Buraya sürekli gelenleri tanıyordur.*

Dart oynayan insanlar bir alkış patlattı, kısa boylu bir kadın ellerini zaferle havaya kaldırmıştı. Onların yanındaki masada oturan renkli gözlü yaşlı bir kadın, kısa boylu kadının dart zaferini tebrik ederken gülüyordu. Kadın, "Sana bir gün kazanacağını hep söylüyordum, Selma!" dedi. Kısa boylu kadın ona sarılıp yanaklarından öpmek için eğilmişti. Eğilirken, kadının kucağında küçük bir surat kıpırdanıyordu. Bir kediydi, Bastet gibi!

Xena ve Xander aynı anda, "Bayan Collins!" dedi. Kadın onların oturduğu yere doğru bakıp gülümsedi.

"Onunla hangimiz konuşacak?" diye sordu Xander kısık bir sesle.

"Sen, tabii ki." Xena, kardeşinin insanları etkileme gücünden oldukça emindi, özellikle böyle kibar görünen yaşlı bir kadını etkileyeceği kesindi.

Hepsi kalkıp kadının masasına gittiler. Kadın kucağında oturan parlak tüylü, siyah kediyi severken onlara doğru bakıp gülümsedi.

Xander, "Siz, Bayan Collins misiniz?" diye sordu.

"Ta kendisiyim, canım. Bu, işletmenin sahibi Rossie Collins'im. Peki siz kimsiniz?"

"Ben, Xander Holmes. Bu da ablam Xena ve arkadaşımız Karim Farag." Xander derin bir nefes aldı. Kulağa saçma gelecek olsa da o, elinden gelenin en iyisini yaptı. "Biz bir

şey arıyoruz ve onu burada bulabileceğimizi düşündük."

"Nasıl bir şey arıyorsunuz?"

Xena, "Asıl sorun bu," dedi. "Emin değiliz." Kadın, kucağındaki sırtüstü uzanıp yüksek sesle hırlayan kediyi okşadı. Xander hapşırdı ve burnunu ovuşturarak bir adım geri çekildi.

"Pekâlâ, o zaman size gerçekten yardım edemem tatlım."

Düşünmek için kendilerini zorladılar. Tılsımın bütün hikâyesini anlatmadan, Bayan Collins'e ne kadar şey anlatabilirlerdi?

Xena, "Kediniz çok güzel," dedi.

"Teşekkürler, canım. Kafemizin adı sebebiyle ailemdeki bütün kadınların her zaman kedisi olmuştur."

Xander şaşkına dönmüştü, Karim'i dirseğiyle dürttü. "Bastet'i yöneten kişi, Bastet'in hükmettiğidir.' Bu, 'Kedi ve Taç'ı kim yönetirse o, Bastet'e hükmeder!'" demektir diye fısıldadı.

"Anca birinin kediye hükmedebildiği kadar," diye Karim de fısıldadı.

"Kafemizin ismi sebebiyle ve Mısır'la bağlantısından, tabii ki," Bayan Collins devam etti, "benim adımın anlamı ve her şey gibi."

Onun *adı* mı? Rossie Collins mi? Hiç Mısır dilindeymiş gibi durmuyordu! "İsminizin ne ilgisi var anlamadım Bayan Collins," dedi Xena.

"Rosetta Stone Collins," diye cevap verdi yaşlı kadın övünerek. "Gördüğünüz gibi, ailemin her zaman Mısır'a karşı ilgisi olmuştu. Bu, Mısırlı bir arkadaşı olan büyük büyük ailemle başlamış."

Xena, "Rosetta Taşı mı, yani İngiliz Müzesi'ndeki şu

ünlü taş gibi mi?" diye sordu. "Şu, insanların hiyeroglifleri nasıl okunacağını öğrenmelerine yardımcı olan mı?"

Kadın sessizce güldü. "Evet, aynen öyle. Büyük büyükannem, Rosetta'nın güzel bir isim olduğunu ve soyadımızla uyumlu olacağını düşünmüş, o yüzden anneme onun sevgili arkadaşının anısına adımı Rosetta Stone koymayı önermiş. Sonra Bay Collins'le evlendim ve kısaca Rossie Collins oldu adım!"

Xander, "Rosetta Taşı ne?" diye sordu.

"Ben İngiliz Müzesi'nde görmüştüm," dedi Xena. "Hatırlamadın mı, Xander? Annem okula başlamadan önce bütün o müzelere götürmüştü bizi."

Xander başını salladı. "Ben mumyaları incelerken senin onları görmeye gitmiş olman gerekiyordu."

Karim, "Üstünde Mısır resim yazısı ve diğer dillerin de yazılı olduğu büyük bir taş..." dedi. Tereddüt etmişti, Bayan Collins'e baktı.

"Yunanca ve demotik." Bayan Collins, Karim'in açıklamasına devam etti. "Ünlü Fransız araştırmacı Champollion, Yunanca okuyabiliyordu ve Yunancayı, Mısır yazısını çözmek için kullanmıştı."

"Vay canına!" dedi Xander. "Başka bir ipucu daha!"

"Ne için ipucu, canım?"

Xena ve Xander, Karim'e döndü. "Sanırım sorun yok," dedi Karim. "Devam et, ona anlat." Sesini bir fısıltıya çevirmişti. "Fakat büyüden bahsetmeyin."

Kadına, Sherlock Holmes'un soyundan geldiklerini ve bir dava üzerinde çalıştıklarını açıkladılar. Xena, "Amin," ismini söylediği anda Bayan Collins dimdik doğruldu. Kedi

kucağından atlayıp gücenmiş gibi ağır ağır uzaklaştı.

"Ama o, benim büyük büyük ailemin arkadaşının adı; Amin Farag!" Kadın şaşkınlık içinde Karim'e doğru döndü. "Arkadaşın senin soyadının Farag olduğunu mu söylemişti?" Karim başıyla onayladı. "Bay Amin Farag'ın akrabalarından mısın? Burada bıraktığı kâğıtları almak için mi geldiniz?"

Daha fazla kâğıt mı? *Umarım bu seferkiler bizi gerçekten bir yere vardırır,* diye düşündü Xena, sonra da, "Evet, Madam. Kâğıtlar sizde mi?" diye sordu.

"Ne kadar ilginç, değil mi? Bunca yıldır kimse bunu umursamamıştı ama sonra dün bir çocuk buraya gelip sorular sorular ve şimdi de siz! Sizin üçünüzün ondan hemen sonra ortaya çıkmanız çok garip."

"Ne çocuğu?" diye sordu Xena.

"Sadece bir çocuk. Sizin yaşlarınızda olduğunu söyleyebilirim. Kahverengi saçlı. Çok iyi bakamadım, etraf karanlıktı. Biliyorsunuz burası genelde loş." Kahverengi saçlı biri, birçok kişi olabilirdi.

"Ne istedi?" diye sordu Karim.

"Babasının Mısır tarihi eserleri koleksiyonu yaptığını söyledi ve benim bir tanesine sahip olduğum dedikodusunu duymuş. Eğer Bay Farag'ın atalarıma o veya onun ailesinden biri gelip alana kadar güvenli bir şekilde saklaması için verdiği kâğıtları kastetmiyorsa, başka bir şeyin olmadığını söyledim."

"Oh, hayır!" diye aniden haykırdı Xander. "Ona kâğıtları vermediniz, değil mi?"

"Tabii ki hayır!" Üçü de büyük bir rahatlama hissetti, ta ki kadın endişelendirecek şeyler söyleyene kadar. "Yine de ona kâğıtları gösterdim. Onlarla oldukça ilgilendi, şurada,

ışığın altında iyice inceledi. Onu dışarı çıkarmak istedi ama onda güvenilmeyecek bir şeyler vardı. Ona çıkaramayacağını söyledim ve oradaki Harold'dan," –onlara, sipariş verdikleri limonata ve çayı getiren garsona başını salladı– "çocuğa göz kulak olması için rica ettim."

"Bayan Collins," dedi Karim. "Amin Farag benim büyük büyük büyük amcamdı. Çocuğunun olduğunu sanmıyorum. Kesin olarak onun soyundan gelen en yakın akrabası benim." Okul kimlik kartını cebinden çıkarıp ona gösterdi.

Bayan Collins parlak gözleriyle ona baktı, bir karar vermeye çalışıyor gibi görünüyordu. "Siz üçünüz, burada bekleyin," dedi. Onlar heyecandan ölürken, kadın arka odaya girip gözden kayboldu.

Bayan Collins elinde bir zarfla geri geldi. Üstünde ince ve seyrek harflerle eski türde elyazısı yazılıydı: *Bay Amin Farag'a ya da oğluna. Postrestant.**

"Büyük büyükannemin ölümünden sonra kalan eşyalarının arasındaydı. Büyükbabam bunu ne yapacağını bilemedi. Bunca yıl ailemizde kaldı."

Zarfı resmi bir şekilde Karim'e uzatırken, Karim de başını hafif öne eğerek zarfı ondan aldı. Derin bir nefes aldıktan sonra zarfı açtı. Xena ve Xander ona heyecanla bakıyordu ama Karim kâğıdı onlara uzatırken yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu.

Kâğıdın iki tarafında da bir sürü anlamsız karalamadan başka bir şey yoktu.

"Bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Xena.

"Üzgünüm, tatlım, hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, bunu

---

* *Alıcısı tarafından postaneden alınmak üzere gönderilen mektup veya paket. (e.n.)*

Bay Farag için saklamaktı ve şimdi, yüz yıl sonra olsa bile, ben görevimi tamamladım." Bayan Collins, Karim'e başını salladı, o da ona hafifçe gülmeyi başarmıştı. "Şimdi kafedeki işime geri dönmeliyim. İçecekleriniz bizden!"

Ona teşekkür ettiler ve kararmaya başlamış güne doğru oradan çıktılar. "Neden onu güneşe tutmak gerekiyor merak ettim," dedi Xander.

Xena omzunu silkti. Fark etmezdi, güneş neredeyse batmıştı.

"Çocuğun, kâğıdı kafedeki lambanın altına tutmasının sebebi bu olmalı," dedi Karim.

"Oradaki ışıkların çok parlak olmaması iyi bir şey!" dedi Xena.

"Görülmesi gereken şeyi görebilecek kadar parlak olmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü," diye açıklamaya koyuldu Xena, "eğer görmek istediği şeyi görebilseydi, onu yanında götürmek istemezdi!"

Xander, "Belki de bir filigran vardır?" diye tahminde bulundu. "Biliyorsun, üzerinde hiçbir şey yokmuş gibi duran ama ışığa tuttuğunda şekiller görünen kâğıtlar gibi. Mesela İngiliz paraları gibi."

"Bazı Amerikan paraları da öyle," dedi Xena. "Hadi daha aydınlık bir yere gidelim."

Karim saatine bakıp, "Ben eve gitmeliyim," dedi. "Benimle metroya yürür müsünüz? Annem bu sefer yalnız başıma dönebileceğimi söyledi."

Karim'le birlikte merdivenlerden indiler. "Burası oldukça aydınlık," dedi Xander, sonra Karim kâğıdı ışığa doğru havaya kaldırdı.

"Hiçbir şey yok." Kâğıdı onlara da uzattı, onlar da incelediler. Karim haklıydı.

Xena, "Bunu ödünç alabilir miyim?" diye sordu. "Bunu ÜDKD'ye götürüp biri bir şey bulabilecek mi diye bakalım. Her ne varsa silinmiş olmalı."

Tren istasyona girerken, Karim zarfı ona uzattı. Xena ile Xander, el salladılar. Gitmek için geri dönmüşlerdi ki Xena elindeki haritaya bakarak, "Bak, Xander İngiliz Müzesi'ne yakınız. Yolumuzun üzerindeki şu taşa gidip bir bakalım. Belki onun üstünde kâğıttakiler gibi işaretler vardır!" dedi.

Xander, "Ama ben bizden önce kafeye gidenin kim olduğunu bulmak istiyorum!" diye karşı çıktı.

"Ayrılamayız. Metroya yalnız binemezsin, ayrıca bu ipucunun ne olduğunu bulmak bence daha önemli. Diğer çocuk hakkında yapabileceğimiz bir şey yok, sadece kahverengi saçlı bir erkek olduğunu biliyoruz. Herkes olabilir!"

Russel Meydanı'ndaki parkın içinden, güvercinlerin arasından geçip İngiliz Müzesi'ne girdiler. Rosetta Taşı tam girişin yanında duruyordu. Büyüktü, koyu gri bir levhayla kaplanmıştı ve üstünde üç farklı dilde ufacık yazılmış yazılar vardı. Hiçbiri kâğıtlarında olan işaretlere benzemiyordu.

Bir kez daha, bir turist grubu geldiğinde kenara çekilmek zorunda kaldılar. Rehber, turistlere taşın nasıl hiyeroglifleri çözmeye yaradığını anlattı. "Mısır yazısıyla olan kısmının, İngilizceye ilk tam çevirisi 1858'de yapıldı, ama bugün çoğu insan daha sonra yapılan Fotheringale ve Smythe adlı, iki genç Oxfordlu araştırmacının çalışmalarını tercih ediyor. Onların çevirileri bir bakıma orijinalinden farklı olsa da daha şiirsel bir anlatımı var..."

Xander esnemeye başlamıştı ki Xena'nın suratındaki kocaman sırıtma gözüne çarptı.

"Ne oldu?" diye sordu Xander.

"Dava kitabındaki hiyeroglifin ne anlama geldiğini biliyorum!"

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Hiyeroglifin ne anlama geldiğini mi biliyorsun?" Xander, bunu şüphelendiğini belli edecek şekilde söylemekten kendini alamamıştı.

"Evet!"

"Bana bunu ÜDKD'ye giderken yolda anlat. Saat geç olmaya başladı!"

Hızlıca müzeden çıkıp merdivenlerden aşağı koştular. "Yürüyerek daha hızlı olur," dedi Xander, bu yüzden yayaların aralarından bir o tarafa bir bu tarafa geçerek kaldırımdan aşağı hızlıca yürüdüler.

Xena anlatmaya başladı. "Tamam, hiyeroglifte bizim alfabemizden farklı olarak, çok fazla sesli harf kullanılmıyor gibi bir durum var."

"Nereden biliyorsun?"

"Oku şunu. Doktor Owen'ın söylediği hiyeroglifteki harfler hangi harflere denk geliyordu?"

"F-t-h-r-n-g-l, sonra bir boşluk, s-m-y-t-h."

Xena başıyla onayladı. "İşte tam benim düşündüğüm şey. Rehberin söylediği şeyi duymadın mı?"

Xander yerinde öylece donakaldı. "Fotheringale ve Smythe, Rosetta Taşı'nda yazanları çeviren kişiler. Hiyeroglifte böyle heceleniyor!"

"Şimdi bir araya toplayalım. Amin, birinin –oğlu veya torununun– Rosetta Taşı'nı okumasını istiyordu. Tabii ki onlar hiyeroglifin nasıl okunduğunu bilmiyorlardı, bu yüzden onları bir çeviriye yönlendirdi; bu da, Fotheringale ve Smythe tercümesi!"

Sonra kendilerini Londra'ya ilk geldiklerinde yaşadıkları yerde buldular. ÜDKD genel merkezinin Dancing Men adlı kafenin arkasındaki gizli kapısına doğru hızla gittiler. Genel merkezin kapısını bulmak onlar için Sherlock Holmes gibi sonuç çıkarma yeteneğine sahip olup olmadıklarına dair bir testti. İlk önce kafenin ana kapısından içeri girip uzun bir koridordan depoya doğru ilerliyorlardı. Deponun içinde kartondan yapılmış gibi duran, duvara yaslanmış büyük bir kutu vardı. Kutu aslında betondandı ve küçük bir kapıyı saklıyordu. Xander kutunun içine doğru emekledi ve asıl kapının üstündeki tuşlara kendi çözdüğü şifreyi girdi: 221B, Sherlock Holmes'un sokağının adresi: Baker Sokağı.

Xander kapıyı itip içeri doğru emekledi. Ayakları da gözden kaybolunca Xena derin bir nefes alıp onun peşinden gitti. Bu kısmından her zaman nefret etmişti. Küçük, kapalı mekânlardan hoşlanmıyordu. O an, Rosetta Taşı hakkındaki başarısını bile düşünüp rahatlayamıyordu.

"Derneğin oturma odasına girdiklerinde onları Andrew karşıladı. "Ee, bu heyecan da ne?" dedi ayağa kalkmalarına yardım ederken.

Ona, tılsımın zamanı durdurma gücünün olabileceği kıs-

mını çıkarıp davayı kısaca özetlediler.

"İlginç!" Andrew tek kaşını kaldırdı. "Sherlock'un notlarına bir bakalım." Huzursuz bir sessizlik odayı doldurmuştu. "Ne, dava kitabı yanınızda değil mi? O zaman yarın okula getir."

Xena, başını öne eğip ayakkabılarına bakan Xander'e döndü. En sonunda, "Getiremem," dedi. "Ortadan kayboldu."

Eğer Andrew ona bağırsaydı bu, onun acı haykırışından önceki o ölümcül sessizlikten daha iyi olurdu. "Biliyordum! Mary Hala'ya güvenilmez olduğunuzu söylemiştim."

"Ama..."

"Aması yok. Öyle bir hazineyi vermek için çok küçüksünüz. Ne onu ne Sherlock Holmes'u umursuyorsunuz!" Andrew sert adımlarla yürüyüp kapıyı çarparak odadan çıktı.

"Sence birine söyler mi?" diye sordu Xander.

"Büyük ihtimalle." Xena bunun düşüncesine bile katlanamıyordu. "Hadi Bayan Collins'ten aldığımız kâğıdı, o Antik Mısır bilimcisine yollamalarını istediğimizi belirten bir notla bırakalım."

Xander, "Orijinal olan şeyi burada bırakırsak dava kitabı gibi o da kaybolabilir," diye itiraz etti, "sonra da Andrew bizi bu dernekten dışarı atar."

"Atamaz. Önce onu bulacağız. Ayrıca diğerleri Sherlock Holmes'un soyundan olan kişilere kabaca davranılmasına izin vermez." Xena öyle dese de aslında o kadar emin değildi. "Bana ver, fotokopisini çekeceğim."

"Xena, dernek sekreteri Bay Brown'ın ofisine doğru ilerledi. Klavyeyle bir şeyler yazıyordu. Onlara bakıp gülümsedi. "Xena! Xander! Nasılsınız?"

Xena onun dava kitabından bahsetmemesini umarak, "İyiyiz," diye mırıldandı. "Fotokopi çekebilir miyim?"

Bay Brown eliyle fotokopi makinesini gösterdi. "Rahatınıza bakın!"

Xena kâğıdı yazılı taraf cama gelecek şekilde yerleştirdi. İki tarafının da fotokopisini çekmeliydi ama işaretler çok silikti ve ilk denemede belli olmamışlardı. Birkaç tuşa basıp tekrar denedi. Daha iyiydi ama mükemmel değildi. Kontrast ayarlarını en yükseğe getirdi. Bu sefer öyle karartılı çıkmıştı ki daha kötü olduğu söylenebilirdi. Tam onları çöp tenekesine atmaya yeltenmişti ki, Xander onu bileğinden yakaladı.

"Ne?" diye sordu Xena bileğini çekerken.

"Bak!" Xander kâğıdı gösteriyordu.

"Göremiyorum ne... Aa!"

Fotokopi makinesindeki ışık çok parlaktı ve kontrast en yüksekteydi, bu yüzden ön taraftaki işaretlerle arka taraftaki işaretler üst üste gelmişti.

"Bunlar sayılar!" dedi Xander. "Bir, iki, on sekiz, otuzdört, seksen, otuz yedi."

Göz göze geldiler. "Rosetta Taşı!" diye fısıldadı Xander. "Çeviride işe yarayacak bir şey olmalı!"

Bay Brown kendi isteğiyle işini yarıda kesip onlara en yakın halk kütüphanesinin adresini verdi. "Teşekkürler!" diye bağırdılar dışarıya doğru kendilerini atarlarken. Kafenin deposuna çıkarken Xena ilk defa kapalı bir kutunun içinde sürükleniyormuş gibi hissetmemişti.

Kütüphanede Xander, Rosetta Taşı'nın Fotheringale ve

Smythe çevirisini ararken, Xena da annelerini arayıp eve çok yakın olduklarını ve yakında geleceklerini söylüyordu. Xena, "Evet, anne, ödevlerimizi yaptık," derken, Xander elinde kitaplık numarasının yazılı olduğu bir kâğıtla görünmüştü. Xena, Xander'e annesiyle konuşmasını bitirene kadar gidip kitabı bulmasını eliyle işaret etti.

"Üff!" Xena, koyu gri ciltli büyük kitabın sayfalarını çevirirken Xander'in yanına oturdu. "Annem yakında evde olmamızı istiyor. Belki kitabı alıp evde bakmalıyız."

"Alamayız." Xander başını salladı. "Sadece burada yararlanmak için. Gördün mü?"

Biri bazı sayfaların kenarlarına bir şeyler yazmıştı. Acaba aradıkları şey onlar mıydı? Birinci, ikinci, on sekizinci, otuz dördüncü, sekseninci ve otuz yedinci sayfayı kontrol ettiler ama bazılarında elyazısıyla yazılmış not yoktu, diğerlerindekiler de pek bir anlam ifade etmiyordu. Xander merakını yazılanlardan birini yüksek sesle söylerek dile getirdi. "Cfr. Budge mı? Bu da neyin nesi?"

"Bilmiyorum," dedi Xena, "ama bize bir şey ifade etmiyorsa, büyük ihtimalle Amin'in akrabalarına da etmiyordur. Anlamı olan bir şey olmalı. Şimdi çeviriye baştan başlayalım ama şu giriş bölümünü geç."

Xander çevirinin asıl başladığı yere kadar sayfaları çevirdi. Okumaya başladı. "Zaman Göstergesi..." Durakladı. Gözleri parlamış şekilde Xena'ya baktı. "Zaman Göstergesi!"

"Devam et," dedi Xena.

"*Zaman Göstergesi, saltanatta genç bir hükümdar, babasının krallığının vârisi olmuştur, der. O hükümdar ki hükümdarların efendisi, en şanlı şereflisi, Mısır'ın kurucusudur*

ve onun dindarlığı Tanrılara doğru, zaferleri düşmanların üzerinedir. O, insanlığın uygar hayatına güven getirmiş olandır. Otuz Yıl Festivalleri'nin efendisi Ptaah kadar yüce Güneş Tanrısı Ra gibi bir kraldır. Aşağı ve Yukarı Mısır'ın muhteşem hükümdarıdır. Philopatores'in evladı Ra'nın zafer bahşettiklerinden olmaya Ptaah'ın kabul edip onayladıklarından biri Amun'un yaşayan suretidir. Ra'nın oğlu Ptolemy, sonsuza dek yaşayacak olan Ptaah'ın sevdiği tahtının yılında dokuzuncu..."

Xander içinden birinci, ikinci ve diğer harfleri saymıştı; *z-a-l-ü-k,* bunda işe yarayan bir şey yoktu.

Aynı anda Xena da kelimeleri sayıp hızlıca bulduklarını not alıyordu: *zaman, göstergesi, şanlı, güven, yıl, otuz.*

"Bak, Xander." Yazdıklarını gösterdi.

"Pek bir anlam ifade etmiyor."

"'Z-a-l-ü-k' den daha fazla anlam ifade ediyor. Hem Zaman Göstergesi hakkında baksana. Bu bir tesadüf olamaz."

"Haklısın," diyerek kabul etti Xander. Kısa bir süre düşündüler.

"Kim, en şanlı Zaman Göstergesi?" diye sordu Xena. "Zaman Tanrısı Thoth mu?"

Xander kafasını olumsuz şekilde salladı. "Eğer bu tılsımın nerede saklandığıyla ilgili bir şifreyse, soru 'kim' değil 'ne' olmalı. Güvenli bir yer."

"Dur bir saniye. Sherlock gibi düşünelim. Kanıtları gözden geçir, sadece aradığımız şeyi düşünmeyelim. Tılsımın ilk gizlendiği yer olan su saati bir zaman göstergesiydi, yani en şanlı zaman göstergesi daha büyük bir saat olabilir. 'Şanlı' aynı zamanda 'en büyük' anlamına da gelebilir, sadece 'en

yüce' olan olmayabilir."

Xander havaya zıpladı. "Buldum! Big Ben!" Westminster Sarayı'nın yanındaki uzun kuledeki saat, hem dünyanın en büyük saatiydi hem de en ünlü olanıydı.

Xena, Xander'i, "Big Ben saat değil, bir çan," diye uyardı. "Pof! Ama ne demek istediğimi biliyorsun. Saat kulede çanın olduğu yerde."

"Pekâlâ. 'Yıl' ve 'otuz' için ne diyorsun? Belki de Karim'in büyükbabası yanılıyordur, belki tılsım elli yılda bir değil de otuz yılda bir harekete geçiyordur!"

"Amin neden bunu şifreli söylesin ki? Tılsımı arayan her kimse onun nasıl çalıştığını bilir ve elli veya otuz yıl olmasıyla ilgilenmez. Bence tılsımı nerede bulunduğunu gösteriyor, ne olduğunu değil."

"Dur!" Xena tekrar saydı. "Ya 'güneştanrısı' iki kelime yerine bir kelime sayılıyorsa? Ve, 'yıl' yerine 'dokuz' olmuş olsa. Çünkü rakamlardaki sıralama böyleydi. Big Ben'de saat dokuz otuzda olabilir mi?"

İkisi de kitabın sayfasına gözlerini diktiler. Sonunda bir yere varıyorlardı!

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hâlâ tam olarak ne aradıklarını bilmiyorlardı. Big Ben'e gitmek ve saat 9.30'da bir şey yapmak zorunda olduklarından oldukça eminlerdi ama ne yapmalıydılar? Ayrıca sabah 9.30 mu, akşam 9.30 mu?

Umarım sabah 9.30'dur, diye düşündü Xander. Anne ve babasının o saatte onlara oraya gitmeleri için izin vermelerine imkân yoktu. Tam da bunları düşündüğü sırada Xena'nın telefonu çaldı. *Of, lütfen anne veya babam olmasın!* diye düşünen Xander tüm kalbiyle bunu diledi, ama işe yaramadı.

"Selam, anne." Xena konuşurken gözlerini Xander'in üstünde gezdiriyordu. "Evet, biliyorum. Ama o kadar geç değil! Hem bir dava üstündeyiz... ama anne ama..." Annesinin sesi telefondan dışarı duyulurken, Xena kaşlarını çatmış bir halde ayaklarını yere vuruyordu. "Tamam, hemen dönüyoruz."

"Dur tahmin edeyim," dedi Xander. "Akşam yemeği, ders ve hava kararmaya başladı, değil mi?"

Xena başıyla onayladı. "Şunu unuttun 'Siz her şeyi hep daha iyi bilirsiniz zaten!"

Evlerine doğru giderken Xander, "Belki Sherlock Hol-

mes'un bilgisayarı ve GPS aleti yoktu," dedi. "Ama en azından *sokağa çıkma yasağı* da yoktu!"

Şaşırtıcı bir şekilde, Xena ödevinin büyük bir kısmını akşam yemeğinden önce tamamlamıştı. Sonra hemen internete girip Big Ben gezisini araştırdı. Oraya en yakın metro istasyonunu bulup büyük saat kulesinin ziyaret saatlerini öğrendi. Xena, "Aa, hayır!" deyince, Xander ona döndü.

"Ne?" diye sordu, Xena'nın yüzünü öyle umutsuz görünce birden içi daralmıştı.

"Sadece PÜ'den iznin varsa kuleye çıkabiliyorsun."

"PÜ ne?"

"Parlemento Üyesi demek, meclisteki milletvekilleri gibi. İngiliz olmadığımız için bizim bir PÜ'müz bile yok."

Xander internet sitesinde yazılanları okudu. "En kötüsü de eskiden insanlar içeri girebiliyorlarmış," dedi. "Bu da Amin içeri girebilir ve bir şey bırakmış olabilir demek. İçeride bir şey olmalı. Dışarıda olsaydı şimdiye kadar insanlar fark ederdi."

Bir süre ümitsizlik içinde durdular, sonra Xena'ya bir şey oldu. Arkasındaki klavyeye dönüp hızlıca yazmaya başladı.

Xander, "Ne?" diye sordu.

Xena kafasını salladı. "Bir cevap alırsam sana anlatacağım." Sonra ödevlerini tamamlamaya koyuldu ama birkaç dakikada bir elektronik postasını kontrol ediyordu. Dördüncü girişiminde, "İşte!" dedi. Mesajı okuyabilsin diye ekranı Xander'e çevirdi.

Saat Müzesi sorumlusu Bay Grayson yollamıştı. "Siz gerçekten tam bir saat kurdusunuz, değil mi? Eğer olursa, benim de Big Ben'de yapmam gereken araştırmalar var, sizi

kolayca içeri sokabilirim. Yarın toplantım var, sizinle okulunuzdan sonra orada görüşürüz."

"Evet!" Xander yumruğunu havaya kaldırdı. Fakat Xena hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ne oldu?" diye sordu Xander.

"Buluşacağımız saatin dokuz otuzla hiç alakası yok," diye belirtti.

Önce Xander'in da yüzü düştü ama sonra toparlandı. "En azından etrafa bakınma şansımız olacak," dedi. "Oraya saat dokuz otuzda tekrar gitmenin bir yolunu buluruz belki. Bu hiç gitmemekten daha iyidir."

Cuma öğleden sonra okul bittiği an Xena ve Xander koridorda buluştu. İnsanlar etraflarında dolapları çarparak kapatıyorlardı ama Xena yine de sesini alçalttı. "Metro haritan yanında mı?"

Xander başıyla onaylayıp, zar zor bütün boşluğu kaplayan futbol topunun olduğu çantasından haritayı çıkardı. "İşte Big Ben'e en yakın durak." Parmağını, üstünde saat olan kule resminin yanına koymuştu. Sıkışık kalabalığı yararak metro durağına koştular. Yol onlara bir ömür gibi gelmişti ama en sonunda Westminster Sarayı'nın yanındaki durağa vardılar.

Saraya doğru aceleyle yürürken önlerinde kocaman, dikdörtgen kule belirmişti. Çok güzeldi, kraliyet sarayının bir ucunda, sivri tepeli çan kulesinin altında dört tarafında da beyaz renkli saatler vardı. Arkasında uzanan soluk renkli

bulutlar, kuleyi havada yavaşça süzülüyormuş gibi gösteriyordu.

Taş binanın yanına doğru yaklaşırken Xena, Xander'e, "Big Ben, İkinci Dünya Savaşı'nda bombalanmamış mıydı?" diye sordu.

"Hı-hı. İki tarafındaki saatler hasar görmüştü." İkisi de akıllarından asıl geçeni söylemedi: *Ya aradığımız şey mahvedildiyse?*

Bay Grayson'ı kulenin girişinde onlara el sallarken gördüler. Hemen hızla yürümeye başlayıp yanına gittiler.

Bay Grayson, "Kaydımızı yaptırayım, sonra yukarı çıkarız," dedi. "Olur mu?"

"Harika!" dedi Xena ve Xander hep bir ağızdan. Sonra da onun gidip üniformalı bir adamla konuşmasını izlediler.

Xander iki tanıdık kişinin onlara yaklaştığını gördü. Xander, Xena'yı dirseğiyle dürtüp yan yana yürüyüp konuşan Jake ve Shane'i gösterdi. Xander, "Burada ne işleri var?" diye sordu.

"Tesadüf mü bu?" Xena şansa bıraksa da pek olası görünmüyordu. Londra büyük bir şehirdi ve bu Londralılar hiç de etrafı gezmeye gelmiş gibi değillerdi.

Xena huzursuzlanmıştı, ona, "Burada bir şeyler dönüyor," diyen Xander'e sokuldu. Xena da başını sallayıp onu onayladı.

Onları duyabilecek kadar yaklaştıklarında Xander, "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Çocuklar onlara doğru baktıklarında ikisinin de yüzünde şaşırmış bir ifade vardı. O mu öyle görmüştü, yoksa Shane'in ifadesi sahte miydi?

"Biz mi burada ne yapıyoruz? Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Shane.

Xena, "Çan kulesine çıkacağız!" dedi.

Xander homurdandı. Neden onlara söylemişti ki?

"Ne kadar güzel!" dedi Jake. "Bunu nasıl başardınız?"

Xena tılsımdan bahsetmeden açıkladı. Bütün konuşması boyunca kulağına çıtlama sesi geliyordu. Garip bir sesti. Ne olduğunu anlamadı ama çocukların birinden geldiğini fark etmişti. Xena onlara, "Neden bizimle yukarı gelip gelemeyeceğinizi sormuyorsunuz?" diye teklifte bulundu.

Jake ve Shane birbirlerine bakıp omuzlarını silktiler. Sonra Jake, "Neden olmasın? Eğlenceli olabilir," dedi.

Çocuklar birlikte taşlı yolda giderlerken, Xander öfkeli bir şekilde Xena'ya döndü. "Sen delirdin mi?" diye sordu. "Neden onları davet ettin?"

"Hişt!"

"Ne?" Xander şaşırmıştı. Kardeşi heyecanlanmış görünüyordu.

Xena fısıldar gibi, "Dinle!" dedi.

Dinledi. Kuş sesleri, zaten orada olan turistlerin sesleri ve bebek ağlamasından başka bir ses yoktu.

Xena, "Şunu duyamıyor musun? Çıtlama sesini!" diye fısıldadı. "Shane'in ayakkabısının tekinde bir şey var."

Xander biraz düşündü. Bilmesi gereken şeyi nasıl ortaya çıkarabilirdi? Sonra yüzünde bir sırıtma oluştu. Çantasından futbol topunu çıkardı. Kaldırımın geniş tarafına geçip, topu havaya doğru vurup yere düşürmeden sektirmeye başladı.

Ondan yaşça daha büyük çocuklar, onlarla birlikte yukarıya çıkma izni aldıkları haberiyle geri döndüklerinde,

Xander hâlâ etrafta topu sektiriyordu. İlk başta bu büyük çocuklar ona dikkat etmediler, durup Xena'yla konuştular ama Xander bilerek kolay hareketleri bile yanlış yapınca, Jake sonunda ona acıdı. Xander'e, "Hadi oraya gidelim de sana nasıl yapılacağını göstereyim," dedi. Ona, yoldan geçenlere kızgın kızgın bakıyormuş gibi duran Ünlü İngiliz Başbakanı Winston Churchill'in heykelinin olduğu caddenin karşısındaki küçük parkı işaret ediyordu. Xander, arkasında sıkılmış görünen Shane'i ve merak içindeki Xena'yı bırakıp, topu alarak Jake'in peşinden gitti.

"İşte, at bana topu," dedi Jake, Xander da ona uydu. Bir süre topu birbirlerine pasladılar. Büyük çocuk ne gösteriyorsa, Xander onu yapıyordu. Sonra Shane de onlara katıldı ve topu birbirlerine atmaya başladılar.

Top, Xander'in tarafına geldiğinde, "Bu topu benden alamayacağına bahse girerim!" dedi. Topu alıp, alay edilmesine dayanamayan Shane'den kaçırıp sürmeye başladı. Xander, onlara doğru yaklaşan Xena'ya anlamlı bir bakış atıp sanki dengesini kaybediyormuş gibi yaptı. Sonra Shane'in ayak bileklerinin arasına ayağını sokup ona çelme taktı.

Shane yere serilirken, Xena koşmaya başladı. "Geldim, sana yardım edeyim." Shane'e elini uzattı. "Xander, çok sakarsın!" Zaferle yüzü parlamış şekilde Xander'e döndü. Çünkü bir şey görmüştü!

Xander, "Engel olamadım," diye mırıldandı. "Altı kaygan. Seni incittim mi, Shane?"

"Sen mi beni inciteceksin? O zor." Shane dizlerindeki çamuru silkti. "Düşmeye alışığım."

Xander, Xena'ya ne gördüğünü sormak için ölüyordu,

fakat o sırada saat kulesinin önünde onlara işaret eden Bay Grayson'ı gördüler. Hepsi çantalarını sırtlarına geçirip kuleye doğru koştu.

Korumalar kilitli kapıyı açarken, "Şimdi yanımdan ayrılmayın," dedi Bay Grayson. "Sizin saatler konusunda ciddi olduğunuzu, yaramaz çocuklar gibi davranmayacağınızı söyledim."

Bay Grayson'ın öncülüğünde kıvrımlı merdivenlerden yukarı çıkmaya başladılar. Xena hemen onun arkasındaydı. Xander ona yetişip ne gördüğünü sormak istiyordu ama Jake ve Shane ikisinin arasındaydı, hem de merdivenler önlerine geçilemeyecek kadar dardı. Xander, Xena'nın orada nasıl hissettiğini merak etti. Bu dar alan onu rahatsız ediyor muydu? Yoksa dış dünyaya bakmayı sağlayan ara ara yerleştirilmiş pencerelerden bakmak yeterli miydi?

Duvarlar taştandı ve kayganmış gibi görünmelerine rağmen kuruydular. Hem soğuk hem pürüzlüydüler. Üzerine sayısız kişinin ayak bastığı merdivenler yıpranmıştı. Korkuluklar siyah metaldendi ve duvarlardan bile daha soğuk gibilerdi.

Çıktılar, çıktılar; sürekli sağa dönen, sanki sonu olmayan döner merdivenlerden yukarı çıkıyorlardı. Birkaç defa Bay Grayson soluklanmak için durmuştu ve her seferinde Xander diğer çocukları geçmeyi denemişti. Jake, "Hey, sen kimsin ki beni ittiriyorsun?" diye çıkıştı.

"Ben sadece Xena'yla birlikte yürümek istiyorum," diye cevapladı.

"Büyü artık," dedi Shane. "Ablan bizimle yürüyor."

Xena geride kalıp Xander'e katılmayı diliyordu ama öyle yapsa bile diğerleri söylediklerini duyardı. Öyle dar bir yerdi ki, soğuk taş duvarlarda en küçük sesi bile yankılandırıyordu. İnsanlar koyu işlenmiş duvarlara adlarını kazımışlardı, bu, orayı olduğundan daha ürpertici yapıyordu. İçeri azıcık soluk ışığın girmesini sağlayan pencereler az sayıda ve birbirlerinden uzaktı. Yukarı çıktıkça, Xena'nın göğsü daha da daralıyordu.

Sonunda merdivenlerin yön değiştirdiği, diğerlerinden daha geniş bir alana vardılar. Durakladılar. Xena derin nefes alıp hissettiği korkuyla savaşıyordu.

Xander, Shane ve Jake'in arasından öne geçmeyi başarmıştı. Sanki tek amacı sıranın başında olmakmış gibi Xena'yı da geçmişti. Bunu yaparken Xena'nın yakınından öyle eğilerek geçmişti ki hem Xander'in kıvırcıkları Xena'nın yüzünü gıdıklamıştı hem de Xena doğrudan onun kulağına fısıldayabilmişti: "Ayakkabıda raptiye var!"

Yani çıtlama sesini yapan şey oydu, daha da önemlisi ayakkabı izindeki daire şeklini açığa çıkarıyordu. Xander bütün iradesini o anda ve orada Shane'le yüzleşmemek için kullanmıştı. Fakat bunun hâlâ bir şeyin kanıtı olmadığını biliyordu. Gördüğü izler ortadan kaybolmuştu ve varolduklarına dair de kanıtı yoktu.

İnsanlar, Shane'in hademe dolabında ve okulda duşların orada olduğuna inansa bile bu, onun bir şeyler çaldığı ya da hatta Xander'in sırt çantasına bir akrep koyduğu anlamına gelmezdi. Büyük ihtimalle bir elyazısı uzmanı tehdit notunu

bırakanın Shane olduğunu kanıtlayabilir ve belki Xena'nın aldığı o tehdit telefonunun izini sürebilirdi ama bunların hepsi zaman alan şeylerdi.

Ve zaman onların sahip olmadığı bir şeydi. Hatta onu tehlikeye atan çocuğa sinirlenecek kadar bile zamanları yoktu.

Xander, Bay Grayson'a, "Buradan saat mekanizmasını görebiliyor musun?" diye sordu.

"Evet, bu şekilde tamir edebiliyorlar. Hatta arada bir içine girip temizliyorlar."

"Harika!" dedi Jake. "Herkese Big Ben'in mekanizmasının içine girdiğimi anlatana kadar bekleyin!"

"Hayır, bu fazlasıyla tehlikeli bir şey," dedi adam sert bir şekilde. "Benim bile oraya yanımda bir görevli olmadan girmeme izin yok. Ben sadece buraya bir bekçinin Birinci Dünya Savaşı boyunca aldığı notlara bakmak için giriyorum. Dördünüz de ben işimi yaparken sessiz bir şekilde durun, sonra hep birlikte aşağı ineceğiz."

"Bunları da mı bekçi yazmış?" Xander her tarafta olan duvar yazılarını gösteriyordu.

"Bazılarını," dedi Bay Grayson. "Fakat son zamanlara kadar ziyaretçiler istedikleri zaman buraya girebiliyordu. Sanırım insanlar imzalarını bırakmadan duramıyorlar. Yazılanlardan bazılarının tarihsel önemi var. Bak, yukarıda aktris Laura Sears'ın imzası var, onun altında..."

Adını hiç duymadıkları insanların imzalarını göstererek anlatmaya devam etti; ama Xena ve Xander onunla hiç ilgilenmiyordu.

Taşın üstüne tanıdık bir şey oyulmuştu; avucunun içine bir göz çizilmiş el şekli.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Xena ve Xander bu tanıdık sembole bakmamak için kendilerini zor tuttular. Eğer Shane bu oyuğu fark etmemişse, onlar da onun ilgisini sembole yönlendirmek istemiyorlardı. Xander gözünün ucuyla oyuğa bakıyordu. Belli ki uzun zamandır oradaydı. Çizgilerini doldurmuş toz ve is onu neredeyse görünmez yapıyordu ancak o andaki gibi öğleden sonra güneşinin eğik gelen ışığı gölgelerini daha derin gösteriyor, duvarın koyuluğuyla sembol daha da net bir hale geliyordu.

Bay Grayson biraz soluklanmak için durdu. Xena ona soru sormak için yeltendi; bu, çocukların dikkatini çekecek ve etrafa bakmayı bırakacaklardı. Saat hakkında ne sorabilirdi ki?

"Hımm, galiba bu saatler öyle eski ki tam doğru değiller."

Beklediği gibi, adam dimdik doğruldu. "Bu eski saatlerin bazıları şaşırtıcı derecede dakik. Hem de ailenizin kullandığı ya da benim taktığım saatlerden çok daha fazla! Ama bu, büyük işte," demek zorunda kaldı, "ve bazen mekanizmanın içine bir şeyler kaçıyor ya da sürekli çalışmasından

bazı parçalar yerinden çıkabiliyor. Eskiden çok hızlı ilerliyorsa, yelkovanı yavaşlatmak için arasına metal para sıkıştırırlarmış ama tabii artık düzeltmek için daha iyi yöntemlerimiz var. Kulenin içinde hapishane hücrelerinin olduğunu biliyor muydun?"

"Hırsızlar için mi?" Xena, Shane'e bir bakış atmadan duramadı.

"Hayır, aslında uygunsuz davranışlar sergileyen parlemento üyeleri için!" dedi Bay Grayson bir kıkırdamayla. "Hücreler uzun zamandır kullanılmıyor. Çanlar çok ünlü."

O sırada Shane'in bütün dikkati rehberlerinde odaklanmış gibiydi, o yüzden Xander duvardaki ele bakmak için riski göze aldı, biliyordu ki tek bir bakışı, resmi aklına kazıyacaktı. Elin üstünde, yirminci yüzyılın başından beri Londra'nın isiyle dolmuş, neredeyse görünmeyen kabaca bir saat şekli oyulmuştu. Üstünde sayılar yoktu ama saatin ibreleri bariz bir şekilde 9.30'u gösteriyordu! Yani ipucunun 9.30'da kuleyi ziyaret etmekle bir alakası yoktu. Bu, onların saatin 9.30'u gösterdiği yere bakmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Gözünü kaçırmadan önce bir an, Xander orada kalbini yerinden çıkaracak bir şey gördü. Saatin akrebi sıradan bir çizgi değildi. Ok şeklindeydi.

Oyuk, Xander'in ulaşabileceğinden çok daha yukarıdaydı, ama biliyordu ki kız kardeşi dağcılık yeteneğiyle oka ulaşmakta hiç zorluk çekmezdi. Fakat bu, Shane'in dikkatini çekmeden Xena'ya nasıl söylenirdi?

Bay Grayson yukarı çıkmaya devam etti. Xander ümitsiz bir haldeydi. Tökezliyormuş gibi yapıp Shane'i itekledi, sonra da bağırmaya başladı. "Ah! Kes şunu!"

Xena ona bakmak için arkasını döndü. Xander'in rol yaptığını anlamıştı. Ama neden? Xander gözleriyle ona bir şey anlatmaya çalışıyordu ama o anlamadı.

"Sorun ne?" Bay Grayson birkaç merdiven inip gelmişti.

"Beni ittiler." Xander mızmızlandı. "Beni merdivenlerden aşağı itmeye çalıştılar!"

"İtmedik!" Jake kızmıştı.

"Sen de ittin!"

"Sen yalancının birisin," dedi Shane öfkeyle. "*Beni* iten *sendin*!"

"Beceriksiz sersemin birisin," dedi Xander, sonra burnunu çekti.

Xena, Xander'e doğru eğilip onu kollarının arasına aldı. "Canını acıttılar mı?"

Bay Grayson yanlarına gelmeden önce, Xander sanki sağ ayağının üzerine basamıyormuş gibi Xena'ya yaslanıp kulağına, "Elin üzerinde saat... akrep bir ok," diye fısıldayabilmişti.

Xander, Xena doğrulurken onun yüzündeki anlamış ifadeyi gördü. Xena hafifçe başını salladı.

"Yeter," dedi adam. "Yürüyebilecek misin?"

"Sanırım," dedi Xander.

"Peki, o zaman." Sesi bıkkın geliyordu. "Aşağı iniyoruz. Hepimiz. Başka bir gün geri gelmem gerekecek."

Xena ayakkabısını bağlamak için eğildi. "Hemen geliyorum!" diye bağırdı Xena, Bay Grayson üç çocuğu da toplayıp götürürken. Xander öne geçmiş, etkileyici bir şekilde topallıyordu.

Onlar köşeyi döner dönmez, Xena duvara zıpladı. Sade-

ce birkaç saniyesi olduğunu biliyordu. Ama şanslıydı ki oyuklu ve pürüzlü taşlar parmaklarıyla ve ayak ucuyla tutunmasını sağlıyordu. Bir hızla elini okun gösterdiği yöne doğru uzattı.

Hiçbir şey yoktu.

Ağırlığını başka tarafa verip biraz daha ileri bile uzandı.

"Orada ne yapıyorsun?" diye aşağıdan seslendiler.

"Ayakkabımı bağlıyorum!" diye bağırdı. "Hallettim! Geliyorum!" O anda parmak ucu pürüzlü bir deliğe girdi.

Aşağıdan sert adımların sesi ona yaklaşıyordu. Bay Grayson geliyor olmalıydı. Hızlı bir şekilde parmağını deliğe soktu ve parmağının ucu bir şeye değmişti.

Bir şeyin ince bir parçasıydı. Metal gibi, sert ve soğuktu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tam, Bay Grayson'ın başı döner merdivenlerin köşesinden göründüğünde, Xena oradaki nesneyi zar zor yakalayıp yere atlamıştı. "Seni bu kadar oyalayan ne?" Sesi öfkeli geliyordu. Zavallı adam, bu kadar merdiveni çıkmak onun için çok zor olmalıydı, hepsi de boşa gitmişti. Xena tılsımı bulduklarında ona her şeyi anlatıp, gönlünü alacaklarına dair kendine söz verdi.

"Üzgünüm." Onun önüne geçip merdivenlerden aşağı fırladı. Yanlarında Jake olsa bile Xander'i, Shane'le bırakmak istemiyordu. Öyle dikkatli ve yavaş iniyordu ki Bay Grayson'ın adımlarının sesi duyulmaz olmuştu.

Xena dışarıda kulenin tepesini gösterip rehberlerine sorular soran bir grubun yanında takıldığını fark etti. İyi ki yetişkinlere yakın durmak aklına gelmişti. Shane onların önünde ona hiçbir şey yapamazdı.

Shane eli belinde, kaşlarını çatmış şekilde Xander'e bakıyor, bu sırada tedirgin görünen Jake de biraz daha uzakta duruyordu. Xena onlara doğru koşup kardeşinin yanında durdu.

"Bütün bunlar da ne?" Shane kızgınlıkla homurdanıyordu. Xena korkmuştu.

"Ne olduğunu sen biliyorsun," diye Xander karşılık verdi. "Bizi takip edip, evimize tehdit telefonları ediyorsun. Hem akrebe ne demeli?"

"Bu..." Shane başını salladı. "Sen delisin," dedi sakin bir şekilde.

"Ortaya çıktı," dedi Xena. "Senin olduğunu biliyoruz."

"Benim ne olduğumu biliyorsunuz?" Uzaklaşan turistler dönüp arkalarına bakana kadar Shane'in sesi iyice yükselmişti.

Jake elini arkadaşının koluna koydu. "Hadi," dedi. "Gidelim. Bizimle bir çeşit oyun oynuyor. Pazartesi görüşürüz, Xena." Shane'i kolundan tutup yanında götürmek istedi ama Xander önüne geçti.

"Ah, öyle mi?" Xander, Shane'e meydan okuyordu. "O zaman ayakkabındaki raptiyeyi nasıl açıklayacaksın?"

"Ayakkabımdaki raptiye mi?" Shane şaşkına dönmüştü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hadi, Shane." Jake gergin bir haldeydi. Xena gözlerini kısıp ona baktı.

"Devam et," dedi Xander. "Hadi bana ayakkabının tekini göster."

Saçma sapan esprileriyle Shane, Jake'in omzundan güç alıp dengesini sağladı ve sol ayağını havaya kaldırdı.

"Bu ayak değil," dedi Xander. "Sağ olanı."

Shane abartılı bir iç çekişle, gözlerini devirip ayağını kaldırdı. "Gördün mü? Yok bir şey!" Ama Xander biraz öne çıkıp ayak başparmağının yanını tırnaklarıyla kazıdı. Birik-

miş çamur parçası yere düştü ve pırıl pırıl parlayan raptiyenin başı ortaya çıktı.

"Pekâlâ, orada bir raptiye var." Shane yalanı ortaya çıktığı için bozulmuştu. "Jake'in bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ve görmedim."

"*Jake* mi nasıl yaptı?" Xena diğer çocuğa baktı.

"Evet, bunlar Jake'in ayakkabıları. Bunları bana ödünç verdi, çünkü futbol antrenmanı için yanıma uygun ayakkabılarımı almayı unutmuşum. Buraya gelmeden önce Jake'in evine gittik ve bana bunları verdi. Bazı sebeplerden dolayı Big Ben'e gelmek istedi." Shane burnundan soluyordu. "Şimdi memnun oldunuz mu?"

Ama Xena ve Xander onunla ilgilenmiyordu. Gözlerini dikmiş, kıpkırmızı olmuş halde Jake'e bakıyorlardı. Xena, "O, sen miydin?" diye sordu sakin bir şekilde.

Jake, ona bakmadan başıyla onayladı. Shane'in elini omzundan atıp yere bakarak, elini çantasının içine soktu ve durdu. "Sen de eve gidebilirsin, Shane," dedi. "Pazartesi görüşürüz, tamam mı?"

Shane "Ama..." diye başladı ama Jake omzunu silkti. "Tamam. Görüşürüz." Arkasını dönerken bir bakış atıp ilerledi.

Xena, Xander ve Jake sessizce durdular. Turist grubu uzaklaşmış, onları yalnız bırakmıştı. Trafik vızıltıları ve güvercin sesleri duydukları tek şeydi.

Xena daha fazla dayanamadı. "Neden Jake? Bütün bunları neden yaptın?"

"Annemdi." Küçük bir taşa vurup sonra durdu.

"Onunla ne ilgisi var?" diye sordu Xena.

"Annemin üniversitede çalıştığını söylediğimi hatırlıyor

musun?" Xena başıyla onayladı. "Arkeoloji dersi veriyor. Üniversite bütçede kısıtlamalar yapıyor ve görünüşe göre açığa çıkarılacak."

"Ha?" Xander şaşırmıştı.

"İşten çıkarılmak," diye onu bilgilendirdi. "Onun yüzünden olmayan bir sebepten dolayı işten atılması gibi."

"Doğru." Jake başını salladı. "Annem işini seviyor ve bunu öğrendiğinden beri üzgün. Her neyse, geçen cuma eşyamı spor salonunda unutmuşum, bu yüzden kısa yol olan hademenin dolabından girdim. Tam içeri girmiştim ki o çocuğun sesini duydum. Karim miydi?" Xander başıyla onayladı. "Karim'in kayıp Mısır tılsımı hakkında bir şey söylediğini duydum. Eğer annem öyle bir şey bulursa, eminim işten atmazlardı."

"Aradığın şey bu mu?" Xander dikkatlice sordu. Büyüyü nasıl harekete geçireceğini bilmiyordu. "Sadece sıradan bir Mısır tılsımı mı?"

Jake, eğer o kadar perişan halde olmasaydı gülümseyecekmiş gibi baktı. "Bir Mısır tılsımında sıradan olan şey nedir bilmiyorum. Bunu özel yapan bir şey mi var?"

"Hayır," dedi Xena. "Bizim bildiğimiz yok." Yalan değildi, hâlâ şu zamanı durdurma olayıyla ilgili ne düşündüğünü bilmiyordu.

"Gerçekten üzgünüm," dedi Jake. Doktor Holloway söyleyene kadar akrep sokmasının o kadar acıtacağını bilmiyordum. Sadece seni korkutacağını düşünmüştüm."

Xena ve Xander kızgın olmaları gerektiğini biliyorlardı ama Jake öyle perişan görünüyordu ki olamadılar.

"Kedi ve Taç'ı nasıl bulabildin?" diye sordu Xena.

"Sizi takip ettim. Aslında arkadaşınızı ettim. Sizi garsonla konuşurken duydum, sonra ertesi gün geri gidip yaşlı kadınla görüştüm. Bugün yine sizi takip ettim. Shane'den bir türlü kurtulamadım, ama o sizi fark etmedi." *Fark edemezdi,* diye düşündü Xander. "Okulda Big Ben'den bahsettiğinizi duydum ve bu yüzden oraya gideceğinizi düşündüm. Ayrıca bir şey daha var." Jake çantasının içine elini sokup dava kitabını çıkardı.

Xander fırlayıp onu yakaladı sonra sıkıca göğsünün üstünde tuttu. "Bunu bir daha gözümün önünden ayırmayacağım." Gözlerini kapatıp kendini rahatlattı. "Benim dolabımı nasıl açtın?"

"Bir gün Shane bana nasıl açıldığını gösterdi." Jake, eğer bir şey ifade ediyorsa, daha da utanmış görünüyordu. "Sıkılmıştık ve o her türlü kilidin nasıl açılacağını biliyor."

Xena ve Xander birbirlerinin ne düşündüğünü biliyorlardı. Bu biter bitmez, Sherlock Holmes'la alakası olmasa da okul hırsızlıklarını araştıracaklardı. Büyük ihtimalle suçlunun Shane olduğunu kanıtlamak uzun sürmezdi.

"Senin dava kitabında bıraktığın notu okudum," Jake devam etti, "sırrı güneşte saklamakla alakalı olan, hatırlıyor musun?" İkisi de başını salladı. "Ama kafedeki kadın o kâğıdı dışarı çıkarmama izin vermedi. Sonra ne yapacağımı bilemedim. Yani sizin Big Ben hakkında konuştuğunuzu duymak şans eseri oldu."

"Doktor Holloway'e akrebi senin aldığını söylemen gerek," dedi Xena.

"Oh, söyleyeceğim," dedi Jake istekli bir şekilde. "İçimdeki her şeyden kurtulmak istiyorum."

Xander saatine baktı. "Xena, saat geç oldu! Yarın elli yılın dolduğu gün. Hâlâ araştırmamız gereken şeyler var. Andrew'a telefon açıp yolda olduğumuzu söyleyeceğim." Yürürken telefonunda numarayı çeviriyordu.

Xena, elleri ceplerinde yere bakan Jake'e döndü. Ona bir şey söylemesi gerekiyor gibi hissetti ama ne olduğunu bilmiyordu. En sonunda toparladı, "Pazartesi görüşürüz." Jake ona bakmadan kafasını salladı. Xena dönüp Xander'in peşinden gitti. Cebinden çan kulesinde bulduğu nesneyi çıkardı. Mat, gri renkli bir metaldi. Üstüne iki sıra hiyeroglif kazınmıştı.

Kardeşine yetişti. "Andrew'a, Antik Mısır Bilimcisi Doktor Bowen'ı tekrar görmemiz gerektiğini söyle." Xander bu bilgiyi de gönderip telefonunun kapağını kapattı. ÜDKD yönünde ilerlerken dava kitabını daha da sıkı kavramıştı. Xena köşeyi dönmeden önce arkasına dönüp baktı. Jake hâlâ onların bıraktığı yerde öylece duruyordu, kocaman binanın yanında küçücük ve yalnız görünüyordu.

"Dava kitabı bizde! Onu geri aldık!" diye bağırıyorlardı, derneğin daracık kapısından görüşme odasına çıkmak için kıvranırlarken. Bir grup insan –Mary Hala, Bay Brown ve dört beş kişi daha– onları bekliyordu.

"Tebrikler!" Bay Brown yüzü ışıl ışıl, onlara bakıyordu. "Bulacağınızı biliyorduk!"

"Bulduğunuz için şanslısınız," dedi Andrew, rahatlamış görünüyordu ve söylediği sözler kadar da aksi durmuyordu. "Daha önceden hiyeroglif için danıştığım Antik Mısır Bilim-

cisi Doktor Bowen yoldaymış. Beklerken gelin biraz çay için."

Doktor Bowen vardığında Xena'nın nefesi kesildi, hemen Xander'i dürttü.

"Ne?" diye fısıldadı Xander.

"Onu tanımadın mı?" Xander olumsuz şekilde başını salladı. "Bu, Jake'in annesi!"

Xena'nın masanın üstünde bıraktığı metal parçasını Doktor Bowen eğilip aldı. Antik Mısır Bilimcisi bir iç çekti, başını salladı ve sonra doğrulup, "Bunu her kim yazdıysa, korkarım, eğitimli biri değilmiş. Yani ne demek istediklerini kesin olarak söylemek çok zor. İlk sıra Mısır dilinde bir şey yazmaya yeltenilmiş gibi ama ikinci sıra saçmalık, sizin bana gönderdiğiniz ilk örnekteki gibi. Bunu yazan kişi Sir Alan Gardiner'ın *Mısırca Dilbilgisi* adlı kitabına başvurmuş gibi görünüyor. Hayır; o, 1927'ye kadar basılmamıştı. Bunun o yıldan önce olduğunu söylemiştiniz, değil mi? Belki de onun giriş izni."

"Teşekkürler," diye Andrew araya girdi. "Ama şu an gerçekten hangi kitabı kullandıklarıyla ilgilenmiyoruz. Bize ne yazdığını söyleyebilir misiniz?"

Doktor Bowen metal parçasını tekrar eline aldı. "Hımm, dediğim gibi oldukça kaba bir dil, dilbilgisi çok kötü." Sonunda, "doğrusunu isterseniz, bu yapabileceğimin en iyisi, anlamları belki az çok değişebilir. Ama aşağı yukarı anlamı şu: 'Aradığınız şey firavunun elinde," dedi.

"Firavunun elinde mi?" Xena tekrarladı. "Artık firavunlar kalmadı ki ve Sherlock Holmes'un zamanında da olduğunu sanmıyorum."

"Buldum!" diye haykırdı Xander. "Bir mumya!" Ama hangisiydi? Toplamda yüzden fazla mumya vardı! Sadece İngiliz Müzesi'nde oldukça fazla vardı zaten.

"Hangi sembol bu anlama geliyor?" diye sordu Xena. Doktor Bowen ona doğru ilerleyip ilk sıradaki hiyeroglifleri gösterdi.

"Peki diğer harfler ne demek?"

"Onlar gerçek harfler değiller," diye Doktor Bowen anlatmaya başladı. "Mısır hiyeroglifleri alfabe değil hecelerden oluşur."

Xander, "Fakat herhangi bir şeyi hecelemiyorlar mı?" diye sordu.

"Bir şeyi değil."

"Hangi harfleri –ya da heceleri– ya da her neyse işte, bir şey anlamına geliyorlar mı?"

Hiyerogliflere bakıp, Doktor Bowen *C-R-B-R-R-Y-M-Z-S* yazdı.

"Carberry Müzesi!" diye Xena ve Xander aynı anda bağırdı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Xena saatine baktı. Müze çoktan kapanmış olmalıydı. "Ama yarına kadar bekleyemeyiz!" Xena neredeyse ağlayacaktı. "Yarın çok geç olabilir! Şimdi halletmeliyiz!"

"Ne için çok geç?" diye sordu Doktor Bowen. Jake'in araya girdiği bölümleri çıkarıp anlatmaya koyuldular. Yaptıklarını annesine söylemek ona kalmış bir şeydi, Xena ve Xander'e değil.

"Thoth Saati!" Doktor Bowen'ın gözleri kocaman açılmıştı, hemen telefonuna sarıldı. "Saati duymuştum. İçinde gizli bir tılsım mı var?" Telefonda bir numarayı tuşladı. "Zamanı durdurabileceği kısmını bilmiyordum ama bana bu konuda araştırma yapılması gerekiyor gibi geldi. Alo, Nigel mi? Evden aradığım için kusura bakma, ama çok önemli bir şey var." Ona bütün hikâyeyi anlattı. "Evet, evet, biliyorum kulağa saçma geliyor ama derneğin güvenilirliğine garanti verebilirim. Evet, anlıyorum. Soracağım." Telefonunun mikrofonunu eliyle kapattı. "Tam olarak öğrenmeniz gereken şey ne?"

"Bütün mumyalar vitrinlerde mi, yoksa açıkta mı?" diye sordu Xander.

"Hepsi vitrinde, güvenlik altında," dedi telefondaki kişiye danıştıktan sonra.

"Su saati yaklaşık olarak ne zaman çalınmıştı?"

Buna bir cevap almak daha uzun sürmüştü. Sonunda Doktor Bowen, "Bir mumya saatle birlikte alınmış ve açıktaymış."

Xander, Xena'ya, "Hatırlamadın mı?" diye sordu. "Sherlock onun," durakladı, "hayır, Karim demişti! Soyunma odasında olduğumuz gün, bana bir mumyanın yerinden oynatıldığını söylemişti, sanki birisi onun altında bir şey arıyor gibiymiş ama hiçbir şey çalınmamış."

"Neden bunu bana söylemedin?"

"Unuttum. Önemli gibi gelmemişti. Neyse..."

Doktor Bowen araya girdi. "O zamanlarda da mumyanın elleri zedelenmiş görünüyormuş ama daha fazla zarar vermekten korkup bir daha onarılmamış." Telefonunu pat diye kapadı. Xena ve Xander ona dehşet içinde bakakaldılar. Kadın da onların bu yüz ifadelerine gülümsedi. "Hayır, vazgeçmiyoruz. Yarın, Carberry Müzesi'nin Mısır antikaları sorumlusuyla görüşüyoruz."

"Neden bu akşam değil?" diye sordu Xena.

"Biraz zamanlarını alacak. Mumya oldukça narin. Uzmanları çağırıp müzenin ısı ayarı yapılmış laboratuvarına taşıyacaklar, ayrıca almaları gereken başka önlemler de var. Sizi eve bırakayım. İyi bir uyku çekin. Hallettikleri zaman ben sizi ararım."

Cumartesi günü öğleden sonraya kadar telefon gelmedi.

Xena ve Xander'in ailesi onları Carberry Müzesi'ne götürdü. Orada bir koruma, Holmes ailesine eski evi gezerken eşlik etti. Evin içinde, Yunan vazoları vitrinlere koyulmuştu, masanın siyah örtüsü üstünde gümüş bozuk paralar parlıyordu. Kocaman bir taş boğa kafası bütün kapı girişini kaplıyor, ayrıca köşede bir takım antik zırhlı asker kılıçları havada, sadece daracık göz aralığıyla arkasında korkutucu bir yüz saklıyor gibi duruyordu. Bir odada, Mısır heykelleri, tabloları ve bir kedi mumyası vardı; ayrıca içi boş olan uzun bir cam kutunun üstünde RESTORASYONDA işareti vardı.

Koruma, üstünde ÖZEL yazılı bir kapıyı açıp eliyle *içeri girebilirsiniz* işareti yaptı. Karim ve ailesi çoktan gelmişti, yanlarında tekerlekli sandalyede yaşlı bir adamla bekleme odası gibi bir yerde oturuyorlardı.

"Bu, benim büyükbabam," dedi Karim.

Xander onunla tokalaşırken, büyükbabasıyla Karim'in birbirlerine çok benzediklerini fark etti.

Yaşlı adam sıkıca tokalaşmıştı. Adam, "Teşekkürler, çocuklar," dedi. "Bu günü görebildiğim için çok mutluyum!"

"Daha fazlasını göreceksin!" dedi Karim'in babası. Büyükler kendi aralarında konuşurken, Xena ve Xander, Karim'e Big Ben'e gittiklerinden beri neler olup bittiğini anlattılar.

"Başından beri Jake miymiş?" diye sordu Karim. "Ama o çok iyi biri!"

"Biliyorum." Xena hâlâ Jake'in buna karışmış olmasının hayal kırıklığını yenmeye çalışıyordu. "Shane olduğuna emindim."

Sanki saatlerdir bekliyorlardı. Ara sıra LABORATUVAR yazılı kapının arkasından sesler geliyordu. Önce Doktor

Bowen odadan çıkıp onlara ilerleme kaydettiklerini söyledi. Doktor maskesi takmıştı ve kafasında duş bonesi gibi bir şapka takılıydı. Sonra, modern bakterilerin mumyayı zehirlemesinden korunması gerektiğini açıkladı.

Biraz daha zaman geçti. Müzenin içindeki ziyaretçilerin müze hakkındaki konuşmalarını ve boş kutu hakkındaki söylenmelerini duyuyorlardı. Biri onlara sandviç ve çay getirmişti. Xena dergilere göz atıyordu. Karim, Xander'e üç taş oyununa dönüşen SOS oyununda meydan okuyordu.

"Amin'in son mesajı neden gerçek hiyerogliflerle yazdığını anlamıyorum," dedi Karim. "Diğerlerinin hepsinde, İngilizce harflere denk gelen semboller kullanmıştı."

"O, en önemli mesajdı," dedi Xena. "Bu mesajı kim okursa tılsımı bulmak konusunda kararlı biri olması gerektiğinden emin olması gerekiyordu, Big Ben'i ziyaret edip onu şans eseri bulan biri değil."

Sonunda laboratuvarın kapısı açılıp Jake'in annesi dışarı çıktığında saat geç olmuştu. Annesi onları eliyle içeri davet etti. İçeri girerken onlara doktor maskesi ve bonelerden verildi. Buruş buruş olmuş kahverengi bedenin uzandığı masanın etrafında toplandılar. Hem acınası hem de muhteşem görünüyordu.

Yakalığında DR. ASANO yazılı bir adam dikkatlice küçük metal aletle mumyanın sağ elinin parmaklarını tutup beyaz bir kutuya koydu. "Modern çağda bir tarihte kırılmışlar," dedi, daha genç bir adam onun söylediklerini yazarken. "Zekice geri yerleştirilmiş ama kanıtları buradan görebilirsiniz," ışıldayan bir aletle göstererek, "ve buradan," dedi. Genç adam kâğıtlarını bırakıp birkaç fotoğraf çekti.

Doktor Asano doğrulup mumyanın elindekini gösterirken odadaki herkes nefesini tutmuş gibi görünüyordu. Avucunun içinde güzel bir şekilde oyulmuş, iblis kafalı adam heykelciği vardı. Gözleri kırmızı taştandı ve soğuk bir şekilde parlıyordu. Kıyafeti turkuvaz çizgilerle işlenmişti.

"Ah!" Xena haykırdı. "İşte tılsım!"

"Sanırım haklısın." Doktor Bowen'ın sesi çok saygılı bir tonda geliyordu. "Bu Thoth, doğru malzemeyle doğru şekilde şekillendirilmiş. Ne kadar hoş bir şey!" Ona dokunmak için elini uzattı, sonra çekti. "Dokunabilir miyim?" diye Doktor Asano'ya sordu.

"Tabii ki," dedi. "Sen olmadan bunu asla bulamazdık."

"Ben değildim." Sanki cazibesine asla karşı koyamazmış gibi elini arkasında tuttu. "Onların ikisiydi." Xena ve Xander'e başını salladı.

"Karim olmadan onun varolduğunu bilemezdik," dedi Xena.

Bayan Holmes, "Peki, biri bunu üstlenip eline almalı," dedi. "Onu daha iyi görebilmek için ölüyorum."

Karim'in babası, "Hadi, evlat. Sana inanmadığım için özür dilerim."

"Evet," diye ekledi büyükbabası, "onu sen tutmalısın, Karim."

Karim yumuşak bir şekilde tılsımı aldı. Bir süreliğine onu parmaklarının arasında sarıp gözlerini kapattı. Xena onun elinin titrediğini görebiliyordu.

"Hadi fotoğrafını çekeyim," dedi genç adam. Karim ellerini ve gözlerini açtı. Fotoğrafçı onu tekrar aynı şekilde tutmasını istediğinde, Karim, Xena ve Xander'e baktı.

"Olmadı," dedi.

"Ne?" Genç adam başka bir fotoğraf daha çekti. "Tabii ki de oldu. Sadece flaş kullanmıyorum. Buradaki yaşlı beye zarar verebilir." Mumyaya doğru başını sallayıp fotoğraf çekmeye devam etti.

Ama Xena ve Xander, Karim'in flaştan bahsetmediğini biliyorlardı.

"Tutabilir miyim?" diye sordu Xena. Karim ona uzattı. Xena gözlerini kapatıp bütün gücüyle düşündü.

Zamanı durdur, zamanı durdur, şimdi!

Hiçbir şey olmadı. Büyüye hiçbir zaman inanmamıştı ama hayal kırıklığına uğramadan da duramadı.

Sonra sıra Xander'e geldi. Bir süre elinde salladıktan sonra geri uzattı. Büyülü tılsım hikâyesi gerçekten bir hikâye miydi? Sherlock Holmes "saçmalık" derken haklı mıydı?

Xena saatine baktı. Saat, öğleden sonra altıydı. Hâlâ cumartesiydi. "Mısır'da saat kaç?" diye sordu Jake'in annesine.

"Londra'dan iki saat ileride."

Saat sekiz o zaman. Hâlâ cumartesi! Yani sorun ne?

Xander alnına bir şaplak attı. Sonra, Karim ve Xena'ya eliyle buraya gelin işareti yaptı. Büyükler hâlâ tılsıma hayran hayran bakarken, onlar bekleme odasına geçtiler. "Tabii ki Antik Mısırlılar 'bir gün' derken 'gece yarısından gece yarısına'yı kastetmiyorlardı," diye açıkladı. "Güneşin doğuşundan batışına kadar olan süreden bahsediyorlardı. Mısır'da güneş saatler önce batmıştır!"

Artık hepsi bu gerçeği kafalarına yerleştirmişti.

Sonunda Xena, "Ya da bu zaman durdurma meselesi başından beri doğru değildi?" dedi.

"Belki de," dedi Karim.

Xander, "Bilmiyorum," dedi, "ama bildiğim bir şey var!" Diğer ikisi ona döndü. "Elli yıl sonra bugün nerede olacağımı biliyorum!"

"Ben de!" dedi Karim.

"Şüphesiz," diye katıldı Xena. "Tam burada olacağız! Carberry Müzesi'nde!"